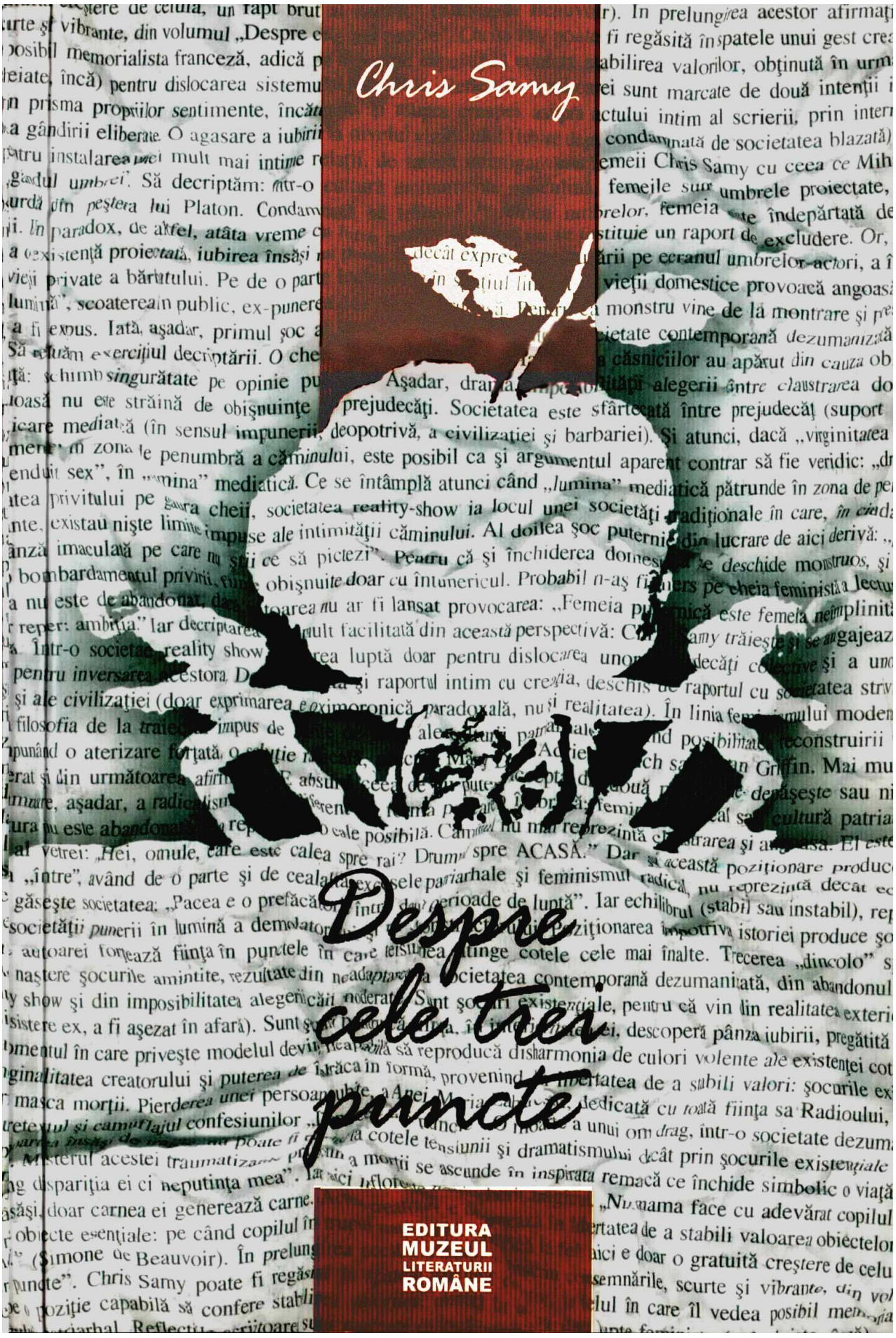
Chris Samy
Despre cele trei puncte
EDITURA MUZEUL LITERATURII ROMÂNE

Chris Samy

Despre cele trei puncte

EDITURA MUZEUL LITERATURII ROMÂNE

Nu eşti vinovat pentru sentimentele tale
dar răspunzi pentru ceea ce
te hotărăşti să faci cu ele.

Dacă ai avea un prieten adevărat de la sine, ar fi superb. Oamenii de valoare nu poartă fundiţă să-i poţi deosebi imediat, dimpotrivă, stridenţele sunt caracteristice lichelelor. Ei nu sunt greu de cunoscut dar sunt greu de frecventat, de pătruns în anturajul lor. Unde-i găseşti? Acolo unde se află. Acesta este secretul: inspiraţia căutării. Cei care au noroc sunt găsiţi pur şi simplu.

Un om este puternic când susţine sau este susţinut de altcineva. Doar pustnicii au puterea de a avea în ei o lume. Ce nu vrem să băgăm în seamă... zău că nu există! Când oamenii depăşesc răzbunarea, toate relaţiile rămân frumoase. E absurd ceea ce nu putem accepta din două motive: ne depăşeşte sau ni se pare ridicol. Şi totuşi când cerem nu ne raportăm la noi ci toată atenţia se îndreaptă spre bombardarea celuilalt.

Oare de ce e atât de important să spui „îmi pare rău"?

Creând impresii, ne fărâmiţăm în cioburi: o strălucire pentu tine, o nuanţă pentru atunci! Şi evident că te doare, nesimţindu-te întreg. Cine ştie să piardă ştie să şi câştige.

Oamenii cu har sunt lumânări care îi călăuzesc sau îi ard pe ceilalţi. Rostul lor este să găsească în permanenţă ceara care nu lasă lumina să se stingă. Este într-adevăr unic să culegi pentru a revărsa, apoi, înzecit. Practic, nu-ţi mai aparţii...

în memoria
Anei Maria Zaharescu

„Nu mama face cu adevărat copilul, el se face singur în ea însăşi, doar carnea ei generează carne. Actele creatoare se originează în libertatea de a stabili valoarea obiectelor şi de a le da calitatea de obiecte esenţiale: pe când copilul în trupul matern nu se justifică la fel; aici e doar o gratuită creştere de celulă, un fapt brut al naturii." (Simone de Beauvoir). În prelungirea acestor afirmaţii se înscriu consemnările, scurte şi vibrante, din volumul *„Despre cele trei puncte"*. Chris Samy poate fi regăsită în spatele unui gest creator, în felul în care îl vedea posibil memorialista franceză, adică pe o poziţie capabilă să confere stabilirea valorilor, obţinută în urma unei lupte feministe, neîncheiate încă, pentru dislocarea sistemului patriarhal.

Reflecţiile scriitoarei sunt marcate de două intenţii interogative: asupra iubirii, prin prisma propriilor sentimente, încătuşate, şi asupra creaţiei, asupra actului intim al scrierii, prin intermediul unei clamări subterane a gândirii eliberate. O agasare a iubirii la nivelul vizibilului -iubire deja condamnată de societatea blazată-, folosită ca suport acţional pentru instalarea unei mult mai intime relaţii, de natură interogativă, a *femeii* Chris Samy cu ceea ce Mihaela Miroiu numea inspirat *„gândul umbrei"*. Să decriptăm: într-o cultură eminamente masculină, femeile sunt umbrele proiectate, ele asigură reprezentaţia absurdă din peştera lui Platon. Condamnată să trăiască în lumea

umbrelor, femeia este îndepărtată de privilegiul cunoaşterii luminii. Un paradox, atâta vreme cât între lumină şi umbră nu se instituie un raport de excludere. Or, dacă femeia este condamnată la o existenţă proiectată, iubirea însăşi nu poate fi decât expresia încătuşării pe ecranul umbrelor-actori, realizată în semiobscuritatea vieţii private a bărbatului. Pe de o parte închiderea în spaţiul limitat al vieţii domestice provoacă angoasă, pe de altă parte „punerea în lumină", scoaterea în public, expunerea devine monstruoasă. Pentru că „monstru" vine de la *montrare* şi presupune a fi arătat cu degetul, a fi expus. Iată, aşadar, primul şoc al lucrării: neadaptarea într-o societate contemporană dezumanizată, contactul brutal cu aceasta.

Să reluăm exerciţiul decriptării. O cheie ne oferă autoarea: *„Majoritatea căsniciilor au apărut din cauza obligativităţii „unui rost" în viaţă: schimb singurătate pe opinie publică."* Aşadar, drama imposibilităţii alegerii între claustrarea domestică şi expunerea monstruoasă nu este străină de obişnuinţe şi prejudecăţi. Societatea este sfârtecată între prejudecăţi (suport al culturii masculine) şi intoxicare mediatică (în sensul impunerii, deopotrivă, a civilizaţiei şi barbariei). Şi atunci, dacă *„virginitatea nu este o calitate, ci un argument"* în zona de penumbră a căminului, este posibil ca şi *argumentul* aparent contrar să fie veridic: *„dragostea a devenit un sport brenduit sex"*, în „lumina" mediatică. Ce se întâmplă atunci când „lumina" mediatică pătrunde în zona de penumbră a căminului? Societatea privitului pe gaura cheii, societatea *reality-show* ia locul unei societăţi tradiţionale în care, în ciuda culturii patriarhale dominante, existau nişte limite impuse ale intimităţii căminului. Al doilea şoc puternic ce derivă din lucrare e: *„primeşti iubirea ca pe o pânză imaculată pe care nu ştii ce să pictezi"*. Pentru că şi închiderea domestică care apoi se deschide monstruos şi scoate, zvârcolindu-se

sub bombardamentul privirii, fiinţe obişnuite doar cu întunericul.

Probabil n-aş fi mers pe cheia feministă a lecturii, deşi, în mod evident, ea nu este de abandonat, dacă autoarea nu ar fi lansat provocarea: *„Femeia puternică este femeia neîmplinită care se agaţă de un singur reper: ambiţia."* Iar decriptarea este mult facilitată din această perspectivă: Chris Samy trăieşte şi se angajează creator în viaţa cotidiană. Într-o societate *reality show*, autoarea luptă doar pentru dislocarea unor prejudecăţi colective şi a unor valori patriarhale, nu şi pentru inversarea acestora. De aici rezultă şi raportul intim cu creaţia, deschis de raportul cu societatea strivită între barbariile culturii şi ale civilizaţiei;doar exprimarea e oximoronică, paradoxală, nu şi realitatea. În linia feminismului moderat, Chris Samy deturnează filosofia de la traiectul impus de liniile de forţă ale culturii patriarhale, oferind posibilitatea reconstruirii unor noi traiecte, şi nu impunând o aterizare forţată, o soluţie radicală, precum Mary Daly, Adrienne Rich sau Susan Griffin. Mai mult, citesc feminismul moderat şi din următoarea afirmaţie: *„E absurd ceea ce nu putem accepta din două motive: ne depăşeşte sau ni se pare ridicol."* O condamnare, aşadar, a radicalismului, indiferent de forma pe care o îmbracă: feminism radical sau cultură patriarhală. În acest context, cultura nu este abandonată. Ea reprezintă o cale posibilă. Căminul nu mai reprezintă claustrarea şi angoasa. El este marcat de focul luminos al vetrei: *„Hei, omule, care este calea spre rai? Drumul spre ACASĂ."* Dar şi această poziţionare produce şocul. Pentru că situarea „între", având de o parte şi de cealaltă excesele patriarhale şi feminismul radical, nu reprezintă decât echilibrul instabil în care se găseşte societatea: *„Pacea e o prefăcătorie între două perioade de luptă"*. Iar echilibrul

(stabil sau instabil), reprezintă principala ţintă a societăţii punerii în lumină a demolatorului şi nu a constructorului. Poziţionarea împotriva istoriei produce şocul.

Să reluăm: reflecţiile autoarei forţează fiinţa în punctele în care tensiunea atinge cotele cele mai înalte. Trecerea „dincolo" sporeşte angoasa. Aşa iau naştere şocurile amintite, rezultate din neadaptarea la societatea contemporană dezumanizată, din abandonul iubirii într-o lume *reality show* şi din imposibilitatea alegerii căii moderate. Sunt şocuri existenţiale, pentru că vin din realitatea *exterioară* („a exista" vine de la *sistere e* = a fi aşezat în afară). Sunt şocuri pentru că fiinţa, în interioritatea ei, descoperă pânza iubirii, pregătită pentru pictură, dar în momentul în care priveşte modelul devine incapabilă să reproducă *disharmonia* de culori violente ale existenţei cotidiene. Aici intervine originalitatea creatorului şi puterea de a îmbrăca în formă, provenind din *libertatea de a stabili valori*: şocurile existenţei sunt camuflate cu masca morţii. Pierderea unei persoane iubite, a Anei Maria Zaharescu, dedicată cu toată fiinţa sa Radioului, este, în egală măsură, şi pretextul şi camuflajul confesiunilor *Despre cele trei puncte*. Moartea unui om drag într-o societate dezumanizată, care a îndepărtat moartea însăşi de tragism, nu poate fi readusă la cotele tensiunii şi dramatismului decât prin şocurile existenţiale la care a apelat Chris Samy. Misterul acestei traumatizante prigoniri a morţii se ascunde în inspirata remarcă ce închide simbolic o viaţă: *„Am pierdut-o, şi nu plâng dispariţia ei ci neputinţa mea"*. Iar aici înfloreşte nestingherit tragicul.

Adrian Lesenciuc

Viaţa este scoica Universului ce adăposteşte fericirea... nu sunt toţi căutători de perle, căci nu toate sufletele sunt fericite... depinde de curajul pe care fiecare îl are să se avânte şi de răbdarea de a căuta.

Viaţa este rochiţa pe care îngerii ne-o croiesc când Dumnezeu ne trimite în lume... îndoiala ne poate fura podoabele fericirii... iar Maica plânge văzându-ne atrofiaţi.

Viaţa este şoapta aşteptată de ureche... fericirea e gura ce sărută, braţul care ocroteşte, mâna ce oferă.

Viaţa este ghemul scăpat din poală pe care natura îl deşiră pentru a-l regăsi... fericirea e andreaua ce tricotează firul strengar.

Viaţa sunt eu, fericirea ai putea fi tu!

Căldura privirii regăsite mă călăuzeşte prin deşertul existenţei. Paşi pe drum, uşi deschise şi inimi alergând prin mâini întinse. Suntem aceiaşi acrobaţi ai timpului susţinuţi de iubire deasupra prăpastiei. Servim aceeaşi bucăţică de cer în fiecare dimineaţă conferenţiind misterul pentru viaţă. Nu vreau să pătrund dincolo, pe sensul interzis. Suntem localizaţi... constelaţia fericirii... curiozitate, nu vreau să pierd farmecul iubirii.

Şi liniştea este un sacrificiu în secolul agresivităţii, şi inima este un sacrificiu în faţa bogăţiei inexpresive. N-aş vrea să deschid palmele când nu am ce atinge, indecizia

cochet sărutul o va ninge. Redută nu am construit şi, asediaţi, ne amuzăm. Trăim în dimensiunea consumului, începând să numărăm...

„Pasărea mălai visează!" Cel care vrea să vadă, deschide ochii. Cel care vrea să fie văzut... ajunge cantitate de consum.

Ce fel de ochi are această noapte? De ce presupun ochii nopţii o întrebare? Necesită ochii nopţii un răspuns? Să ne bucurăm de prospeţimea privirii! Călătorul spre capătul lumii este ţesător de iubire. Urzeala fiind făcută, niciodată iţele nu sunt suficiente pentru a încorona setea de dovezi a celuilalt. Călătorul nu are drum, nu are ţintă, ci doar lună, stele, iubirea la care să ia aminte... Sufletul nu are economie, nu cunoaşte piaţa, iar rentabilitatea este ceva indescifrabil. El este! Se bucură, plânge, înfloreşte sau moare.

Aş vrea să îl iubesc atât de mult pe Dumnezeu încât să deschid cartea timpului la pagina ispitei. Femeie să fiu şi nu Evă, mugur al grădinii şi nu sămânţă a păcatului. Să dispară teama ce l-a făcut pe Adam să se ascundă văzându-se gol...

Din păcate fiecare femeie este Evă, stârnind în bărbat o teamă şi lăsând în urmă un gol... Femeii îi pare bun şi plăcut dorind să deschidă astfel ochii bărbatului ei dar, din păcate, nu face altceva decât să perpetueze ispita... „Cine ţi-a spus că eşti gol?"...

Vremea rece este: farmecul vinului fiert, a sfidării în doi. Eliberează-te! Mereu există alternativă, nu-ţi urî pereţii, tu sfinţeşti locul. Copacii nu plâng. Sunt cocheţi schimbând toalete, atitudini.

Ce este zidul? Arbitrul dintre în afară şi înăuntru, el nu este cauză.

Există destin? Doar geniile îl bagă în seamă; restul sunt copii ale lui „aşa trebuie". Ce farmec are orizontul fără linie? Ne fascinează tocmai pentru că nu se lasă „manipulată". Un fir ne ţine, un fir îl toarcem; un fir îl rupem, un fir îl înnodăm.

Cine a ispitit? Şarpele pe femeie sau Femeia pe Adam... De ce a abordat însă Şarpele femeia? Ce a dovedit şi devenit Adam mâncând din mărul oferit de Femeia lui? Pentru că el nu a spus la momentul „0": Nu! ... cere femeii, între timp botezată Eva, să spună de fiecare dată Da?!

Dacă nu eşti nici cal, nici măgar rişti să rămâi fără herghelie. Fiecare ţipă din singurătate şi, de fapt, ţipă din iubire.

„Orice victorie trece printr-o înfrângere."

Orice aş găsi în drumul spre capătul lumii am trei variante la dispoziţie: să pun în valoare, să distrug sau să ignor. Comedia, tragedia sau tăcerea! Ochii plâng dacă sunt plini de gunoaie, ochii privesc dacă sunt limpezi, ochii dorm dacă sunt obosiţi.

Cum slujim interesele vitale ale neamului? În această confuzie şi panică generală: „ce fac mâine" ...neamul rămâne papucul Cenuşăresei pe care nu-l mai poartă nimeni din poartă în poartă. Nu mai suntem o naţiune, ci doar o naţionalitate.

Singurătatea nu este urâtă, este greu de suportat când vine ca o sentinţă a sorţii. Pentru *a visa* este nevoie

de curaj? „Dormind" nu se rezolvă nimic, se amână un curs firesc. Oare nu urâm sărbătorile pentru că nu ştim să sărbătorim?! Pentru un eşec trebuie să-şi ceară cineva scuze? Dacă s-ar desfiinţa televiziunea mulţi oameni habar n-ar avea să trăiască, descoperind timpul „liber".

Bărbatul nu înţelege atitudine femeii faţă de bani. Am început să am dubii dacă fidelitatea este un defect sau o calitate. Sentimentul de inutilitate demonstrează că în acel om ceva este abandonat, sufletul lui este în paragină. Obişnuinţa este coma auto indusă. De ce este dificilă comunicarea între bărbat şi femeie? De ce să fii propria ruină, când este normal şi poţi: fii propriul arhitect?! Nimic nu se întâmplă din senin cum nimic nu este scenariu până la capăt, fiind loc pentru impulsuri şi decizii personale, reale!

Ce-ar trebui să rămână din dragoste? „Un cioc de apă vie" precum în basme pe care să-l verşi peste singurătate - apa moartă. Ce s-ar face femeile fără lacrimi iar bărbaţii fără beţie? Când nu ai cer aripile devin mâini, mângâie, lovesc, modelează. Şi mai trece o zi, se mai naşte o speranţă, se mai deşiră o iluzie, mai începe un monolog. Sloganul vieţii perfecte!

Hotărâre

o tăcere	două tăceri	foarte buni prieteni...	n tăceri
o dorinţă	două dorinţe	foarte buni prieteni...	n dorinţe
o greşeală	două greşeli	foarte buni prieteni...	n greşeli
un orgoliu	două orgolii	foarte buni prieteni...	n orgolii
un gest	două gesturi	foarte buni prieteni...	n gesturi
un argument	două argumente	foarte buni prieteni...	n argumente

A nu realiza ceva concret nu înseamnă a-ţi irosi viaţa. Sunt oameni care construiesc obiecte şi oameni care şlefuiesc suflete. Cu sau fără bani, ai aceleaşi calităţi... e drept că nu aceleaşi avantaje. Au fost vremuri când doar cerşetorii erau fericiţi. De la teoria la practica fericirii! Nu există o reţetă pentru a o prepara, argumente pentru a o păstra. Ferestre se deschid să o primească, braţe gingaşe să-i ureze: Bun venit! Mergi pe stradă şi te întâmpină gropi, noroaie, flori, panouri publicitare; laşi în urmă câini, pisici, mâini care imploră; ai gânduri, dorinţe, reproşuri şi ani. Este greu să vrei, să alegi, să păstrezi? Nu, este doar important. Cu ce luptă omul: cu indecizia sau comoditatea? Viaţa este ceea ce nu poţi condamna dar poţi perpetua... ca femeie.

Cum să-ţi manifeşti sentimentele pentru a trăi 100 de ani? Constant şi deschis... Ce s-ar face lumea fără „noţiunea" de amanţi?!

Oamenii, cât de multe îşi doresc atâtea îşi reproşează. Aşteaptă... nu primesc... nu oferă... poate nu cer dar au nevoie! De ce au nevoie oamenii? Spre cine să-şi întoarcă capul zâmbind, cine să-i audă când ţipă, cine să-i privească... când gesticulează, dar fără a o face efectiv, ci doar a sorbi acel fior care dă unicitatea de „cel drag". Am pedalat pe tărâmul iubirii şi, brusc, mi-a sărit lanţul. Ne cotropesc probleme, ne leagănă gânduri, ne îmboldesc motivaţii: suntem! Cum te vei simţi când nu ai să te mai vezi frumoasă? Am început să avem insomnii. Oboseala nu mai este un motiv suficient pentru odihnă.

Ne considerăm neputincioşi pentru că nu ne cunoaştem limitele. Este ciudat picioarele să-ţi meargă pe stradă şi părul să-ţi fluture în vânt dar între ele să nu se afle nimic. Când declaraţiile celorlalţi nu mai contează şi nu mai are cine să-l asculte...sufletul inventează vitrina.

Lipsă. Fiecare conştientizează şi ia cu asalt oglinda, frământă aluatul fericirii. Cât de gustoasă este depinde de priceperea cu care ştie să dozeze focul.

Ce îl face pe un bărbat sexy? Valorificarea momentului.

Trec valuri peste noi... câte poate răbda... nostru. Cât îi trebuie să-l înghită? Suntem mulţi şi suntem singuri. Dacă patru picioare pot picta două umbre înseamnă puterea identificării?

Iubeşti sau colecţionezi vicii, stimulente pentru fardarea realităţii. Primeşti iubirea ca pe o pânză imaculată pe care nu ştii ce să pictezi. O consideri inutilă. Cel care ţi-o oferă dacă are înţelepciunea să pună pensule şi vopsele lângă şevalet va avea ce admira într-un târziu.

Ideal este sunet, realitate este auz; familie este plin, singurătate este gol... sete de reuşită este scară. Dacă singurătatea bate-n geam, nu ezita să ţii fereastra închisă. Pentru întreg îţi trebuie cheie, el nu poate intra decât pe uşă. Când eşti rădăcină şi nu simţi mlădiţele înflorind din tine este greu să accepţi că soarele poate face şi altceva decât să pârjolească... Ce se află în spatele lucidităţii de creează monstrul? Pasiunea cere, epuizează.

Lipseşte cărămida de la care să pornească, brusc, descoperă plăcerea de a distruge. O discuţie anulează monologul şi este mai mult decât! Dacă începutul este aspru, devenim judecători; dacă începutul este blând, riscăm să fim bibelouri. Nu toţi suntem sportivi să suportăm un slalom sau nu toţi suntem perspicace ca să ştim că trebuie să-l facem.

... atât cât să fie bine...

victimă - călău - sacrificat

Anul este copilul pe care-l moşim şi educăm fără să îl zămislim. Nu-l putem „trage pe video" sau „imortaliza în tablou". Zile într-un număr finit de ipostaze. Le numim căci sunt ale noastre: pas, privire, atingere, dorinţă, admiraţie, întrebare, absenţă, întreg, limită, recoltă, urmă, punct.

Avem rar ocazia să tragem concluzii, să aflăm adevărul despre locul pe care-l ocupăm în sufletele celorlalţi. Când suferinţa ne biruie avem nevoie de certitudinea că însemnăm ceva pentru ei. Ce a rămas din omul iniţial?

Sărbătorim sfârşituri pentru că dorim începuturi. Ciocnim pahare nu doar pentru a le goli, ci pentru că ne place cum sună. Acceptăm principiile pentru că ştim sau pentru că preferăm răspunsul în locul întrebărilor... Timpul costă cât un curcubeu, trece şi ne trezim că nici nu l-am privit, mulţumindu-ne cu vorbele auzite despre el. Diavolul este dorinţa, îngerul este mângâierea.

Ochii privesc zadarnic căci nu văd lumina; picioarele păşesc spre nicăieri şi de aceea obosesc; mâinile aşteaptă ceva ce nu vor primi niciodată; inima cere perfecţiune dar nu află lipsindu-i bagheta fermecată. Dragostea! Există şi o luăm ca atare. Dovada existenţei dragostei este precum rostirea pentru un surd. Nu lasă vânătăi deşi ne doare, nu are sceptru deşi ne conduce. Omul nu se înţelege pe sine pentru că suferă de boala de a-i conduce pe ceilalţi. Contestarea dragostei este un castel de cuvinte. Boala socială este una singură: lipsa, indiferent ce atârni drept coadă acestui cuvânt.

Durerea nu are albie. Sunt lucruri care nu se spun, dar şi lucruri care nu se pot păstra. Nu ne putem debarasa

de privitul pe gaura cheii. Simţim durere dar nu ştim ce să pipăim. Prieten, un om care te iubeşte prea mult ca să te schimbe. Bătăile inimii se tem prea tare de cuvinte pentru a le învinge de fiecare dată şi nu se sfiesc să pedepsească.

Compromisul este perdeaua în spatele căreia încercăm să dosim singurătatea. Doi se contestă neputând exista singuri. Doi este dialogul, plus şi egal, liniuţă şi punct. Doi ne înconjoară, ne concep, ne anulează sau ne sanctifică.

Sătul să străpungă, cuiul porni în pribegie să scape de „actualul" vârf. În drum spre celălalt tărâm unde se buchisesc legile lumii, se întrebă ce ar rămâne în picioare, în spaţiul terestru, dacă el ar dispărea sau, pur şi simplu, ar primi „altă însărcinare".

- Şi dacă este să mă schimb cum şi ce aş putea să fac? Până acum am legat, am ridicat totul din nimic şi nimeni nu m-a luat în seamă.

Construind nimeni nu te vede, dărâmând toţi se tem de tine.

- Ei şi dacă aş încondeia precum peniţa... ce boiereşte aş fi tratat!

Ignoranţa începe şi se sfârşeşte în noi. Este veşmântul pe care nu-l lepădăm niciodată dacă nu ştim că-l purtăm. Putem lupta împotriva ei? Cine renunţă la comoditate pentru a fi un deschizător de drum şi a sfârşi un închizător de pluton? Cine vrea să ardă când poate doar să pâlpâie? Cine vede când poate doar să privească?!

Când urechile vor să audă şi inima să vibreze frumuseţea îşi are rostul.

Privighetorile cântă de când omului i-a fost dăruită urechea să le asculte. Eu, tu, ei sau ele... dacă ne întreabă

cineva nici măcar nu ştim cine sunt privighetorile. Ele cântă pentru noi şi nu ştim asta. Oricât ar ţipa, ele nu pot acoperi materialismul şi ura din om. Atunci s-au resemnat să cânte Lunii şi Luceafărului. Nu ştim ce ne mângâie şi ce ne răneşte. Ceva moare în noi la fiecare pas: inocenţa. Dumnezeu ne-a aşezat într-o grădină şi nu ne-a plăcut, am preferat mocirla în care ne bălăcim pozând în victime... Centrul universului este banul, prioritatea acţiunilor - puterea, scopul relaţiilor -profitul. De ce ne raportăm la ceilalţi?

Strada mea este frumoasă, strada lor este urâtă.

Strada mea este prietena stelelor, strada lor zace în beznă.

Strada mea are trei fire de iarbă şi un copac convalescent, strada lor are bordură.

Strada mea iubeşte păsările, strada lor ucide liniştea.

Strada mea mă răsfaţă mângâindu-mi paşii, strada lor mă arată cu degetul.

Strada mea este iubită, strada lor este eficientă.

Nu suntem atât de diferiţi cum încercăm să scoatem în evidenţă acest lucru. Biete mogâldeţe: pionii ambiţiei, slugile palmaresului, condamnaţii existenţei; nu abundenţa lucrurilor face viaţa frumoasă ci simplitatea lor. De ce ne este mai greu să alegem decât să acceptăm orice?! Coşmarul nu şi-l face omul cu mâna lui, dar are „darul" să-l întreţină. Când iubeşti eşti împlinit sau suferi.

Nu ne cunoaştem pentru că nu ne înţelegem. Ne impunem: cei puternici în faţa celor slabi, cei slabi în faţa celor miloşi. Unii întreabă: De ce?, alţii răspund: Rentează!

Mass-media, un mijloc de a ieşi din sau de a te

avânta în ceaţă. Bani şi încadrarea în ton. Absolvenţii de liceu tind spre siguranţă şi mai puţin spre aventură. Unde sunt aventurierii?! Academia Militară, Ştiinţe Economice, Drept, Jurnalistică... meserii văzute cu viitorul pe masă. Dar posteritatea? Ce rămâne posterităţii după tranziţie? Va exista acolo cineva care acum se zbate în mizerie pentru ca „atunci" să fie revendicat de toată lumea?

Nodul în papură foloseşte ca veşmânt: protector pentru stropi, provocator pentru calităţi, împroşcător pentru lipsuri. Şi mai are o trăsătură capitală: scoate în evidenţă existenţa sabiei. Cine vede nodul taie, cine îl simte se prăbuşeşte.

Omul domină cuvintele! Se laudă dar... este dependent de ele. O palmă doare pe moment şi poate să treacă pentru că este reală. Cuvântul, în schimb, roade, este atât de... expune atâtea nuanţe. Avem senzaţia că până nu îmbrăcăm iubirea în cuvinte nu suntem fericiţi apoi plângem desacralizarea ei. Când iubirea lipseşte... ne rămân cuvintele.

Frumuseţea nu se măsoară, nu se gustă, nu se ajustează... De unde vine frumuseţea? Dintr-o lipsă, dintr-un dor, dintr-o dorinţă. Probabil este singurul „lucru" pe care îl acceptăm fără mofturi.

Cu o floare nu se face, se vesteşte.

Ce se întâmplă cu noi? Eşuăm. De ce? Ne-am pierdut busola. Cine se mai orientează - astăzi?! - după Steaua Polară. Cui îi trebuie stele când... noi vrem să devenim stele? Oamenilor fericiţi!

Trăim eşecul cu laşitate, nu vrem să-l recunoaştem. Aruncăm cu acuzaţii în stânga şi în dreapta.

Aşa e omul: perfecţiunea e în mine, mizeria în afară. Nu sunt de neatins sunt de nepăstrat.

Vă mai ispiteşte mărul? Mărul! „Fructul" pe care la vremea întrebărilor l-am urât crezând că a determinat izgonirea. Întind mâna după el, dornică fiind, să gust. Asta se întâmplă privind... nicidecum ascultând şarpele. În fiecare zi ne împărţim între măr şi şarpe. Eva a avut nevoie de şarpe pentru că nu ştia. Dar eu, eu ce nevoie am de el?

Goana este pentru cel care vrea să obosească.

„De ce ne îndrăgostim?" Când întrebarea este rostită nevoia răspunsului devine sufocantă. Dragostea nu trebuie cinstită prin: „pentru că"... Desoperind focul omul a devenit puternic şi stăpân; iubind omul este fragil şi unic. Îndrăgostindu-te, calea spre Palatul de Cleştar este deschisă. Basmul, copil al existenţei, ne pune în gardă: doar Făt-Frumos răzbeşte în sala tronului. N-aş putea spune că ne îndrăgostim pentru a fi împăraţi, ci pentru a vedea dacă dorim acest lucru...

Omul nu este capabil de absolut. Prietenii îi putem alege; uneori alegem doar momentul când îi părăsim. De ce ne părăsim prietenul cel mai bun? Pentru că avem nevoie de altceva sau, altcineva ne alege pe noi. Distanţa în dragoste şi prietenie solidifică nu împrăştie. Când iubirea devine cuţit rănile sunt închise de prieteni. Cel mai bun prieten este al doilea părinte, oglinda sinceră şi inima îngăduitoare. Fiecare etapă a vieţii îşi are alt stâlp însă, ca podul să existe, este nevoie ca toţi să fie cu grijă conservaţi. Tot ce-am iubit, tot ce-am admirat rămâne în noi împodobindu-ne sufletele.

Când eşti păţit, teama de eşec depăşeşte dorinţa de reuşită.

Buldozerul cu care distrugem o relaţie când sentimentele se trezesc cazate în Turnul Babel... fiţe, comentarii, gelozie: ciupercile apărute după ploaia neîncrederii. Greşelile cad una câte una până ce paharul se umple şi nimic nu mai este ca înainte. Dragostea are arme eficiente: răbdarea, dorinţa, încrederea. Din ce a pornit gelozia, când au început şicanele? Pentru înlăturarea efectelor se impune stăpânirea cauzelor. Cernit, motivele ne aburesc fereastra sufletului.

Fericirea este în tine, tu trebuie să o găseşti primul înainte de a pretinde... Celălalt te întreabă doar: cât de lungă este lesa cu care-ţi plimbi sufletul, n-ai obosit bătând la poarta Raiului ocupat?

Până nu cauţi nu ştii ce-ţi lipseşte:
Luna: rubin pe degetul fericirii
Floarea: treapta infinitului
Culoarea: ochiul ce îmbracă lumina
Numele: arhitectura rostirii
Timpul: lacrima sufletului
Fericirea: cunună de lauri a căutării
Anotimpul: personalitatea păşirii

Acceptăm „restul" din iubire. Arhitectul rostirii, ne strecoară pe deget rubinul fericirii. Personalitatea păşirii, picură lacrima sufletului prin timp. Urcăm treapta infinitului cu fiecare floare din cununa de lauri a căutării. Şi dacă suntem fericiţi să dăm frâu liber ochiului ce îmbracă lumina.

În aparenţă nu ne lipseşte nimic dar în profunzime? A devenit moartea un ideal? Sensibilitatea nu poate ucide, nu poate anuala. Sinuciderea pare o scară de incendiu pe care omul se furişează dar este o capcană pe care şi-o întinde singur. Sunt oameni care trag cu dinţii de viaţă şi oameni care o iau la picioare în fund. Viaţa nu este o minge pe care să o aruncăm şi apoi să o prindem.

Suntem sensibili, suntem rebeli dar suntem şi învingători. De ce să tragem semnalul de alarmă când undeva se află o staţie. Imposibilitatea de a dimensiona absolutul nu poate fi picătura orbitoare. Ieri am fost foarte fericită, astăzi plictiseala m-a făcut KO. Şi, pentru asta, pot arăta pe cineva cu degetul? Un compliment ne înalţă, un cuvânt ne dărâmă. Noi? ... trebuie să-l aşezăm la mijloc.

Unui copil când creşte i se schimbă hainele, dar unui suflet? De multe ori „proprietarul" nu-şi cunoaşte noua „măsură", simte doar cum ceva îl strânge.

Ce fac notele când muzica tace? Visează la pantoful Cenuşăresei, la inima prinţului şi secretul nemuririi. Un castel de nisip se face în joacă. Ei, dar când marea devine furioasă şi îţi întrerupe jocul baţi din picioare cerând ce ţi se cuvine... doar eşti ctitor. Nu acordăm atenţie Meşterului Manole, ne sperie cărămizile: dacă nu ne ajung, dacă nu le aşezăm bine! Nisipul ne amuză, scurgându-ni-se printre degete, palma rămânând curată. Înălţarea zidurilor cere jertfă şi ne-am îndoit că avem puterea necesară construirii unui mit.

La foc există riscul să te arzi dar şi posibilitatea de a te încălzi.

Ce fac sentimentele când inima doarme?
Ce fac frunzele când soarele apune?
Ce fac ochii când frumuseţea se îndepărtează?
Ce face văzduhul când păsările mor?
Ce fac cuvintele când mintea se masturbează?

De ce nu tot ce zboară se mănâncă? Pentru că nu totul este comestibil.

Nu se poate spune că lumea nu-şi pune întrebări, tocmai în goana după răspunsuri calcă în picioare. Contează

timpul în care vine răspunsul, mai mult decât conţinutul său.

De ce îi lăsăm pe ceilalţi să hotărască pentru noi? Măsurând înălţimea ştachetei nu facem o afacere rentabilă. Cunoaştem ceea ce se aşteaptă de la noi, nu ceea ce suntem în stare. Lumea ne întinde farfuria, măcar dacă am avea puterea să ne alegem meniul. Şi, de cele mai multe ori, ne pierdem timpul cu aprecierea calităţii porţelanului. Părinţii aşează ingredientele pe masă, lumea frământând aluatul. Cine decide cât dospeşte? Corigentul... aluatul temător de tavă. Aluatul aflat pe masă are n posibilităţi. Aluatul din tavă trei: se lasă, se rumeneşte sau se arde.

Nestăpânirea focului naşte teama de căldură; pedepseşte prin condamnarea la frig. Oamenii s-au obişnuit să arunce cuvintele la grămadă de dragul de a fi multe. De ce îi este omului frică de propriul depozit?

Iubirea presupune a construi nu a renova. Când femeii i se oferă „totul" construieşte în altă parte. „Pacea este o prefăcătorie între două perioade de luptă." Nu avem nici un drept să respectăm nefericirea. Nefericirea trebuie profanată!

Neîncrederea porneşte din incapacitatea de a alege. Cel aruncat în apă învaţă mai mult decât să înoate, descoperind importanţa malului devine puternic. Ce-i prea mult nu-i sănătos iar ce-i prea puţin nu se ia în considerare. Câte pot simţi doi oameni ţinându-se de mână! Oare idealizăm pentru că nu ştim să trăim?

Omul Turnului de fildeş nu poate fi romantic. Este un inadaptat cocoţat pe ideal. Rănile se cicatrizează în timp, cu perseverenţă şi răbdare. Nu este nici un zid. Spaima ne face să ne refugiem după ziduri. Dacă nu avem

greutăţi uităm să tragem la vâsle, corabia rămânând în voia valurilor. Maturitatea este un dans pe muchie de cuţit. Sfaturile te pot ajuta, în cel mai bun caz, să înţelegi că tu trebuie să faci ceva, să hotărăşti ceva şi să pui pecetea. La ce-ţi foloseşte părerea celorlalţi când lupta se dă în tine?

Am fost înzestraţi cu nişte calităţi, depinde de noi ce facem cu ele. Dacă nu am ştiut nu este de vină destinul pentru nefericirea care uneori ne apasă. Majoritatea băieţilor spun că în armată 5 minute trebuie să fii deştept. În viaţă 5 minute nu trebuie să greşeşti.

Teatru joacă doar cei care acceptă să fie marionete pentru a se integra în trupa care primeşte aplauze. Omul nu se schimbă, ci se îndepărtează de tot ceea ce nu îi mai face parte în mod direct din viaţă. Ceea ce rămâne „suspendat" pedepseşte, în timp, prin bântuire. Arunci câteva cuvinte pe hârtie şi aştepţi. Ce aştepţi? Cu sufletul nu poţi pleca la pescuit. Sufletul poate fi purificat dacă accepţi că este murdar.

Oamenii care se scaldă în ape tulburi sunt incapabili să... În iubire poate nu există mâine, dar, în viaţă, da. Negustorie fac cei care nu ştiu să-şi trăiască viaţa, tratând-o ca pe o marfă... egoismul de a rămâne închişi în noi înşine.

De ce florile se deschid oferindu-ne frumuseţea?

De ce păsările cântă oferindu-ne melodia? Pentru că avem nevoie. Dar noi pe cine... Bocancii se lasă la porţile iubirii.

Pregătim undiţele, lansăm momeala şi omitem să facem ce este mai important: să strângem captura. Niciodată nu ne limităm la o singură undiţă pentru că niciodată nu o ducem până la capăt.

A fi pescar nu înseamnă a arunca momeala, ci a prinde peştele.

Un om n-are viitor dacă nu îşi lămureşte tecutul! În lupta cu timpul... sufletul este cantitatea neglijabilă. Grămadă de cioburi ajunge viaţa noastră pentru că ne scuzăm spargerea prin ridicarea umerilor. Trecem peste pentru că timpul este nepăsuitor, cioburile le aruncăm, dar lipsa rămâne. Sufletul nu are lacrimi să plângă pentru a câştiga recursuri. Nu sunt un renegat, sunt un om care nu mai are loc.

Cum se poate dărui? Viaţa este apăsătoare pentru cel obosit, incitantă pentru cel dornic, inexpresivă pentru cel care lasă timpul să treacă. Ironică, poate, când o „lăsăm" să ne ia peste picior.

Dacă am fi din sticlă? Am suporta transparenţa? În societatea de consum dragostea a devenit *un sport*, brenduit: sex... un capital, o certitudine a calităţilor. Societatea comunistă i-a *încredinţat*, de ce nu, *trasat*, sarcina de: aparat reproducător. Femeia este ogorul pentru că în ea încolţeşte sămânţa. Nu ne îndrăgostim în fiecare zi, dar asta nu ne împiedică să ne dorim. Armonia să fie doar la îndemâna înţelepţilor...

Basmele copilăriei ne-au încântat prin prezentarea întâlnirii dintre el şi ea, poate este vremea unei schimbări cu poveşti despre convieţuirea dintre el şi ea.

Idealul nu se aşteaptă în *jumătatea* cealaltă, se construieşte împreună cu ea.

Suferinţa este ceva intim. Raţiunea spune stop; sufletul, încăpăţânarea: mai departe. Dar cum, când nu am nici o coordonată? Fantomele se descântă, scheletele se

îngroapă, rănile se vindecă, dar tăcerea nu o poţi rupe singur când nu-ţi aparţine. Temerile fac din tine un om slab. Nu ai loc nici cât un grăunte în viaţa lui pentru că nu ţi-l faci!

Nu e uşor să fii drept când toţi se îndoaie, să fii alb când predomină negrul, să iubeşti când performează sexul. Chiar a fi sănătos când toţi sunt bolnavi e un stigmat, dar nu o sentinţă.

Pierde cine priveşte înapoi. Lucrurile frumoase par efemere pentru că dezechilibrul dă cu neruşinare buzna în vieţile noastre. Tot ce ţine cont doar de legile naturii este armonios, unde-şi vâră omul *unitatea de măsură* epava devine „produsul finit". Te laşi influenţat de lume. Tu poţi influenţa lumea! Cu cât te uiţi mai mult în gura lumii vei descoperi mai multe carii.

Secretul? Să nu o iei de la capăt, ci să mergi mai departe, atunci nu oboseşti, descoperi. Iubeşti şi speri cât vrei, sufletului nu i se poate impune, cu forţa, precum fizicului. Copilul mănâncă dulciuri plăcându-i chiar dacă, mai apoi, îl dor dinţii, din cauza cariilor. Omul iubeşte chiar dacă inima îi este o flamură zdrenţuită de dorinţă.

Pe şoarece e uşor să-l prinzi în cursă, pe tigru însă trebuie să-l omori. Destinul mi-a dat o felie de vis înapoi dar... nu era visul acela! Dragoste sau ură, oare poţi să faci această alegere? Senzaţia este sfetnicul plăcerii. Cine este sfetnicul sentimentului? Vremea fantomelor. Templul tăcerii!

Scânteia care aduce liniştea! Am trăit toată viaţa ca să... pierd la final.

Dorinţa de evadare, de mai mult, de altceva... Poate doar pustnicii sunt altfel. Ei percep adevărata dimensiune a limitelor şi nu mai aleargă după ele, ocupându-se de suflet, devenind. Râvnim la altceva şi... este grav. E bine să vedem ce avem, să împlinim ce dorim, nu să devenim dependenţi de palmarese vecine.

Disperarea. Noi ne plângem? Tocmai omul s-a găsit să arate cu degetul pentru că s-a săturat? El care asasinează natura!

De ce ne temem? De haosul creat după propria măsură.

O diaree „curăţă", o lacrimă limpezeşte.

Dacă nu facem nişte schimbări, lucrurile vor rămâne neschimbate!

Un sărut poate nu este adevărul, dar ne dorim să fie adevărat.

Feţele durerii. Ţi-e teamă de moarte? Asta conduce lumea! Alege omul să se împotmolească? De la suflet la suflet... este un basm. De la corp la corp, de la profit la profit... este realitate. *Oala* în care te scalzi o poţi alege dacă nu preferi să-ţi fie impus capacul de catre „ceilalţi". Dacă te întrebi, cu adevărat, la primii paşi - de ce - înveţi să-i faci pe următorii drepţi. Învins este cel care pleacă la drum cu gândul că este o victimă a sistemului. Câţi dintre noi avem puterea de a zidi ceea ce se prăbuşeşte? Foarte puţini. Ce fac majoritatea? Se caţără în vârful ruinelor arătând cu degetul cerul şi pământul.

Nu călca decât peste ce nu poate fi ocolit. Or lacrimile pot fi şterse!

Cât de falşi pot fi oamenii? Sunt stridenţi pentru că sunt prea orgolioşi să recunoască că sunt sensibili. Plângăcioşii se aleg doar cu dispreţul şi ciuda celor care râd. Când ştii să te simţi cel mai umil dintre oameni vei ştii să te simţi şi cel mai privilegiat. Singurătatea nu este un infern, ea naşte mituri, este pentru oamenii puternici.

Dorinţa de fiecare zi este... Uneori ne place să lăsăm condurul să cadă pentru a o provoca să ne găsească. Un om scoate ghearele când nu se simte în siguranţă, când ceva din ceea ce are la bază se clatină, *când ceea ce îi părea* se tulbură. Şi dacă e altfel? Viaţa este o veşnică pornire, un veşnic răspuns, o veşnică surpriză. Ultima picătură de durere. Dacă ea cade, ce se întâmplă? Am fost fericiţi, am dăruit ce am avut mai bun celorlalţi şi am devenit puternici punând mereu altceva în golul ivit prin revărsare. Am gustat din cupa fericirii pentru că am avut tupeul să întindem mâna după ea. E drept că puteam să o răsturnăm şi să ne alegem cu petele sau puteam să o spargem şi rămâneam cu cioburile. Cu toate acestea am riscat şi, apoi, am râs. Ar trebui să trăim, nu să judecăm, nici să pedepsim.

Noapte de dorinţi cu începuturi fără de număr, plete rebele, săruturi, eşarfe. Picături reale pe tărâmul virtuţii. Degete bat la uşi ca de ceară, posibilitatea în prag având să apară. Rame perfecte pentru sclipiri imaculate: ce nu ştii cum să dai, vin ca să ceară. Păcate banale, degete legendare nu pot să acuze unduind mângâieri atât de confuze.

Un piept, o dorinţă. Culori, penelul indiferent pe şevalet îmi prepară. Trăsături geometrice în romantice şoapte, inima pierde carte după carte. Dacă pe o frunză nu încape nici unul, dacă pe un nor abia doi, trei sfinţi; câţi oameni încap pe lună? Atâţia câţi ştiu ce este albastrul. Câţi ştiu să păşească cu hotărâre peste galben, alegoric

cerând paşaport pentru alb pe tărâmul cel roşu. Cei care călătoresc cu verzile veşminte învăţându-se minte că geanta cea neagră nu valorează decât oseminte. Privim prin pânza paianjenului lacom să captureze în loc să decoreze. Ne văităm cu glas de pelican sufocat de goana producerii. Ne mişcăm păşind dogit prin picioare de elefant monopolizat de circ. Mirosim ca un câine împuţit de loviri. Auzim prizonieratul pescăruşului momit şi nu ştim: cum or fi fost oare cândva oameni cuminţi?!

Depindem doar de propriile slăbiciuni. Şi, poate, este cea mai rea dependenţă pentru că necesită lupta cu sine. Dacă nu faci nimic... nimicul se va alege de tine!

Fructul iubirii. Poate avea ce este bun, poate alege ce este frumos. Ce păcat că se împiedică mereu de ce este rău şi sfârşeşte să aibă ce este urât. Nu e nevoie să crezi în fericire, e suficient să nu lupţi împotriva ei... tocmai pentru că nu crezi în ea.

Ce s-ar întâmpla dacă ne-am ghici gândurile?

Ne-am sfâşia sau ne-am iubi. Dacă oamenii ar plânge pe stradă poate ar fi un câştig ştergându-şi unul altuia lacrimile...

Timpul trece! Ce păcat că nu putem să-l pedepsim. Nu suntem ceea ce suntem, ci demonstraţia a ceea ce vrem să fim. Nu cunosc tot ceea ce se poate cunoaşte dar mă tenteză ceea ce nu se poate cunoaşte.

Nimeni nu rezolvă o problemă plecând.

Tristeţea, aidoma bolii, are nevoie de convalescenţă; dar asta nu înseamnă să-i punem toată viaţa la dispoziţie!

Subiectul

Eu sunt pentru ca tu să exişti. Sunt ceea ce gura ta rosteşte înainte să se deschidă, ceea ce mâna ta mângâie înainte să atingă. Călătorie spre regatul bucuriei: cine sunteţi când plecaţi la drum şi cine sunteţi când ajungeţi acolo? Cel care pleacă este întrebarea, cel care ajunge este răspunsul. Ar trebui să fim iubire şi suntem doar oglinda care se vrea mereu lustruită ca să lucească!

Frumuseţea este pentru suflet, utilul este pentru corp. Uneori nu ştim să cerem când avem nevoie, alteori nu ştim să acceptăm... de câte ori vrem să fim singuri dăm greş.

Dincolo de orgolii...

Cui îi place să treacă cu surâsul pe buze din rochia de bal în salopetă? Uneori confortul substituie sinceritatea. Oricât de încâlcit este ghemul, dacă nu cedezi îi găseşti capătul. La ora actuală, oamenii... sunt decăderea iubirii. Sufletul îl primim dar... el are soarta tututror cadourilor, depinde de atitudinea destinatarului. Sufletul care a pierdut rochia de bal se simte despuiat. Să i se croiască alte veşminte şi îi va reveni pofta de sărbătoare. Tendinţa de a absolutiza sună a incinerare. Aplici o ştampilă pe o imaculare care nu merită... sentinţe definitive. Cei care lovesc nu ştiu ce este „ridicarea din cenuşă", pe când cei loviţi au chiar puterea de a ierta. Nepăsarea este elementul neutru, uneori cu tentă de oboseală, alteori de necunoaştere. De ce nu ştiu oamenii? Nu caută alternativă obişnuindu-se cu lipsa.

...râzi, e plictisitor doar să suspini.

Dacă sufletele noastre ar fi *limpezi* precum stelele! Dar ele sunt precum norii, nu le ştii voia şi nevoia; cum

bate vântul se lasă răvăşite. Cheia lacătelor durerii este în mâna celuilalt. El descuie sufletul făcându-l fericit. Problema e: ne lăsăm noi sufletul pe mâna lui când... o altă mână nepricepută înaintea sa a provocat apariţia lacătelor?

Vedem, apreciem, dorim, posedăm, nu vrem să pierdem. Atunci, ce facem? Delimităm teritoriul, decretând: te iubesc. Cuvântul are un rol important când banul dictează. Când şi de ce spunem: te iubesc? Când şi de ce vrem să auzim: te iubesc?

Noua guvernare este un manechin pentru care s-a pregătit o vitrină deosebită şi ea... s-a hotărât să stea în scaun cu rotile!

Toţi vrem o jumătate care să ne completeze dar, de cele mai multe ori, alegem exact jumătatea pe care o avem sau, poate, doar asta ştim să căutăm, cunoscând-o. Cum putem obţine jumătatea care ne lipseşte?

Când construim *o lume* a noastră punem o barieră între noi şi restul lumii. Scutul singurătăţii te face vulnerabil, trăieşti pe o planetă cu miliarde de oameni şi nu te poţi dispensa de ei.

Toţi, fără excepţie, avem nevoie de dragoste şi totuşi considerăm că nu primim suficientă.

Capriciozitatea! A început când mi-am dat seama că în orice situaţie pot avea o opţiune personală.

Primul deceniu al secolului XXI nu este pe placul meu pentru că ţara s-a întors cu fundul în sus şi paiaţele răspunzătoare de asta se cred piese grele ale istoriei.

O zi poate fi cea mai importantă din viaţa ta şi tu să nu ştii asta niciodată.

Umbra doreşte tot ceea ce noi nu avem curajul să cerem *cu toată gura*.

De atâtea ori m-am întrebat: ce-ţi doreşti? Uneori te văd ca pe un ceas care se încăpăţânează... doar *să bată*. Pe drumuri, la uşi şi... nu îţi pasă dacă ţi s-au deschis.

A alege verbul care naşte o lume. Dumnezeu a ales omul regele vieţuitoarelor. Adam a ales împlinirea capriciului Evei muşcând din măr. Omul modern are dilema: carieră lungă şi sigură sau carieră scurtă şi strălucitoare. Foarte puţini sunt mulţumiţi de ceea ce au ales! Parcă era mai bine... Cel mai greu nu este să alegi ci să nu oscilezi întorcând capul „după"... O lacrimă căzând poate să întărească sau să dărâme. Fiecare are posibilitatea să refuze intensitatea momentului şi puţini o fac.

Motivele: roiul răpitoarelor deasupra psihicului nostru. Cui ţin de cald unităţile de măsură ale eternităţii? ...Ce rămâne în urma sacului de oase când clipa este presantă sau ispititoare?

Într-o lume de umbre lumina nu este dorită. Unde este locul meu? În vază nu se poate pune problema căci mă plictisesc. În grădină este prea riscant, pot să fiu călcată în picioare sau ruptă. Cel mai sincer loc este în sufletele celorlalţi. Cel mai sigur loc... este accesul la buzunarul celorlalţi!

Luni, marţi, miercuri, joi, vineri, sâmbătă, duminică: neastâmpărul de a fi însetat, privirea care aduce mângâierea, stângăcia de a nu persevera în cererea potrivită.

Mimăm pentru că nu avem puterea să acceptăm adevărul. Amăgirea este mereu coafată şi dispusă să fie

aşa cum cerem noi, într-un anumit moment. Momentul trece... amăgirea...

Trebuie să anticipezi primul scârţâit închizând uşa în aşa fel încât, de câte ori o deschizi să nu se audă, să nu te obsedeze nimic... având mereu încredere în tine şi, mai ales, în alegerile tale.

Curiozitatea naşte privirea, privirea ispiteşte muşcătura, muşcătura fiind drumul spre miez. Cum se vede miezul lucrurilor? Trecând peste primul impuls şi învingând inerţia păstrării.

Ce înfrumuseţează? Ce nu ucide! Vraja primăverii - când v-aţi cunoscut - s-a dus. Nu-i nimic, urmează dogoarea verii când fructele se coc sau nu există; toamna când culegeţi roadele sau vă plângeţi dezastrul şi, în sfârşit, iarna când savuraţi totul la gura sobei sau fiecare dârdâie singur în odaia sa. Ceea ce nu înseamnă apocalipsa, părăseşti odaia şi ai la dispoziţie posibilitatea parcurgerii unui alt ciclu, cu altcineva...

Ce s-a întâmplat? Punct şi mai departe.

Ce se va întâmpla? Ceea ce vreţi voi.

Unde a început totul? Unde aţi simţit că se poate şi aţi încercat. Calea spre schimbare este izbânda dorinţei, drumul de la cuvânt la faptă.

... uneori negrul este comod, potrivindu-se în orice împrejurare.

A fost! Deci ştim că se poate. Tot ce aparţine lutului este masă copioasă a viermilor. Zestrea vanitoşilor este mormanul. Ce este absurd este tentant.

Ai pierdut trenul lipsindu-ţi curajul, găseşte acum puterea de a străbate drumul pe jos... şi în această postură

ai variante: alergând sau târându-te. Care este farmecul maratonului? Senzaţia că se poate. Cine adună are instinctul comorii. Problema este cât de bine se apără, nu toţi sunt luaţi dar aceştia vin primii.

Dacă nu se implică nimeni, cum să dispară problemele? Când toţi se uită de pe mal şi doar dau sfaturi, evident că cel aflat în apă se îneacă. Cine este vinovat pentru ceea ce pierdem? Poate noi pentru că nu ştim să păstrăm.

Ceva trebuie să fie în tine mai puternic decât capătul drumului, el de fapt nici nu contează deoarece există independent de dorinţa şi preferinţele fiecăruia.

Nimeni nu ne fură visele, noi renunţăm la ele în momentul când ne simţim obosiţi... şi, de cele mai multe ori, ne înecăm la mal.

Ofer foarte mult celui care ştie să primească şi nu cere. E absurd ceea ce nu putem accepta din două motive: ne depăşeşte sau ni se pare ridicol.

Ne complicăm existenţa negândindu-ne la esenţe, ci la adăugiri... Ce este important pare firesc, aşa trebuie să fie. Da, dar problema este până când? Lucrurile care complică existenţa sunt multe? Câte lăsăm să se adune! Sufletul nu are rutină. Este supus oscilaţiei, fizicul îl trimite din când în când pe banca de rezerve devenind „cantitate neglijabilă".

În dragoste cuvintele nu sunt atât de importante, cât sunt gesturile. Întregul apare când jumătăţile se simt, se contopesc... şi asta nu se realizează prin vorbe. Cel care pretinde demonstrarea dragostei este un şantajist.

Majoritatea căsniciilor au apărut din cauza obligativităţii *unui rost* în viaţă: schimb singurătate pe opinie publică. Doar teoremele au nevoie de demonstraţie pentru că admit şi reducerea la absurd.

Cu toţii avem laturile pe care ni le şlefuim şi nu le spargem. Ne temem în primul rând de noi înşine, altfel nu ne-am lăsa influenţaţi, am fi mereu la timpul şi locul potrivit.

Cu cât cunosc mai mulţi oameni parcă mă îndepărtez de cei care mi-ar putea fi prieteni. Se spune că muştele sunt periculoase lăsând în urmă viermii. Când ceilalţi bâzâie în jurul... orice faci e pură irosire de energie.

Eu nu pot reuşi cu mijloacele lor dar sunt măsurată cu ele! Bărbaţii cu mintea în pantaloni trebuie învăţaţi să respecte. Pentru că toţi vrem să fim învingători, până la urmă sfârşim învinşi.

Omul sfinţeşte locul iar funcţia sluţeşte omul.

Vulnerabil este omul pentru că braţele celuilalt îl apără strângându-l la piept. Păcat că în suflet este o sămânţă de teamă din care niciodată nu ştiu ce răsare. De ce aş mai cerşi când pot seduce?

Sentimentele sunt ceva miraculos de care trebuie să ne bucurăm nu să fugim. Tu care poţi de ce nu faci ce vrei cu adevărat?

Ce e de făcut, noaptea, când se dă foc la fluturi? Important este să strigi, numele se naşte de la sine.

Gândurile tale, trupul tău sunt ceasornicul lumii. Dorinţele şi stângăciile mele sunt acordurile care înveşmântează liniştea.

Viaţa ta? Grădină însetată mi-a stârnit curiozitatea. Cioc, cioc... sunt eu, sămânţa dornică să înflorească.

Cum trec lucrurile esenţiale pe lângă tine, lasă să treacă amănuntele. Te derutează orizontul din cauza primei serpentine.

Cine nu ştie să pună la colţ este pus la colţ. Întrebările conferă dinamism spiritului şi nesiguranţă inimii.

Inactivitatea presupune tot atâta voinţă cât şi activitatea, până la urmă este chestiune de decizie. De ce m-aş mai trezi? Pentru că dimineaţa este cel mai minunat fenomen. În vis plânsul nu există. Crengile sunt degetele naturii dornice să alinte cerul.

Pe cine aş lua în corabie? Un olog, un orb, un surd, un mut şi un artist. Un univers imperfect dar sensibil, nimic de expus, ci doar de trăit.

...sublimul s-a făcut ţăndări când...

L-am admirat pe Socrate pentru că a ştiut să umble în zdrenţe, pe Luchian pentru că a avut curajul să moară-n mizerie iar pe Eminescu pentru că a avut puterea să înnebunească.

O fereastră nedeschisă este variaţiune a zidului. A pune răzbunarea în locul iubirii este ca şi cum declari negrul nr.1 în defavoarea albului pentru că este mai „intens".

A iubi nu este o infracţiune, doar laşii îşi condamnă sentimentele la dizidenţă. Nimeni, dar aboslut nimeni, nu poate decreta: n-ai dreptul să te îndrăgosteşti pentru că...! O iubire imposibilă se vindecă printr-o iubire posibilă bazată pe sentimente nu pe scopuri.

"De ce"-urile nu strică dacă nu rămân constante.

Îmi pare rău, chiar mă doare efemeritatea omului pentru că dispar oameni dragi şi deja ştiu ce înseamnă dorul de cei duşi. Uneori mă gândesc cu strângere de inimă: oare de cine n-am să mă mai pot bucura mâine?

Cum este a privi lumea prin importanţa pe care ne-o acordă ceilalţi? Te-ai gândit că ne aşteaptă alt mileniu, avem de oferit sau de luat de la el?

Ce semn aş pune la uşă pentru a nu ne rătăci?

SUNETUL:

oglinda inimilor fremătânde, a mâinii ce simte, a buzelor ce mângâie

durere şi dorinţă

exprimare pentru şi dinspre viu

Categoric, omul a fost creat – prea este imperfect pentru a fi *produs de serie*.

Dacă nu-mi place ceva în viaţa mea nu trebuie neapărat să-l contest pentru că pot să-l schimb.

Despre mine.

Universul se conturează în jurul luminii, corpul se materializează în jurul sufletului. Sufletul mă vede în oglindă, corpul mă caută în ochii celorlalţi. Zâmbetele şi lacrimile lor mă expun în galeria vieţii. Din dorinţă, disperare sau neatenţie, mama, una fiind, se trezeşte noi. Din freamăt, la rândul lui, copilul crescut îşi aude inima în bătăile altui piept. N-am nevoie de filosofie să înţeleg că exist, n-am nevoie de mormane să-mi fie simţită dispariţia... din timp. Nimic nu este nesemnificativ, după cum nimic nu merită evidenţiat. Exprimând ceea ce simţim ne manifestăm umanitatea.

Suntem oameni printre oameni, serpentine pierdute-n labirint. Suflete dragi se zbat, dispar sau plâng; suflete indiferente vor să fie mângâiate din sete de vibraţie. Cât de important este să acceptăm lumina! Cât de important...

Când noi devine eu şi tu, universul în jurul cui se conturează? Superficialitate sau orbire ne frustrează de noi, ecou al sentimentelor... femei şi bărbaţi ne aplatizăm din dorinţă de egalitate. Când importanţa nu are nici un rol, inima începe să intre în scenă.

De ce abandonează omul ce alege?

Ce ucide sentimentul?

Dacă omul învaţă să ierte îi dă asta curajul pentru a acorda a doua şansă?

Dacă noi nu ne băgăm în seamă dorinţele ce să le mai pretindem celorlalţi?!

În fiecare zi, în fiecare noapte prin suflet îmi bântuie şoapte. Departe, departe, departe... până când... atât de aproape.

Totul nu are alternativă drept nimic.

Ce facem cu sufletele imaculate? Le pitrocim!

Efemeritatea: farmec şi ghilotină.

Cât de uşor îşi însuşeşte bărbatul drepturi asupra femeii!

Înviere

Ce este mai greu: să te naşti sau să renaşti, să păcătuieşti sau să te mântuieşti?

Urcare sau coborâre?! Se succed fenomene astronomice, anotimpuri, miracole, mitinguri, sărbători religioase sau oficiale. Noi am fost, suntem şi rămânem oameni. *Vorba* smereniei: „noi care suntem tină pentru ce să ne înălţăm?"

Hristos ne cade victimă şi ne iartă, cum omul niciodată n-a ştiut să o facă, ci doar să domine, să umilească sau să tânjească cerşind. Săptămâna patimilor în acest an nu ne-a învăţat nimic. Poate ni l-a prezentat în toată splendoarea pe Iuda. Nu este important care şi cui vinde ci de ce o face. Ne ascultăm vreodată inima când stomacul ori hormonii nu ne dau pace?

A înviat cel ce a ştiut să moară.

Şi geniile sunt supuse greşelii!

Eu sunt pulsul ţărânei, mersul oraşului, respiraţia pustiului, pulsaţia dimineţii. Între interogaţie şi mirare cu siguranţă suntem noi, oamenii, frunze ce fac timpul să se simtă puternic. Clipa de dincolo de certitudine... Cine stârnşte neliniştea, ce aduce întrebarea?

Zbatere în spirala dorinţei.

Poruncile iubirii:

1. Aripă sunt pentru că zbatere tu eşti
2. Secundă a inimii din sărut în sărut sentimente vestesc
3. Unduire-n neant, creaţie determini
4. Inel prin încoronarea alegerii
5. Nimic nu desparte
6. Dimineţile, inocenţe ne sunt
7. Dor nu ne arde, noi fiind Luceferi
8. Şăgalnică şoaptă te-mbracă
9. Totdeauna inspiră
10. Noi

M-am îmbolnăvit de constatare.

Fiecare pas poate să impresioneze exteriorul fiind recepţionat prin: prăbuşiri, epidemii, nerespectări, fraude,

luptă pentru putere, catastrofe, divorţuri, decese, îmbrăcate în argumente pentru a face cauzele asimilabile. Asimilarea naşte opinii dar nu determină atitudini, nu răstoarnă. Cine este capabil, îndreptăţit să treacă dincolo de constatare? M-a îmbolnăvit Iugoslavia nu etnicii, tratativele, trupele sau conducătorii. Mă doare şi cine mă aude, cine mă poate trata de sângerarea omenirii?...

A iubi nu înseamnă a avantaja.

Sunt lucruri pe care trebuie să le fac, sunt fapte pe care trebuie să le cunosc, sunt cuvinte pe care trebuie să le aud. Pedeapsa, dojana nu înseamnă încarcerarea iubirii, dezastrul şi strigătul la revoluţie. Joaca cu recomandare din partea bunicii nu cere obrăznicie. Imponderabilitatea tolerării naşte cultura de cartier?

Pentru a se revărsa petale este nevoie de lumină dar şi de suflete pe care să le înflorească. Pentru fiecare nefinalitate câteva % îţi revin şi ţie. Alţii reuşesc pentru că... sau doar reuşesc? Nimic nu este mai uşor de argumentat decât laşitatea. Te „simţi" pentru toate argumentele cu care te-ai consolat?

După fiecare iluzie, lacrimă sau zâmbet rămân eu cu mine însămi. A venit, pentru a câta oară, vremea scadenţei. Este frumos să te plimbi, să faci dragoste, să visezi, dar realitatea mereu are...! Constaţi că doreşti, rosteşti şi nu ai lucruri. Farmecul dispare. Te simţi frustrat pentru că ai dreptul... la ceea ce nu posezi.

Aiureala vieţii noastre

Omul are dreptul, datoria, dorinţa şi înţelepciunea de a fi fericit, a avea o familie armonioasă, o viaţă socială şi profesională satisfăcătoare. Fiecare om are momente

dificile, momente hotărâtoare în viaţă. Corigent rămâne cel care greşeşte iar repetent cel a cărui greşeală este iremediabilă. Învinuim rudele, arătăm cu degetul *locurile goale* care ni s-ar fi cuvenit; poate cu alte gânduri, cu *încăpăţânări elastice* am fi altundeva. Avem o casă deşi nu suntem *la casa noastră*, avem un loc de muncă deşi nu avem o meserie, educăm copii deşi nu sunt ai noştri, ne place reuşita deşi punem umărul la a altora. Depăşim momentele critice în poziţie ghemuită, economisind, nu în poziţie verticală... avansând. Apare deficit în buget, lichidăm; apar conflicte în familie, ne izolăm; apar disconcordanţe în relaţii, emitem sentinţe... mereu cu un picior în groapă, cu un sac de reproşuri la adresa destinului, cu un capriciu pe ţeavă pentru a motiva un eşec. „Carierele se fac în momente de criză"... dacă am învăţa ceva din citatele pe care le vârâm sub ochii altora. Când am progresat şi nu doar neam entuziasmat ultima dată? Ne uităm la alţii, ne uităm la noi; influenţăm şi ne lăsăm influenţaţi, dar stăm ghemuiţi în afara horei. Şi totuşi este important să comunicăm, să ne privim în ochi, să ne asumăm, de ce nu, să ne dăm încredre dacă este nevoie. Nu putem deveni duşmani. Prietenia este dincolo de resentimente. Chiar după război, părţile implicate se aşează la masa tratativelor pentru a încheia pacea. Furia, frustrările, greşelile sunt rezultatul unor acumulări suportabile pe moment datorită atributului de pierderi colaterale. Astfel o observaţie prin fermentare devine o acuzaţie.

Când începi organizarea pe cont propriu, fantezia rămâne cu jumătate de normă; poate interveni limitarea în percepţie dar apare şi echilibrul. O schimbare nu înseamnă doar entuziasm, evoluţie. Sentimentele capătă concreteţe. În adolescenţă ele au aripi pentru că nu trebuie „să meargă pe pământ". Între a adora un băiat şi a face fericit un bărbat

este diferenţa dintre teorie şi practică. A te bucura de zâmbetul unui copil şi a determina zâmbetul este diferenţă de identitate.

Diferenţele dintre copii dispar uşor datorită jocului. Când încep să se joace entuziasmul, plăcerea de a fi împreună, topesc barierele de ţinută şi dotare. Diferenţele dintre maturi apar încă de la abordare. Pregătire, ţinută, dotare, clasa socială, delimitează aria de acţiune şi intenţiile; însuşi ivirea gândului care poate fi lăsat liber sau îngrădit de imposibilitate. Ne frământă multe pentru că ne strâng prea multe.

Totul începe să aibă altă unitate de măsură când cunoşti nimicul. Un copil îl îndeamnă la joacă foarte repede pe alt copil. Un matur câştigă mult mai greu prietenia altui matur şi accesul într-un anturaj. Etichetările au cauze vizuale şi abia apoi spirituale. La ce am acces, ce-mi doresc, cum pot obţine?

Afecţiunea: copilul o primeşte iar adultul o obţine şi mai ales se străduieşte să o păstreze.

Sunt primul, sunt ultimul, rămân copilul părinţilor.

Sunt primul, sunt ultimul - partenerul are atitudini şi chiar opţiuni.

Iubirea este caraghioasă, sublimă sau abandonabilă. Acumulăm, atrofiem sau propagăm. Prost sau deştept, urât sau frumos, bătrân sau tânăr; soţ, amant sau prieten tot... mereu neînţeleşi, condamnabili sau... cine ştie! De ce se ajunge aici?

Eu şi ceilalţi, un capitol al vieţii.

Ceilalţi şi eu, alt capitol al vieţii.

Ceilalţi sunt eu, ultimul capitol al vieţii.

De ce este o diferenţă între ceea ce ne „dorim", ceea ce „trebuie", ceea ce „trăim"? Am tatonat bărbatul, l-am

contestat şi am sfârşit prin a-l iubi. Anul, deceniul, secolul, mileniul... voi împlini acei *ani* la care mă gândeam cu emoţie. Sunt femeie chiar dacă-mi place să mă joc, să colorez sau să port codiţe. Alţii au reuşit. Oamenii sunt fragili şi trecători. Copilăria este frumoasă pentru că jocul are continuitate, adolescenţa este zbuciumată pentru că experimentarea are continuitate, maturitatea este prosperă pentru că sentimentele au continuitate.

Starea materială este un motiv de stres, dar nu de condamnare. Poate fi şi un stimulent, o motivaţie. Continuitatea este importantă pentru că nu transformă viaţa într-o linie frântă.

A avea răbdare înseamnă a primi fără să ceri... Cine spune adevărul? Cine nu are nevoie de minciună. De ce ai fi sincer cu toată lumea...? Dintre toate relaţiile se întâmplă ca una să meargă - în cel mai fericit caz. Te împotmoleşti undeva şi o iei de la capăt cu speranţa că ai experienţă şi nimic nu te mai poate surprinde sau depăşi. Din păcate doar o iei de la capăt.

Încrederea în tine, încrederea în cuplu este capitală. Dacă într-o relaţie fata intră virgină este scutită de răutăţile „cunoscuţilor" servite băiatului pentru trecut dar nu şi pentru prezent. Dacă fata nu este virgină, răutăţile au o ţintă precisă: trecutul. Aluziile nu au bază reală însă au un scop şi, involuntar, iscă discuţii şi induc starea de vinovăţie.

Fiecare ştie pe cine şi cât să asculte? Sunt multe dincolo de aşternuturi. Nici unul nu avem o baghetă magică cu care să transformăm viaţa celuilalt în basm. Poate să fie bine pentru că suntem oameni şi cuplu cu potenţial. Cum putem deveni Oameni şi Cuplu de succes? Dacă se iscă întrebări nu înseamnă că trebuie să dăm sentinţe.

A fost odată o sămânţă care nu ştia ce să facă; să accepte firescul, pătrunderea în pământ, încolţirea, creşterea, înflorirea, coacerea şi scuturarea sau nesfârşita contemplare *eu sunt sămânţa*.

Linia orizontului depinde numai de poziţia privirii noastre. Raiul şi iadul sunt pentru doi.

Cu ce se deosebeşte ieri de azi, de mâine? De ce nu mai contează dacă este 1, 2, 3...; luni, marţi, miercuri...; ianuarie, februarie, martie... Ne-am străduit, ne-am dorit şi... nu ne mai pasă...

Încrederea, optimismul şi principiile. Sărăcia sau bogăţia doar schimbă decorul, trăirea este aceeaşi.

Am descoperit omenescul din mine datorită păcatelor pe care le-am scuzat drept greşeli, consolându-mă atât de uşor cu „a greşi e omenesc". Dar am început să perseverez în greşeală, incapabilă să mă eliberez din horă. Ceşi face omul cu mâna lui acuză apoi ca fiind destin. Mi-am privit sufletul încovoiat de poluanta greşeală atât de uşor scuzabilă. Cine mi-l putea limpezi? Nevoia de duhovnic, de fapt, este nevoia de împărtăşire, de a spune: am greşit! Nu ca o scuză ci ca o stare de fapt. Pentru asta există prietenii: să te asculte... da, dar ei nu te pot curăţi... te pot cel mult susţine. Mă simt în postura celui care ridică piatra pentru a se lovi pe sine. Cum ar trebui să arate căinţa în contemporaneitate? Puritatea zăpezii naşte frumuseţea primăverii.

Viaţa curge făcându-ne să vibrăm ca nişte strune: de joc, de jale. Cât de mult timp lăsăm să treacă pe lângă noi... Să existe pe Pământ măcar un singur om care să se bucure de viaţă pur şi simplu, să n-o bombardeze cu reproşuri? Cu fiecare jălire răpim lacrimi Dumnezeului în

loc să-i înflorim zâmbete datorită iubirii pe care a sădit-o în noi. Noi, pământenii, ne schingiuim Pământul, noi viii ne torturăm viaţa... precum un beţiv nevasta. 2000 de ani am evoluat în animalitate, ambalaje şi tehnologie. Am atâta furie în mine pentru că am atâta dragoste de viaţă.

Aş sparge *societatea*... ca un copil o oglindă strâmbă, cu piatra inocenţei. De prea multe ori *omul* din mine nu are propria curgere şi se lasă dus de val. De prea multe ori lovesc în loc să mângâi, acuz în loc să iubesc, dărâm în loc să construiesc.

De câte ori...

Postul nu este al trupului, este al lăuntrului. Ne săpăm păcatele, ne greblăm dorinţele. Ce se vor întreba cei care n-au curajul să o facă, cum se vor limpezi cei care sunt tulburi, când se vor vindeca cei care sunt răniţi, cui vor mai împărtăşi minunea cei care sunt îndrăgostiţi? În fiecare an sărbătorile par aceleaşi dar nu sunt pentru că noi suntem alţii.

Campioni sunt cei care-şi cultivă calităţile şi îşi ţin defectele sub control. Ce produce, ce determină rănirea? Există om nerănit, fără de bandaje? Rănile n-ar trebui să sperie ci să ne facă mai înţelepţi.

Ce sperie? Durerea în sine, cauza sau panica întârzierii leacului care să vindece?

Lumea în care trăieşti nu este bătută în cuie, o poţi influenţa, o poţi schimba prin amănunte. Tot ceea ce se revarsă face posibilă izvorârea. Cum ţi-ai picta visul pentru a ni-l arăta nouă, celorlalţi? Ce aştepţi? Ce oferi? Ce doreşti să laşi în urmă?

Ce alegi... de ce alegi? La ce te gândeşti când te trezeşti, când te îmbraci, când mănânci, când mergi, când te strecori în pat sau când pur şi simplu nu faci nimic?

Cuvintele, ce faci cu ele? Ştii că vrei, nu vrei trebuie să îmbătrâneşti... important este cum şi lângă cine...

Timpul... Te înspăimântă *niciodată*? Dacă toate zilele ar fi la fel, ar purta un singur nume. Omul este răspunzător dacă le deosebeşte, dacă le cinsteşte *cum se cuvine*.

Cât poate să mai fie erou omul în zilele noastre? Cum ai pregătit sufletele celorlalţi înainte de a semăna ceva în ele?

Mijloacele de exprimare. Este important să descoperi, să simţi că poţi evolua; că mâine poate însemna altceva. Cine ai fost în anul 15, 25, 35... De ce? Ce înseamnă a consolida? Ce înseamnă a dărâma? A câştiga, a pierde, a investi! Clipe care ne urcă pe podium.

Orice om luat ca persoană este banal, orice iubit devine zeu.

Drepturi

Omul are dreptul de a alege şi obligaţia de a trăi. Se măsoară, se modelează sau se abandonează ruginind. Cum ar fi să ne îndreptăm nu spre anul 2011, ci spre 2001,1991, ...? Trece ceea ce nu ştim să facem să înceapă.

Este ziua 1, deschideţi ochii şi simţiţi trăindu-vă drepturile.

Alegem!
Putem alege...
Ştim?
- vrem să alegem -

Tot ceea ce percepem negru, de fapt, este revers de alb. Tot ceea ce smiorcăim neputinţă, de fapt, este abandon de avânt.

... imaginea timpului...
Clepsidra imaginii, fotografia ne personalizează în galeria timpului.
Paradă de eveniment şi instantaneu
Taxată drept supeficialitate, imaginea compune şi descompune umanul, teluricul.
Mod de exprimare, fotografia oglindeşte fără argumente.
... imaginea timpului...

Tot dorul de zbor se desprinde de pe o aripă iar fâlfâirea este exprimarea viului în dimensiune.

Am îndrăgit prima gâză pentru că era vie, iar eu eram obosită şi, dintr-o dată, ea a devenit importantă... era însăşi viaţa.

Când arunci prima piatră, lacul învaţă ce este neliniştea şi incurabilizează neîncrederea.

Orice eşec naşte panică, neputinţă, reproşuri şi are în primul rând efecte concrete, în timp. Cel care are experienţă nu se mai abandonează încercării ci se implică în certitudine. Anumite încercări sunt inutile. Iubirea de dragul iubirii este literatură. Viaţa „alături de" contează, soluţii la n+1 probleme. Bărbaţii simt ce iubesc pe când femeile numai venerază. Dumnezeu este dincolo de orice, este cel pe care-l abandonăm şi, la care, în cele din urmă, ne întoarcem. Dragostea pentru femei este limitată, ce a acumulat până la a o trăi aplică după aceea.

Comorile spiritului sunt altceva decât entuziasm şi răsfăţ.

De ce avem mai mult timp şi dispoziţie să ne uităm la lună decât la soare? Să ne placă mai mult să visăm decât să trăim? Eu sunt toţi cei care l-au înconjurat pe Iisus: îl iubesc, îl contest, îl ignor, îl batjocoresc sau îl vând, uitând

zădărnicia acestor neputincioase zbateri. Realitatea impune atitudini, te angrenează, te obligă să te încadrezi într-un ritm. Nu ştiu să vorbesc cu Dumnezeu şi, poate, cel mai grav este că nu ştiu să-l ascult.

Avem nevoie de modele, de destine extraordinare care să ne inspire, să ne dea curaj. A trăi doar pentru tine este steril şi, poate, inutil. Nu toate acţiunile au rezultate concrete, dar toate au o motivaţie. Toţi doresc bunăstare, certitudini şi linişte dar asta nu există. Viaţa însăşi înseamnă luptă, nesiguranţă şi vulnerabilitate.

Ca să prinzi trenul, în viaţă, trebuie să ai capacitatea de a construi gara în care el să oprească. Sunt atâţia oameni care cer şi care habar nu au ce să facă cu ceea ce primesc!.

Lacrima recoltei

Când toţi dau, toţi se grăbesc să socotească: zerouri, flori, îmbrăţişări, fotografii, statistici şi eroi! Dar cursa nu înseamnă numai linia de sosire, ci şi start, abandon, accidentare şi anonimat. Modelele la rândul lor au modele: muncă, voinţă, până la capăt, „nimic nu se pierde totul se câştigă". Ce învăţăm de la campioni? Se poate, suntem cei mai buni, nu avem limite. Podiumul are trei trepte şi oceane de lacrimi. E frumos să plângi ascultându-ţi imnul, simţind tricolorul că mângâie inima. E frumos să plângi şi când simţi că neputinţa te copleşeşte şi toate se prăbuşesc... Preţul succesului este disciplina renunţării.

Viaţa s-a inventat ca repaus între două tăceri.

E

Obosim între două surâsuri, ne epuizăm între două dorinţe, ne frământăm pentru a ne reîmprospăta identitate

şi ne este dor de zăpadă când vrem să purificăm consecinţe de civilizaţie. Zăpada înseamnă sărbători, început prin naşterea lui Hristos. Dar iarna aduce vacanţă, iz de copilărie şi, poate, singurătate dacă n-ai cui dărui. Scrisoare către Moş Crăciun... n-am apucat să scriu niciodată datorită importanţei fleacurilor şi a dorinţei de a citi scrisorile din ochii celorlalţi.

Dincolo de repere. Când frunzele cad e timpul să îngrijim înflorire înlăuntru. Bem vin fiert şi admirăm mere coapte dar, deşi geamul nu este exagerat de departe, mereu uităm să-l împodobim cu gutui.

Când vine vremea schimbării? Cândva, în linişte, s-au înălţat munţi.

Spovedanie

În preajma sărbătorilor ne pregătim, străduindu-ne la curăţenie, limpezime şi îndestulare. Ne iluzionăm că putem fi aşa cum ne-a dorit Dumnezeu dar realitatea ne contrazice de fiecare dată prin zilele de după. Tocmai de aceea are atâta importanţă primul păcat, după el urmează obişnuinţa.

Bărbatului îi place ca soţia să stea acasă cuminte dându-i siguranţă şi alungându-i haosul din existenţă, iar amanta să-i ofere încredere şi bărbăţie prin *fără limite*.

Nu se poate spune că sunt obsedaţi de mărimea sexului cât incapabili de certitudine datorită *unităţii de măsură* „oare?"... indiferent ce este supus îndoielii.

De cele mai multe ori vrea femeia fată cuminte, izbucnirea personalităţii este prea solicitantă şi el este atât de comod. Tocmai de aceea visează la alta şi se mulţumeşte să o păstreze pe a lui.

De ce trădează femeile bărbaţii? Pobabil din acelaşi motiv a muşcat Eva din măr şi nu s-a mulţumit doar să-l privească.

N-am întâlnit încă bărbatul care să ştie să primească totul de la o singură femeie. Bărbaţilor le place şi abia aşteaptă să aibă motiv să caute în altă parte. Dacă au totul pe o singură tavă o declară măsluită.

A fi un om minuant nu presupune a avea o recuzită sau calităţi excepţionale, o poziţionare la răscruce de drumuri sau astre favorabile la venirea pe lume. Minunăţia constă în recepţionare şi împărtăşire, în cultivarea amănuntelor şi nevoia de închegare. Talpa pantofului, vârful nasului, neastâmpărul limbii, beţia ochilor, unduirea degetului şi dorinţa ar trebui să fie ceea ce asediem în prag de nouă zi. Nu comparaţii, nu abandonări.

Rostul cronologiei să fie pregătirea? Pentru iarnă, pentru vară, pentru examen, pentru ziua de naştere şi, de ce nu, pentru moarte. Cine ne învaţă să respirăm, cine ne învaţă să iubim? Cândva remarcăm că nu putem şi ne străduim, apoi remarcăm că nu putem şi ne obişnuim.

Fiecare etapă a vieţii are o răscruce când te simţi *bătrân* şi cu toate acestea adevărata bătrâneţe nu o cunoşti niciodată. Eşti pe rând: bătrânul copiilor, bătrânul adolescenţilor, bătrânul maturilor, bătrânul bătrânilor şi bătrânul îndrăgostiţilor.

Niciodată nu te recunoşti bătrânul tău, ci doar bătrânul lor.

Mai promovezi o categorie când îţi dai seama că ai probleme de adaptare la mediu. Copii fiind, tragem cu ochiul pe gaura adolescenţei; adolescenţi fiind, tragem cu ochiul pe gaura maturităţii, maturi fiind... nu crezi că ar fi cazul să mai inventăm ceva? Dar toate sunt noţiuni şi tocmai de aceea n-are farmec să ne chinuim pentru a ne încadra în ele. Ne impresionează plânsul unui copil pentru că nu este supus obişnuinţei.

Nu-l păstrăm pe primul pentru că nu ni se potriveşte, nu-l păstrăm pe ultimul pentru că nu este perfect!

A picta! Culoare, pensulă, inspiraţie şi măiestrie - toate pe trupul timpului. Dacă am avea în faţă clepsidre nu ceasuri am desluşi filosofia scurgerii?

Răsfăţul solicită efort, fantezie sau pur şi simplu apetit? Nicăieri n-are farmecul ridicat la rang de artă ca în intimitate. Atunci fiecare celulă crează, vibrează determinând reacţii... Degetul nu doar se ridică - pluteşte; piciorul nu doar se sprijină - decretează... părul nu doar se revarsă - dirijează, oferă discursul adevărului şi al faptei; urechea nu doar exercită neutralitate, încoronează supuşi care bat la uşă; ochiul nu doar stabileşte, ci încurajează discipoli să-şi manifeste... unduirea trimite timpul în anticameră să-şi facă lecţiile despre... râsul devine maestru de ceremonii. Culmea, decretat amănunt, în natură răsfăţul concurează cu succes alături de teamă, instinct, raţiune. Nimic nu egalează momentul magic când năsucul dialoghează cu înaltul şi gâtul inventează geometria.

Este capriciul arsenalul răsfăţului?

Categoric.

Capricioşii primesc mai multă calitate probabil şi pentru că cer. Capriciosul solicită, stoarce, îl face pe celălalt să ofere, îl hăituieşte pemanent. Nu este prea comod să ştii tot timpul: ce, când, cum, de ce.

Destrămarea oricărei relaţii ne lasă un gust amar, o sămânţă de reproş şi un iz de nedumerire. Atât el cât şi ea germinează culpabilitatea celuilalt şi iluzia că n-a fost totul din partea cealaltă cum a fost din a sa. Trecerea timpului nu aduce obiectivitate, ci acceptarea - asta e, nu este posibil „pentru că".

Fiecare cere mai mult de la celălalt decât de la sine şi atunci pedepseşte, reproşează, neobservând că este taxat cu aceeaşi unitate de măsură. Dezamăgirea nu porneşte de la posibilităţi, ci de la aşteptări. Nimeni nu se desparte de sine, învaţă să se accepte. Despărţirea nu este un eşec, ci o soluţie, chiar dacă ne trezim că apoi emitem sentinţe.

Tot ceea ce nu stăpânim ne stăpâneşte. Analfabetul şi expertul pornesc umăr al umăr!

Apartenenţa la horă nu aduce statutul de dansator, ci iluzia de integrat. Omul este animal *de turmă*, cu cât mai mulţi, cu atât mai cu poftă!

A spune că nu mai este timp pentru suflet înseamnă a te asuma om al simţurilor: mi-e foame - mănânc, mi-e somn - dorm, mă excit - mă satisfac.

Sufletul niciodată n-a cerut timp. Sufletul cere deschidere, manifestare. A iubi, a împărtăşi, a proteja, a plânge în braţe dragi, a adormi pe sânul ce-ţi tulbură raţiunea, câtă fumuseţe şi câtă capacitate de frumuseţe a sădit Dumnezeu în Om, iar el, omul, se scuză: nu este timp pentru!

Tot ceea ce se vinde şi se cumpără este perisabil, tot ce se oferă şi se împărtăşeşete este etern. *Sufletele alese* trebuie respectate, căutate şi iubite.

Gâlceava cu ceilalţi se sfârşeşte când începem gâlceava cu noi înşine.

Obişnuinţa nu exclude oboseala, ci dărâmă schelele.

Cine nu mai poate crea se întreabă „de ce".

Cât de greu este să te recaţeri după ce ai căzut julindu-te şi mai ales obosind!

Eşecurile noastre sunt amare pentru că reuşitele lor par uşoare, dar oare chiar sunt sau doar nu cunoaştem preţul?

Banul dictează în democraţie, după cum disciplina de partid dictează în... totalitarism.

În viaţa fiecărui om, la un moment dat, vine primăvara, chiar dacă se întâmplă în ultima zi a vieţii.

Este obositor a fi om doar când nu ai ce face aşteptând să treacă timpul.

Cel mai greu nu este să primeşti ajutor, ci să înveţi să le spui celorlalţi că ai nevoie.

Timpul nu acordă împrumuturi.

Nimic nu este demodat dacă te caracterizează, moda doar stimulează spiritul de turmă. Şi pauzele au rostul lor...să ne întrebăm, să descoperim ce vrem, nu doar să ne adaptăm... la *cursul istoriei*.

O zi începe cu un căscat după orele de somn.

Ar trebui să intrăm în panică când nu suntem îndrăgostiţi? Mândria doar supune pe când iubirea înalţă.

O gospodină care nu-şi face cunoscută priceperea rămâne fată bătrână.

Sportivii de performanţă sunt atât de greu de înţeles şi atât de uşor de iubit. Sportivul de performanţă are nevoie de mai mult decât împlinirea casnică, n ani a fost în cantonamente, pe drum şi obişnuit să fie aclamat, provocat să lupte pentru a fi cel mai bun. Este influenţabil şi dependent de prieteni.

Poţi tine căprioara în curte când ea este a pădurii?

Cu banii nu rezolvi totul, ci doar cumperi sau acoperi; omul se simte în siguranţă când celălalt îi poartă de grijă, nu doar îi oferă posibilitatea să achiziţioneze.

Lacrimile nu sunt o soluţie ci o pauză între două

suferinţe, între o suferinţă şi o vindecare sau o unealtă prin care poţi obţine ceea ce vrei.

Fericirea este o definiţie personală... şi, din păcate, pentru *inteligenţi* trebuie să aibă logică.

Şi dacă ţi-aş spune, atât de banale ţi s-ar părea cuvintele încât nu le-ai asculta aşa că mai bine tac chiar dacă altceva nu mai fac decât să mă gândesc la cum ar fi dacă ţi-aş spune. Cum să-ţi descriu dorul când eu vreau doar să nu existe?!

Chiar dacă trăim un secol, tot avem zilele numărate şi niciodată nu ştim câte mai sunt, tocmai de aceea le irosim! Basmele maturităţii. A fost „odată", restul cronici şi facturi... până la adânci aduceri aminte.

Ar exista muzee fără muze? Şi muzeul este tot un cavou... e drept că aici îşi hodineşte ciolanele provocarea.

A satisface nu înseamnă a iubi, ci a crea dependenţă; a stăpâni nu înseamnă a iubi, ci a-ţi arăta limitele. Sentimentele nu au dimensiune, se transformă, rafinându-se sau învolburându-se.

Puterea fascinează, oferă dar şi obligă pentru că întotdeauna o precepem datorită consecinţelor.

Femeia nu înţelege războiul supunându-se sentimentului şi nu valorii. Asta nu o împiedică să devină unealta trădării. Negociem când nu ştim să pierdem şi pretindem că ocrotim.

Timpul torturează femeia şi rafinează bărbatul. Deşi ea formulează subiectele, mereu doar el examinează.

Acceptarea limitelor ar trebui să ne facă puternici pentru că ne oferă realitate 100%, viul, palpabilul; însă laşitatea ne face să fim doar uneori pe unde ne purtăm trupul. Prea multe clipe acuzăm, plângem „pentru că".

Natura se refulează rar cu consecinţe greu de ignorat însă. În ciuda studiilor şi a statisticilor, activitatea umană este la fel de ignorantă între două catastrofe precum între două căderi în ispită. Astfel se ajunge la aceeaşi greşeală care generază aceleaşi consecinţe: cârpesc pagubele dar nu mă ating de cauză. Există fonduri de rezervă la buget, la suflet însă...

Familia mea este aidoma gospodăriilor afectate de calamităţi iar eu îmi plimb bocancii de premier peste consecinţele egoismului.

Creatorul şi regulile sunt aceleaşi, dar noi?

Îmbătrânesc, mi s-a atrofiat...consecinţele au devenit mai importante decât acţiunea în sine.

Este mai uşor a descoperi şi susţine argumentele pentru *nu* decât pentru *da*?

În fiecare zi mi-e dor să comunic, să iubesc oamenii. Şi de cele mai multe ori sfârşesc doar prin a-i judeca pentru că nu apuc să îi cunosc. Dar cum i-aş putea cunoaşte pe ei dacă nu mă cunosc pe mine?!

Te îndrăgosteşti şi negrul devine alb, te rogi şi disperarea devine linişte. Fiecare greşeşte, dar apoi poate învaţa să-şi ceară iertare. Dacă doar unul întinde braţele, celălalt nu este un ciung fără imaginaţie.

Între talent şi podium se află cantonamentul.

Zăpada acoperă, dar nu şterge.

Suntem puternici pentru că au fost oameni care au ştiut să ne înfigă rădăcinile.

Iarna descoperim, primăvara împărtăşim, vara

acumulăm, iar toamna culegem... tot timpul însă putem plânge, râde, iubi...

Când uşa şi geamurile devin inutile inventăm rafturile, patul, oglinda. Niciodată nu pierdem ceea ce ştim să batem în cuie!

La maturitate uităm de nota la purtare pentru că nu mai are cine să ne declare repetenţi.

Când îi mulţumeşti pe toţi nu te mai poţi mulţumi pe tine.

Profunzime... Adâncimea gropii o realizezi doar după ce căzând îţi dai seama că nu mai poţi ieşi din ea.

Timpul presează, sunt atâtea importante... sexul a devenit desert. Astăzi ce alegem: sexul opus, acelaşi sex, puştimea?

Generaţia încă e barometrul cu care ceilalţi percep schimbarea. Instrument care se apără cu păreri personale. Când se va elibera devenind însăşi schimbarea, instrumentul va fi istoria.

Cine ţi-a pus vreo interdicţie pe sensul vieţii?!

Maturitatea nu are dreptul la bucurie? De ce sinonimul maturităţii „sunt" problemele? Copiii nu sunt înspăimântaţi de mocirlă. Pe ei îi face fericiţi. O biciuiesc nepăsători cu picioruşele şi guriţa până la urechi, distrându-se că: doar stropesc şi nu se pătează. Ţopăie râzând prin ea pentru că o pot abandona. Pe maturi îi scârbeşte doar privind-o.

Mânjirea. De ce copiii domină noroiul iar maturii se lasă dominaţi de el?

Maturii au probleme, maturii au griji. Nu prea au viaţă, ci desagi pe care îi cară gâfâind. Joaca, râsul sunt accesibile oricui. Maturii se abandonează, la ei totul costă şi este ireversibil, percepând viaţa ca pe o caseriţă. Iar ca scuză decretează în faţa entuziasmului generaţiilor ce vin... „pasărea mălai visează"...

Ce-aţi ajuns voi, cei care, vă doreaţi atâtea când eraţi mici? Cine nu face din viaţă un depozit are identitate. Ceea ce nu înţelege omul distruge. Ori, fericirea nu trebuie înţeleasă ci trăită, împărtăşită. Achiziţionarea este blestemul mânuitorului de tehnologie.

Oare câţi ani avea Julieta, oare câţi ani avea Romeo... Îndrăgostitul nu este economist pentru a face bilanţuri periodic. El trăieşte. Nu planifică şi nu justifică nimic, nimănui. Greşim dacă tratăm sufletul precum corpul: acum este pregătit, acum nu! Nici o mare pasiune n-a avut un *sfârşit paşnic*.

„În zadar aprinzi lumânări de ceară, dacă nu aprinzi inima să ardă." Cine nu-şi ţine inima în palmă bâjbâie toată viaţa cu lumânarea, în mână, căutând drumul. Sufletul niciodată nu este fricos: este fericit sau suferă... râde sau plânge. A suferi nu înseamnă a pierde, ci a vindeca.

Cât de generos este omul care nu-şi baricadează sufletul îndrăgostindu-se de mai multe ori pe parcursul vieţii. De ce se ceartă oamenii, sfâşiindu-şi sufletele, când sentimentele intră în eclipsă? Cât de naivă şi irealizabilă este despărţirea fără răzbunare, fără resentimente! Toată viaţa este ţesută în jurul iubirii dar, pentru că este inteligent, omul o decorează cu obiecte. Trofeul are piedestal un învins. A te îndrăgosti nu este ridicarea trofeului deasupra

capului, nimeni nu pierde, nimeni nu câştigă, toţi se împlinesc.

Cuvintele sunt importante dar gesturile cuceresc. Când iubirea apune, plângi spălând picioarele iubirii ce răsare. De ceilalţi fugi când nu vrei să fii ca ei.

Ce presupune mai mult decât momentul? A fi, pe rând tulpină, frunză, floare, rădăcină şi sămânţă; discipol şi mentor despărţiţi de paşii făcuţi.

Ce aduce mentorul? Tăria de a te avea pe tine când nu mai ai nimic. Ce mentori pot avea românii? Câţi discipoli vin după ei?

De ce vor toţi să te maturizezi? Avalanşa răspunsurilor... îţi faci ordine prin viaţă şi este dificil să spui răspicat şi dezinvolt: *Asta vreau!* Parcă te afli într-o cămară, nu în propria fiinţă: asta păstrez, asta arunc - nu-mi trebuie, raftul ăsta (carieră, viaţă de familie, iubire, prieteni...) e gol sau şubred, de ce nu... chiar lipseşte. Când termini o relaţie se închid dar se şi deschid toate uşile. Îţi tot cauţi locul şi ajungi la concluzia că indiferent unde te afli este locul tău dacă eşti tu însuţi.

Noi suntem trimbulinzi!

Nu vi s-a întâmplat să vi se facă dor de *suflet*? Nu vă este foame de Nichita? Au trecut ... ani de la răsărit apropiindu-se ... de la apus. Ce-aş putea adăuga nenumăratelor cioburi ale oglinzii care este universul lui Nichita? *Chiar şi blocul simte nevoia de cuib!*

În copilărie primim papuci pentru a umbla. În adolescenţă ridicăm piciorul. La maturitate îl aşezăm. Ce se află sub talpă depinde de întrebările la care am găsit răspuns. Adolescenţa... prima literă a vieţii... Ce poţi spune despre o schelă? Produsul finit contează.

O adolescentă vrea să i se vorbească despre adolescenţă. E ciudat? Îi scapă ceea ce trăieşte. Din păcate îi putem oferi doar cuvinte. Ea trebuie să simtă. E ca şi când ţigării i s-ar vorbi de fum. Unelte incapabile să cioplească capodopere, tinerii se simt bătrâni. Lipsiţi de vechimea supunerii au fost trecuţi pe sistemul de retribuţii al sensibilităţii. Nimic posibil, nimic abandonabil... principii apuse, linişti inaccesibile, familii vulnerabile, ţinte invizibile. Alergaţi şi nu abandonaţi potecile societăţii, ele nu duc nicăieri dar oferă diplome.

Reduşi la indiferenţă ne trezim executanţi... Dezbaterile omoară acţiunea. Expoziţiile obosesc talentul iar publicitatea umileşte iubirea. Unde este răbdarea? Calfele se văd direct meşteri şi discipolii maeştri. Vinovată pentru inversarea sensului... Doi se caută lăsând mărturie sămânţa găsirii.

Fiecare pentru a ajunge la 70 de ani trebuie să împlinească printre altele 16, 17, 18 ani. Anii trec chiar dacă îi luăm, chiar dacă nu îi luăm în seamă. Ignoranţa se naşte când uităm curiozitatea în *cutie*.

Ruşinea este pleoapa care curăţă sufletul când mizeria atacă frumuseţea.

REPERTORIU:

Eşti un om cu principii?
Cum încep complexele?
De ce suntem timizi?
Putem merge lângă cineva în care nu avem încredere?
Ce se întâmplă cu *noi*?
În ce ordine aşezi cuvintele: ideal, meserie, reuşită, luptă?
De ce compromisurile ne sunt indispensabile?
De ce ne raportăm la ceilalţi?
Ce poate înlocui sprijinul familiei?
Ce crezi despre victime?
Ce *vedem* după cuvinte?

Restul nu contează?
De câtă singurătate are nevoie omul?
Este regretul sfetnicul amintirii?
Ce a rămas din *omul inițial*?
Unde dispare inocența?

La 14 ani ești robul declarațiilor. Ochiul vede, inima nu știe... sistemul de valori inventează...Ce este iubirea? Căutăm cu disperare răspunsul când, de fapt, răspunsul *îl simțim* valabil fiind și pentru „costisitoarea": Ce este viața? Trăiește și încearcă să greșești cât mai puțin.

În deceniul următor te confrunți cu *alegerea*... abia atunci apar tragediile. Ceea ce scurtăm niciodată destinul nu se va sinchisi să ne înapoieze. Până nu cunoști nu poți alege. Când iubim învățăm ce este războiul.

Unde vom ajunge? Avem două variante: până la capăt sau într-o intersecție. Fiecare ajunge până unde vrea. A nu da cu piatra înseamnă a te cunoaște pe tine însuți, a te bucura de ce există, nelimitându-te prin raportarea la ceilalți. A nu da cu piatra înseamnă a evada din țesele societății urzindu-ți propria țesătură.

Când începe catastrofa? Când uităm că noi alegem direcția.

Cei care pe parcursul vieții trăiesc o schimbare socială sedimentează în limbaj și în comportament: înainte și după. În cazul românilor cultul a fost înlocuit cu abstinența iar masele cu mesele.

Deznădejdea e reversul unei arzătoare dorințe neîmplinite. Pentru ce ne raportăm la ceilalți? Pentru că avem nevoie de ei. Răi, buni... ei sunt în permanență în preajma noastră. Un timp venim în întâmpinarea lor cu tot ceea ce avem mai bun, apoi ... dăm ceea ce le-a lipsit celorlalți,

sperând că ei vor vedea ce ne lipseşte nouă. Am căutat pentru ei când, de fapt, trebuia să căutăm pentru noi. Nu toţi au talent. Ceilalţi primesc ce le oferă aleşii sau judecă şi pedepsesc.

Nici Fiul Domnului nu a fost lipsit de singurătate şi batjocoră. Vrei să faci din ce în ce mai mult trezindu-te dintr-o dată, parcă, dintr-un vis, că... de fapt, nimeni nu te ia în serios. Poate ai iubit până la idealizare...descoperind că eşti un simplu muritor.

Pe timpul junioratului progresul se realizează repede şi palpabil. Seniorul, în schimb, retuşează ceea ce a acumulat progresând pe plan mental. Nu toţi răzbesc pentru că... nu toţi sunt campioni. Ştim exact ce vrem să facem în fiecare zi? Aşteptarea nu este o soluţie ci o recreaţie *între...*

Cândva se şuşotea chiar dacă se cerea tăcere până când a izbucnit urletul. Acum se tânjeşte. A venit vremea doinelor? Bagă în seamă ce se întâmplă în jurul tău atât cât să te amuzi. Ceea ce ni se dă nu ni se poate lua, dar putem fi făcuţi să pierdem. Părinţii aduc copiii pe lume dar viaţa nu le aparţine şi pentru că nu le-o pot lua, uneori se pretind sculptori şi ciopârţesc... Adolescenţii speră, doresc; maturii acuză şi distrug. Fiecare are dreptul la eşecul său.

Şi dacă se întâmplă să calci în strachina vecină nu te smiorcăi din cauza petelor cu care te-ai ales. Iubirea poate fi idealizată, realitatea, în schimb, nu poate fi depăşită.

Ştim să consimţim?! Cere consimţământul o iniţiere sau doar instinct? În fiecare clipă hotărâm, cel puţin aşa ar trebui, dar prea puţini agrează *publicările în monitorul oficial*. Ce fac în această zi, ce-mi doresc, ce sunt dispus să cedez? Când accepţi infidelitatea măcar nu trece asta la

rubrica monden... sau ai nevoie de galerie: ce faptă bună! Nu există relaţie perfectă deşi ar trebui să nu acceptăm nici o relaţie incompletă. Un sfat se poate da, o soluţie niciodată... responsabilitatea... urmările ne aparţin.

Cine te iubeşte, la greu, îţi oferă putere, nu compătimire.

Nimic nu este mai dureros decât regretul tocmai pentru că vine din greşelile trecutului. De ce compromisul: eu cu liniştea, tu cu... te descurci? Te mulţumeşte adăpostul aparenţelor?

Nimeni nu poate schimba destinul cu câteva vorbe dar îl poate îndulci. Când timpul stă cu securea deasupra capului, nu ai când să aduni, ci doar să simţi. Când nu mai ai nimic de pierdut argumentele nu mai contează. Aşa ceva se poate întâmpla oricui atâta timp cât foarfeca este în mâna destinului iar aţa vieţii în inimile noastre. Cine rămâne lucid în faţa sentinţei: *Asta a fost toată viaţa mea?!*

Visul american. Îmi plac americanii nu prin ceea ce fac, ci prin felul cum o fac. Naţionalismul este periculos, dar şi dispreţul pentru ţară este de neiertat. De ce val de violenţe? Probabil din neputinţă şi dezorientare.

Cum s-a născut visul american? Din dorinţa de reuşită.

Cum s-a născut supremaţia japoneză? Din dorinţa de a respecta şi duce tradiţia mai departe.

Cum pot alţii? Simplu: ei vor! Noi, românii, doar ne plângem. Cu vai se ajunge doar la groapă!

Ceauşescu avea un scop: omul nou; Hitler o obsesie: omul perfect; politicianul „Să trăiţi bine"o nevoie: păstrarea puterii.

De cele mai multe ori pierdem, în viaţă, pentru că

nu batem fierul cât e cald, ratând momentul. Ne-am săturat, chiar dacă, în fiecare zi aflăm câţi submultipli are puţinul. Alarma socială a fost trasă de atâtea zile şi nopţi încât strategia...Dorinţa rostită cu voce tare este *publicitate* şi... se taxează.

Pentru că nimic nu este veşnic, totul poate fi unic. Maturitatea se oferă să acorde tinereţii uniformă, iar ea preferă stările de fapt. Tinereţea este o culme în urma căreia omul ştie care-i orizontul dacă a privit la *momentul X*.

Nu trebuie să ne cerem scuze. Realitatea privită prin perdea are găurele... E de preferat tocul ferestrei pe care să ne sprijinim coatele. Sunt pentru interogaţii nu pentru justificări.

La 20 de ani putem spune că strugurii dragostei sunt acri neajungând încă cu adevărat la ei. Putem afla gustul, dar nu adâncimea, încercând cu degetul. De unde nu e, nici Dumnezeu nu cere, dar când este, nu aruncaţi pe fereastră. E greu să ierţi, dar e irecuperabil să pierzi.

DIRECŢIE:

Cum se educă tinerii?

Pot ei cu adevărat să aleagă?

De ce nu se *spală* actuala generaţie de păcate?

Pentru că nu vrea să ofere repere.

În conflictul dintre părinte şi copil nu există învingător şi învins, ci eliberat şi distrus. Copilul a moştenit vieţile, nu greşelile noastre.

Cel mai greu de suportat este să fii unde nu ţi-e locul.

O zi fără speranţă pentru suflet este un cavou, ocolit de toţi pentru că înspăimântă. Vai de copiii care nu-şi educă părinţii, acea casă este templul monologului.

Când te îndrăgosteşti celălalt nu te ia pe post de decorator, ci de comoară.

O prăpastie nu dispare niciodată, în cel mai inspirat caz se aşează deasupra sa o punte.

Cere întotdeauna ceea ce ţi se cuvine!

Cum poţi învinge? Luptând pentru a învăţa să speri, sperând pentru a învăţa să lupţi... suferinţa să nu te distrugă, ci doar să te călească. Când tu nu ai părăsi niciodată, celălalt te părăseşte întotdeauna. De ce victimă? N-ai ştiut să previi.

Mai ţine cineva minte răspunsul dat în copilărie la întrebarea: „Ce vreau să fiu?" La primul pas... după adolescenţă, ne întrebăm: „Ce am ajuns?" Să fug, să mă satur, să pierd, să nu înţeleg de ce eu, să nu pot învinge, să nu pot hotărî: da sau nu... Dar eu pot să mor cu sinceritatea mea cu tot, căci lumea tot nu vrea să joace „jocul de-a ziua cea bună".

Cerere

Şi poate câte le-am făcut încă nu-s destule, dar m-am plictisit să tot adaug. Prin altitudini care provoacă atitudini ne tatuăm pe suflet liniştea din care se va naşte neliniştea viitorului fără de împreună. Scriu pe trupul tău! Scrii pe trupul meu! Te rog să facem pace!

„Mama spunea: când este un incendiu se strigă după ajutor, când plouă se aşteaptă să treacă. Prin părţile noastre se spune: să nu-ţi săruţi fiul decât în somn, altfel el nu va fi bărbat. E greşit, arată-i că-l iubeşti, sărută-ţi fiul din când în când şi fă-o mai ales când e treaz.

Ştia din cauza legăturii invizibile care uneşte părinţii de copiii lor, dându-le puterea de a le modela destinele, învăţându-i să viseze şi să-şi înfrunte viaţa.

Dar eu ce îi voi lăsa moştenire fiului meu? Ce pot

crea pentru el? Ce îi pot transmite fără teama de a-l dezamăgi? Teamă care mă încearcă de fiecare dată când îi vorbesc, de fiecare dată când sunt obligat să-i spun: asta e bine, asta e rău, asta poţi face iar asta nu. Un singur lucru pot să-i spun cu convingere: sper să creşti puternic şi senin, la fel ca dragostea pe care ţi-o port - Fiul meu!"

„Puterea iubirii", SUA, 1994

Tremurăm, noi copiii, în faţa părinţilor de fiecare dată când facem ceva neştiind dacă este bine sau rău? Tremurăm, noi, părinţii, în faţa copiilor neştiind dacă am avut sufletul destul de limpede când am ales ceva pentru ei?

Tremurăm! Da, aşa ar trebui. Iubirea niciodată nu simte că a fost destul. Prea mult este introdus cu pretenţie de unitate de măsură de: ură, orgoliu şi râia plătirii poliţelor.Toţi greşim: copii, părinţi, rude sau străini.

Nimic nu ocupă *fotoliul inimii*, vrem să lăsăm puţin loc *pentru*. Gesturi, obligaţii, datorii, bărbăţie sau onoare. Le purtăm în fiecare zi, în fiecare noapte în singurătate. Trece timpul, răfuiala ocupă tot mai strategic poziţiile. Eu, generaţia care vine, vreau atenţie. Eu, generaţia care am fost, vreau venerare. Nenorocirile nu vin dacă nu le primim?! Vrem să formăm, să avem, să iubim. Nimic rău, până aici e pură noţine. Cum o face? De aici începe... târgul care nu se suprapune cu casa şi cu socoteala.

Greşeala aparţine unicului, recunoaşterea o afişează doar neştiutorul, personalitatea iradiază din umil, viaţa o trăieşte doar înţeleptul. Restul? Arunci *găleata timpului* şi dispare. Fiecare este hotărât şi... fiecare greşeşte. Fiecare sămânţă teoretic poate dar... practic nu încolţeşte. Când nimeni nu ascultă, toţi vorbesc degeaba. Când nimeni nu primeşte, toţi oferă cui nu are nevoie. Cu 5 degete o mână este completă. Principii, muncă, iubire, pe rânduri... se înşiră şi... 3 cuvinte sau 2, de ce nu, chiar 1... putem opta

pentru nici unul. Eu nu sunt dar voi vă chinuiţi să mă formaţi, eu nu vreau dar voi continuaţi să mă bombardaţi cu argumente. Omul pierde sau câştigă proprietate; împărtăşeşte sau respinge iubirea; hoinăreşte sau prinde rădăcină, umileşte sau răzbună.

În vârf se ajunge pe scară altfel nu ştii de unde ai plecat şi unde ai ajuns. Să nu fim stufoşi de dragul sofisticării şi ignoranţi din conservatorism. Foarte multă lume nu are nici o părere, nu ştie, dar categoriseşte scump. Bucuria nu este costisitoare, e drept, nici indispensabilă. Omul are gură să mănânce, să sărute, să vorbească, să scuipe; minte să aleagă şi suflet să vibreze. Ce îi rămâne inimii, minţii dându-i banii? Haina o speli sau o arunci, mâncarea o mănânci sau o dai de pomană, evenimentele, în schimb, nu sunt de ratat.

De ce suntem vulnerabili la amintiri? Concret amintirea nu ne poate face nimic. Să o tratăm ca pe o vitrină decorând-o cu elemente care ne plac, nu cu cioburile celor pierdute. Cioburile aduc noroc dacă sunt aruncate, lăsând loc pentru altceva. Nu forţa destinul enervându-l, fă-l partener de joacă.

Niciodată n-ar trebui să spunem: destul, gata, am făcut tot ce trebuia în viaţă! Filosofii spun celorlalţi dar nu trăiesc în ritmul celorlalţi. După ce guşti, spune celorlalţi, nu ţie. Tu, mergi mai departe. Fiecare poate să aleagă, să îmbine. Uneori ne plafonăm sau suntem plafonaţi fără să ne dăm seama.

Te-ai săturat? Ce face omul când se satură? Culmea, se obişnuieşte! Colacul de salvare mereu doar salvează... Este capabil de salvare în fiecare secundă dar este frustrat de a fi salvat. Este puternic, mereu în căutare, niciodată de bătut în cuie sau de aniversat.

Reziduu

Când totul ESTE în joacă orice respiraţie devine râs. Atunci nu gândim consecinţe ci descoperim încântare. Joaca devine dependenţă iar dependenţa determină apariţia ordinelor de plată.

Motivaţii

A fost odată... ceva vrednic de povestit, dar mai ales de urmat. Cât de mult ne plac poveştile! Cel plăpând devine puternic, pe când puternic fiind nu doreşte decât să fie linguşit.

Reţeta campionlui? Încăpăţânarea de a merge mai departe. Lumea este a oamenilor obişnuiţi, a campionilor, a nebunilor, a criminalilor deopotrivă. Fiecare alege ceea ce-şi doreşte deşi constrângerile demonstrează contrariul. Doriţi-vă să fiţi campioni nu pentru medalie, ci pentru puterea de a munci, pentru a fi cel mai bun. Nu pozele din ziare sunt frumoase, ci sudoarea care nu conteneşte să curgă.

Prichindeii oxigenează societatea. Astăzi un pas, mâine un drum, poimâine un podium aşteaptă. Părinţii nu au timp... colegii sunt agresivi... profesorii dezinteresaţi... politicienii mincinoşi; pe toate le pot schimba într-o zi pentru că lumea e a lor.

Dacă totul ar fi la cheremul unei baghete!

Soarele îi iubeşte şi pe cei care nu îi admiră strălucirea. El încălzeşte pe toată lumea. De oameni niciodată să nu-ţi fie ruşine, de Dumnezeu întotdeauna.

Speranţa se cerne peste suflet şi sentimentele au pornit la săniuş. Mi-e dor de bunicul, de vacanţele de iarnă când îngheţau hainele pe mine, pe camarazii de joacă retrăgându-ne, ca o armată învinsă, la gura sobei. Parcă toţi şi toate sunt închişi în acea carte care începe cu „A fost

odată..." Mă vreau pe mine însămi: inocentă, timidă, curioasă, încântată de hoinăreală. *2000* este ceea ce ştie să facă fiecare din el.

Ce se întâmpla dacă Adam recunoştea că a greşit când l-a strigat Dumnezeu?

Ce-ar trebui să facă îngerul (copilul) pentru a nu străbate pe parcursul vieţii acel universal drum ce-l duce la demon (bătrân)? Ce produce primul dezechilibru în om şi de ce nu reuşeşte el să se redreseze pentru a rămâne înger? Pentru Dumnezeu viaţa a fost iubire, curgere, iar omul a frânt-o, transformând-o în acumulare.

Debutul

Viaţa sexuală, alfabetizarea trupului şi pasul spre întreg... nu este un viciu! Debutul îţi dă orientarea: ascendenţă sau prăbuşire. Dacă primul pas omul nu îl face pur şi simplu, ci întâi se pregăteşte pentru el fiind ajutat spre verticalitate, nici primul act sexual nu se întâmplă pur şi simplu. Omul se întreabă, se documentează, se explorează. Mersul este specific fiecărui individ... actul sexual este specific fiecărui individ. Copiii, la un moment dat, percep transformările trupului şi devin sexe *opuse*, dar complementare. Iubindu-se: bărbatul crează femeia *prin* ceea ce o face el să trăiască, iar femeia decorează bărbatul *prin* cum oglindeşte.

Vârsta pentru o viaţă sexuală înfloritoare diferă. Băiatul are nevoie să agonisească experienţă, altfel cum ar fi acel *prima dată* atât de sublim pentru fata care devine femeie. Ori fata, când devine femeie evoluează foarte puţin pe celelalte planuri. Viaţa ei se schimbă...afectivul căpătând cârma a tot ceea ce va face. Aşa apare suferinţa. Dezamăgirea nu o resimte trupul (ca la bărbat) ci visul, iluzia, dorinţa sfărâmată.

Numărul partenerilor pentru o femeie nu aduce reproşurile bărbatului ci neîncrederea lui. Dacă învăţăm să păşim strâmb, aşa vom merge toată viaţa? În intimitate omul dezbracă vârsta, funcţia... se manifestă în toată splendoarea sau hidoşenia sa.

Dumnezeu pedepseşte curiozitatea femeii. Important este: a ştii întotdeauna când, unde şi de ce. Nimeni nu poate reveni asupra primului pas dar îşi poate îmbunătăţi mersul pe parcurs.

La tinereţe, ar trebui să fim dornici, entuziasmaţi, impresionabili - fermecători, dar suntem nesiguri, obosiţi, fără proiecte.

Nu lupta cu timpul... el trece ca şi surâsul femeii: strengăreşte.

Cine poate scrie manualul bătrâneţii?!

Generaţiile fără discipoli nu au lideri, societatea fără lideri devine periodizare între două evenimente pe raftul istoriei.

Concentrice

Zăpada nu te mai vrăjeşte pentru că o vezi prin lentila utilităţii. E frig şi te pune la treabă, s-o îndepărtezi. Dar zăpada este altceva, te provoacă la joc, la manifestare. Ne încântă fulgii în căderea lor pentru că dansează? Nu simţi că ai prieteni, nu construieşti oameni de zăpadă, nu te bucuri de săniuş; la patinoar n-ai în cine arunca cu bulgări şi nici n-ai pe cine freca cu zăpadă... Probabil nici n-ai remarcat apariţia ghioceilor pentru că n-ai cui să îi dăruieşti.

Frigul te afectează strict personal, îţi simţi ciolanele bătrâne, nicidecum mâinile şi nasul iubitei îngheţate. Nu te zoreşti spre cuibărire pentru a încălzi, ci te târăşti spre

cămin pentru odihnă. Sufletul tău ce face, ce dorește, ce îi oferi, cum îi dai posibilitatea să se manifeste? Ai multe probleme și nu le vezi datorită răbufnirilor la adresa celorlalți. Tu ești de vină pentru toate frustrările, le-ai acceptat sau n-ai încercat suficient să fii așa cum simți că vrei și poți. Ai fost soldatul disciplinat în batalionul așteptării, iar așteptarea ți-a oferit exact ceea ce e de *competența* sa: trecerea timpului.

Nu mai ești copil pentru că nu mai știi să conjugi verbe: a juca, a inventa, a dori, a lupta, a te ridica, a provoca, etc. Nimeni nu ne construiește o lume în care apoi să ne dea drumul și să spună: Trăiește, fii fericit! Nimic nu vine de la sine, totul provoacă și solicită, important este să fii limpede în dorințe.

Nu examenele contează ci ceea ce faci pentru a le trece. Studența nu este un obiectiv ci o cale, întotdeauna provoacă, solicită improvizație.

Cât de bine ne cunoaștem, ne iubim, ne respectăm? Trecutele iubiri devin rivalități, spini care lasă picături când întâmplător se mai intersectează prin viață. Și totuși adăpostirea brațelor, limbajul trupului, revărsările sufletului pălesc în fața timpului, a neînțelegerilor care iscă prăpastia.

Cum ar fi să iubim la fel de intens dar dezinteresat toate persoanele care ne decorează la un moment dat existența. Să nu căutăm semnificații în spatele cuvintelor, a gesturilor de bunăvoință. Iubirea nu știe să se despartă, să încheie tratate de pace. Doare și nu vrea să admită utopia lui *pentru totdeauna*. Privim vechii parteneri și nu ne vine să credem cum acea adunătură de defecte și nesiguranță ne-a adus zâmbet, ne-a inspirat declarații înflăcărate, ba uneori ne-a împins spre gânduri sinucigașe.

Trecutele iubiri nu sunt confortabile decât în nopţile de iarnă când fulgii ne animă iluziile, dar fac actualele iubiri interesante şi sofisticate. Durerea nu prea lasă loc de politeţe. Cu toate că suntem ceea ce suntem şi datorită foştilor parteneri, nu este importantă prima dată, ci ultima, pentru că ea reprezintă prezentul. Cât de bine stabilim ce este trecutul şi ce facem cu el pentru a nu da apă la moară orgoliului?

Copilul vrea să se joace, adolescentul să cunoască iar maturul să fie fericit. Bărbatul poate face femeia regină sau cerşetoare după cum femeia transformă bărbatul în învingător sau învins. Cine nu-şi doreşte să fie el însuşi dincolo de haine şi tacâmuri? Un surâs, un deget lăsat să se plimbe în voie pe trup ca un bob de rouă, o buză uşor arcuită a chemare şi un cârlionţ ce traversează neglijent sânul. Când doreşti, când ştii ce vrei, înfruptarea nu are limite.

Este atât de inutil să vorbeşti despre iubire, aşa... ca între prieteni. Iubirea nu este niciodată ţap ispăşitor, scuză sau sentinţă. Toţi avem capacitatea, rostul de a iubi. Ne pasă, ni se întâmplă - ne priveşte.

În numele progresului părintele manipulează copilul, antrenorul-sportivul, preotul-enoriaşii, politicienii-alegătorii şi cel iubit pe cel îndrăgostit. Pentru oameni nu este atât de greu să supravieţuiască... pot conta pe ceilalţi mai mult decât... celelalte vietăţi?

Neliniştea, frământările sunt materia primă a succesului.

„Fericirea este o alegere, la fel ca şi suferinţa." Din păcate nu este atât de simplu să ne trezim zâmbind în fiecare dimineaţă: obosim, nu avem curaj sau încredere, ne

încâlcim în termeni şi argumente. Cum reuşim să ne debarasăm de nelinişte, unde este cheia care eliberează raza de soare să ne lumineaze sufletul? Consumăm aceeaşi cantitate de energie în dorinţa de a nu face nimic sau a răsturna lumea.

Campion nu este cel lipsit de emoţii, ci cel care nu iroseşte timpul.

Devenim bătrâni şi obosiţi când ne resemnăm, plecând capul în faţa condamnării: *atât*. Ne-a obosit ce? Niciodată nu suntem prea bătrâni pentru a învăţa, prea comozi cu siguranţă da. Fiecare început este un izvor de energie. Nu conjugarea rutinei trebuie să ne alarmeze ci eschiva în faţa pasiunii, a provocărilor. Cele mai reuşite relaţii au coincis cu cele mai comode perioade trăite? Atunci când se simt iubite femeile devin indiferente, parcă nu mai cer nimic de la ele. Câte calităţi ne descoperim, scoatem în evidenţă în momentele de criză!

Timpul devine duşman când nu-l iei în serios, când *se scurge*... începe să ne apese vârsta. Sunt ani mulţi şi nu îi putem justifica.

Când mergi contra curentului ai două variante: îţi întăreşti muşchii sau inventezi intersecţia.

Toate poveştile încep la fel, cu nevoia omului de iubire... Toate poveştile sfârşesc la fel cu setea lui de regăsire... ne curg lacrimi şi ne punem întrebări.

Sărbătoarea lui Hristos să ne fie de folos!

După osteneala fiecăruia, decembrie este luna: cadourilor, a inocenţei, a deznădejdii, a urii şi, cu siguranţă, a zâmbetului pe care ni-l oferă Dumnezeu prin Fulgul începutului: Iisus.

La gura sobei, în limba ta, acasă, licoare este vin, şi hohotul veselie. Cântecul de leagăn şi colindele au format cele mai frumoase caractere. La răscruce de sisteme... de

va fi masa goală, va fi sufletul plin. Recunoştinţa nu poate să ajungă, cândva, desuetă. Tocmai de aceea să ne întrebăm, în fiecare prag de iarnă: *Unde sunt cei care nu mai sunt?* În Ajunul Crăciunului, ne înconjoară *taina*.

Când te pregăteşti, în viaţă, să scrii cea mai frumoasă pagină a vieţii tale, soarta varsă călimara. Tocmai de aceea să-i respectăm, să-i iubim, cât încă mai putem, pe cei care ne aşteaptă cu cozonacul cel mai bun, întrebându-se: *Oare vor veni acasă?*

Hei, omule, care este calea către rai? Drumul spre *ACASă*.

Oraşul care respiră pentru concept.

Fiinţele se înşiră pentru a stabili o ierarhie, cu dicţionare motive de zestre, papuci care ascund pe sub masă societatea bântuită de lupta pentru *poziţie*...Toţi sunt o roată care îşi primeşte musafirul drept *ornament* pentru spiţe. Sfatul zidurilor îndrumă să învârtă, când rostul bicicletei nu este să testeze, ci să transporte. Sunt atâtea habitate în care *mai departe* nu are şa. Intelectualii se luptă pentru premii când au menţinut lanţul neruginit. Nu mai avem coşmaruri proprii, stăm de veghe neputinţelor care ne orbesc, ne asurzesc făcându-ne să exprimăm doar ceea ce se încadrează. Experimente pentru premii drept ani! Abstractul, nici vomă, nici indigestie, nu poate fi extirpat. Habitatul este caracatiţa de sub pat.

Pluralul agresiunii

Criză. Toate soluţiile se vor radicale cu *pagube colaterale* considerabile. Simţim nelinişte şi disperare, deşi, este al câtelea conflict despre care auzim în buletilnele de ştiri, fără a simţi, a trăi pârjoulul, pentru natură. Animalele, plantele... lor cine le dă masca de gaze, cine le *explică* suferinţa pe care o îndură în funcţie de tipul armei?!

Uneori cred că este o provocare să trăieşti între epoci dar de cele mai multe ori îmi dau seama că nu pot să mai văd atâta suferinţă, preţ al supremaţiei.

Orice durere personală păleşte în faţa suferinţei naturii.

Linguşitorii nu câştigă niciodată respect, ba mai mult, nu pot primi statutul de partener.

Am obosit să fiu om modern şi aş vrea să ies la pensie pentru a trăi ca om natural.

Cred că... de fapt... aştept primăvara omenirii, nu doar anotimpul care întârzie.

Speranţa moare ultima pentru că omul este perfectibil, dar se şi încăpăţânează a se considera, de fapt, perfect. Şi tocmai acest infim procent îl depistează şi vrea să îl corecteze în exterior, la ceilalţi, nu în interior... la el.

Am simţit frumos, am ascultat frumos, am văzut frumos... Şi pentru că am fost acuzată de neascultare, de pofte arzânde am ajuns chiar să scriu pentru a mă apăra... ceea ce a impus tăcere nu neapărat aprobare.

O relaţie în care vârsta înclină într-o parte poate deveni poveste cu condiţia ca nici el, nici ea să nu fie laşi, abandonându-şi sentimentele. Problema nu este relaţia între cei doi, ci raportul lor cu ceilalţi. Dacă la început exteriorul o consideră trufanda, apoi, o presează, neînţelegând. Cei doi se simt bine unul în braţele celuilalt. Nu acelaşi lucru se întâmplă fiind între prietenii – părinţii lui, prietenii – părinţii ei. Şi, atunci, unul dintre ei hotărăşte să se sacrifice renunţând pentru *binele* celuilalt. O astfel de relaţie este mai puternică decât celelalte: orgoliul este umilit de tandreţe şi înţelegerea ia locul extravaganţei dar... nu durează.

Niciodată să nu-ţi fie frică de timp, teme-te în schimb de tine; de slăbiciunile, de comoditatea ta, de ceaţa în care poţi să te afunzi. Fii nemulţumit de tine dar nu fii obosit de tine!

Oare de ce toate femeile visează la un prinţ? De ce nu doreşte nimeni un cerşetor? Din cauza zdrenţelor?!

Prinţii sunt sclavii *tronului* cerşetorii, în schimb, ai libertăţii.

Ce este societatea dezbrăcată de rentabilitate?

A murit femeia! Trăiască femeia! De acum începe mitul... Lady Dy! Secvenţe, lacrimi, flori, stupoare, iubit sau prieten, înhumare. 24 din 24 am făcut slalom la posturile de televiziune pentru a nu pierde nimic când, de fapt, n-am văzut nimic! A fost Femeia, acum secolul poate să sfârşească! Vânătoarea s-a încheiat. Vrăjitoarele au învins dar, au rămas fără trofeu.

Au fost, totuşi şi multe ridicări de umăr... Ei şi... Durerea nu are nevoie de gânduri, ci de timp, să treacă sau de linişte, să bântuie. Am vrut să văd reacţia bărbaţilor, dar am renunţat, când frumuseţea nu le aparţine... este cusurgie.

Sunt examene de admitere, de conştiinţă, de buget... (1997)

Fericirea niciodată nu este banală, îndestularea însă da. Îngerul nu este pentru transformarea capriciilor în turtă dulce, ci pentru a face prăpăstiile accesibile.

De ce ţăranul este înţelept? Pentru că ştie să se orienteze. El ştie ce este măsura. *Ce-am făcut o mie de ani?* Oare ce n-am făcut o mie de ani? N-am strigat niciodată: Evrika!

A pune propria fiinţă pe locul secund presupune şi laşitate, spunându-se: „iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi"... nici mai mult, nici mai puţin. Nu păcatul este în om, ci curiozitatea. Lumea în care trăim este una şi cum trăim este alta. Unei regine îi rămâne măcar orgoliul, unei campioane îi rămâne palmaresul, iar unei femei îi rămâne doar dispreţul când totul se prăbuşeşte.

Inima se obişnuieşte cu un anumit ritual al părăsirii şi aici totul ţine de idealizare: ar fi fost aşa, s-ar fi întâmplat aia... şi toate sunt simple unduiri de dorinţe măcelărite de ruptură. Simţi că poţi să oferi atât de multe, că doreşti să primeşti atât de mult şi asta tocmai după *„comunicatul de presă"*.

Nimeni nu greşeşte spunând adevărul, doar că, se nimereşte să nu-l asculte persoana potrivită. Bărbaţii vor să ştie totul despre femei, dar nu de la alţii, în acelaşi timp plictisindu-i confesiunile.

O FEMEIE trebuie să ştie că are dreptul să fie iubită, să aibă răbdare să-l caute pe cel care este *capabil* s-o iubească. De înţeles poţi înţelege pe toată lumea, dar înţelegerea în nici un caz nu te face femeie. Femeie eşti în braţele bărbatului, în rest eşti: gospodină, prietenă, mamă.

Compasiunea întotdeauna sugrumă dragostea. Este aidoma berii care te împiedică să ajungi la şampanie.

Când eşti singur îţi permiţi mai multe lucruri, când ai familie îţi permiţi mai multe sentimente.

Nou născutul are, pe lângă viaţă, o grămadă de *cuburi* cu el la sosire. Apoi, construieşte sau dărâmă; ghinionistul este prădat de ele, cel norocos descoperă un arhitect care să-l îndrume.

Trăirile trupului niciodată nu s-au ridicat la cele ale sufletului. Iubirea nu înjoseşte pe nimeni, dragostea având preferinţe concrete.

Soarele nu-şi pune problema că jigneşte pământenii cu lumina sa.

Ca să ai stofă trebuie să ştii să alegi. Ca să ai ţinută, de asemenea, trebuie să ai grijă cum sau cine te croieşte. Ce valoare ar avea geniul pe o planetă perfectă?!

Nu este important unde descoperim, ci să căutăm. Când întâlneşti marea pasiune ai senzaţia că îl cunoşti pe celălalt de o viaţă, parcă întotdeauna s-a aflat acolo, undeva, în tine şi ceva s-a întors acasă.

Devenim victimele propriilor greşeli. Dacă nu s-ar întâmpa asta ne-am depăşi condiţia de oameni. Nu ştiu dacă suntem vinovaţi, dar suntem buni de plată. Omul vrea putere, este cert, dar greu de suportat.

În cel mai cumplit dezastru doreşti ceva şi un întreg mecanism se pune în mişcare. Unde găseşti un prieten? Dacă vrei un prieten de pahar – acolo unde sunt pahare, dacă vrei unul de suflet – acolo unde sunt suflete, dacă vrei unul de profit – acolo unde sunt bani.

Din păcate nu putem stârpi răutatea din lume, dar ne putem ocupa de cea din noi şi mai putem ceva: să învăţăm a ne proteja de răutatea celorlalţi. Uşor de zis şi... data viitoare o păţim cu grijă!

A sosit!

A părut inocenţă, apoi dragoste şi s-a materializat căsnicie. Stângăcie, tandreţe, bosumflare şi acomodare. A trecut. Şi lipsea ceva... acea aromă de mere coapte şi om de zăpadă fără de care iarna nu are farmec, acea hârjoneală din pădure şi coroniţa ce materializează primăvara,

bălăceala şi peregrinările desculţ numite vară şi, în sfârşit, rodul – minunea cu sonoritatea toamnă.

Ceva a început să prindă contur, devenind treptat rotunjime. Minune! Cineva creştea împlinind prin asta: o mămică. Unde eşti? Aici, mişcă! ... şi s-a trezit altcineva tătic. Cum, ce, nume - conferinţe, negocieri şi protocoluri. Andreea a deschis cerul şi s-a desprins. Dorinţa devenită minune: Bun venit în harababura numită: lume!

Întreţinem false probleme de identitate pentru a păstra intactă singurătatea.

Dacă a juca totul pe o carte înseamnă a îmbătrâni, am făcut-o.

Pentru a nu deveni călăi reciclăm ura în indiferenţă.

Doi oameni

... se cunosc, se privesc, îşi vorbesc iar în gând încep cu viteză să se deruleze scopuri şi mijloace de atins.

... se încrâncenează, se rănesc şi se calcă în picioare pentru schimbare. Să fie aşa, să facă aşa. De aceea îi acceptăm pe ceilalţi în jurul nostru, pentru a-i schimba?! Fiecare dorim altceva de la celălalt, storcându-l ca pe un strugure.

Minţim, rănim, dar nu ne afectează, trecem reci mai departe, rezultatul este important. Îi cerem să aibă calităţile lutului pentru a ne simţi meşteri.

S-au cunoscut străini... s-au despărţit înstrăinaţi.

A fi „artistul" poate este cel mai frumos destin, pentru că ţi-s râurile sufletului durere şi mormântul nemurire. Se întreabă artistul: merită să ard pentru a fi când nu mai sunt şi a nu fi cât sunt? Are acest moment de îndoială, pe care până şi Iisus l-a avut pe cruce când s-a întrebat: „Doamne de ce m-ai părăsit..." De ce scuză omul

greşeala în spatele curiozităţii? Tu ce-ai fi făcut cu Adam şi Eva după prima greşeală?

Omul este prostuţ încărcându-se cu spaime şi noţiuni. Dintr-o dată se trezeşte fără anumite fiinţe în jurul său şi realizează ce a pierdut, ce era important.

Nu datorăm nimănui sufletul pe toată viaţa, ci suntem datori sufletului. Nimeni nu ni-l poate fura ci, cel mult, ne poate determina să ne automutilăm. Ceea ce se sfârşeşte nu înseamnă că ni se fură.

„...îndrăgostit până la cer şi o palmă mai sus..."!

Bucură-te şi bucură-i pe cei din jurul tău, nimănui nu i-a fost dăruită veşnicia, ci doar iluzia ei. Nu venim în lume pentru a pedepsi şi a arăta cu degetul, cum au mulţi senzaţia.

Acel ceva

Ce poate fi mai frumos decât a avea cui spune *noapte bună* o dată cu ultimul zâmbet?

Ce poate fi mai dulce decât a avea cui spune *bună dimineaţa* când soarele îşi anunţă prezenţa?

Ce poate fi mai optimist decât a avea pe cine mângâia când totul s-a năruit în jur, a primi dulceaţa lumii de pe buze moi cărora le pasă şi se oferă?

Ce poate fi? Excepţia la regula „În dragoste întâi eşti un zeu apoi eşti un reziduu!"

Uneori ştim de existenţa verighetei, alteori o vedem – dar nu o luăm în seamă. Dacă tipul nu e Făt-Frumos tristeţea îl face cel puţin sexy. Sau... poate tentaţia fructului oprit... Ne întrebăm de ce înaintăm pe scara care duce nicăieri şi nu găsim explicaţii... pentru că nu ştim cine a fost primul: el a ochit, tu ai acceptat. Pe moment nu te alarmezi de ce rotunjimea verighetei nu te poate opri. E

o joacă, ceva nevinovat, nu poate deveni periculos... Orologiul bate, pânza se ţese şi te afli, pe neaşteptate, în situaţia de a nu găsi o portiţă de scăpare. Orice întreprinzi te doare şi ţi se pare că ai nevoie de o părere obiectivă, din afară. Aceea este o simplă părere şi chiar dacă încerci să o aplici vei rămâne tulbure. Puteai evita acest Triunghi al Bermudelor unde argumentele cad şi simţămintele rămân? De ce în anumite momente, anumite femei lasă bagheta în mâna cu deget inelat? Conjunctura? Când vrei cu adevărat ceva cauţi tu, când îţi lipseşte ceva te laşi căutată. Diferenţa: când pleci la vânătoare poţi elibera, păstra sau devora vânatul. Când eşti ţintă nu ai putere de decizie.

Dornică de intensitatea plăcerii şi ...a degustării ai acceptat compromisul, acum ai prefera posesia. Nu poţi să o ai... urcă-te în corabie şi nu întoarce capul înapoi dacă vrei să scapi. Când o căsnicie e să se strice, se strică. Depinde care din soţi se afişează primul. Cel sau cea care-l însoţeşte va purta stigmatul: vinovat. Te-a vrăjit un bărbat însurat, în preajma lui te simţeai – o piesă integrată într-un peisaj. A început brusc şi s-a sfârşit brusc. *„Dragostea înseamnă să fii acceptat pentru ceea ce eşti."* L-ai acceptat căsătorit şi asta demonstrează cât de vulnerabilă ai fost în faţa lui.

A căuta drumul în viaţă. Căutăm o autostradă şi ne trezim pe o potecă. În locul limuzinelor, la fiecare pas, ne întâmpină culorile, sunetele... asfinţitul. Când urechea devine sensibilă eşti victima cuvintelor. Inutil ar trebui să se simtă soarele pentru că îi ignorăm lumina. Dezamăgită ar trebui să fie luna pentru că am uitat să fascinăm. Durerea ar trebui să o rostească pădurile pentru că le tratăm ca pe nişte prostituate. Iresponsabili ar trebui să ne socotească animalele pentru că am devenit călăi.

Într-o zi un copil întrebă: Ce sunt sentimentele?... şi, cu toată osteneala dată, nu suntem în stare să-l mulţumim cu răspunsul.

Nu-ţi înţelegi rostul... eşti o corabie fără catarg care pluteşte pur şi simplu. Inexistenţa pânzelor nu-ţi poate indica direcţia vântului şi... nu ştii *cu cine* te lupţi, îţi eşti propriul adversar, ceilalţi fiindu-ţi arbitri.

Viaţa nu acordă note la purtare, ci reduce din posibilităţi.

Ne mascăm laşitatea spunând că este spre binele celuilalt. Avem pretenţia de a deveni şi martiri. Prin dragoste, cel slab, înalţă pe cel puternic, iar acesta... îl vinde precum Iuda pe Hristos pe câteva motive. Când amândoi suferă, cel care a provocat dezastrul îşi pune primul cenuşă în cap.

Fiecare femeie are puţină Julietă, Cleopatră şi Madonnă în ea.

Când nu există sentiment, fiecare om are mândrie. Când vedem că nu mai merge şi trebuie scos bisturiul nu ne asumăm responsabilitatea tăiatului, ne abandonăm părerilor celorlalţi.

Ceea ce ne tentează sfârşeşte prin a ne durea. Speranţa şi tentaţia sunt „daruri incurabile" de la mama natură. Sentimentele nu pot fi mânuite ci doar armonizate. Bunătatea este o haină a sufletului, dragostea este oxigenul care îl ţine în viaţă. Fiecare se apără în felul său prin: sustragere, nerecunoaştere, abandon sau agresivitate. Iubirea nu are unitate de măsură. Dacă vreţi o a doua şansă renunţaţi la comparaţie. Prima dragoste nu se uită, dar ultima se păstrează. Dacă creatorul de modă ar privi mereu în urmă

ar rămâne cu o singură rochie, pictorul cu un singur tablou, compozitorul cu o singură linie melodică, ucigaşul cu o singură crimă iar Eva cu un singur păcat!

Picătura de astăzi naşte pădurea de mâine. Sentimentele sunt comoara omului. Când le scoate la lumină de multe ori este jefuit, dar măcar o dată, comoara sa se regăseşte în diadema celuilalt. Firul sentimentelor nu se despică ci se împleteşte. Sentimental bărbaţii sunt mai unitari decât femeile. Iubesc sau nu, ce este pe lângă nu contează... este cantitate. Pe când femeile încearcă dragostea cu degetul. Parcă e aşa, ba parcă nu e.

Cum poţi spune că dragostea a aruncat în tine cu pietre şi viaţa ţi-a dat numeroase palme? Toate acestea le-au făcut oamenii.

Lucrurile nu merg bine când ne aflăm unde nu ne este locul... să guşti din paharul frumuseţii, din acea cupă pe care toată lumea o regretă şi spre care toţi întind mâinile chiar dacă majoritatea o răstoarnă din neîndemânare.

Mai avem timp pentru sufletele noastre? Astăzi viaţa este o cursă contra cronometru, când învingătorul se prăbuşeşte pe linia de sosire strivit de confort.

A iubi înseamnă mai mult decât a scoate deasupra valurilor un chip pe cale să se înece!

Ce învăţăm de la un gigolo? Între agonie şi extaz diferă sensul.

Uşurinţa culegerii roadelor?!

Când nu ştiţi, driblaţi. Nu învinge cel mai bun, ci cel mai hotărât.

Pentru o fată alegerea este fatală, un băiat trece ca raţa prin apă, lui nu i se reproşează nimic; însă unei fete prima iubire îi scoate de cele mai multe ori peri albi...

Cuvântul final aparţine timpului şi în faţa lui nu se poate apăra nimeni. Cască ochii să nu sfâşi!

Doar cei izgoniţi nu ştiu să piardă. Ei se revoltă împotriva trecutului, ţinând prezentul prizonier, demolând viitorul. Când cineva câştigă, şi tu poţi evolua urmându-i exemplul. Lumea ţi se pare strâmbă pentru că dragostea ta a fost strâmbă. Întreabă un îndrăgostit cum e lumea şi-ţi va răspunde: apetisantă! Tu percepi lumea cum ţi-e dragostea...

Fără curaj dragostea este ca apa sfinţită, nu face nici bine nici rău pentru că nu este asumată. Treptele sincerităţii le urcă foarte puţini... Se trişează singuri, doar nu-i vede nimeni. Nu sunt multe dacă le urci la momentul oportun.

Banii au devenit sufixul numelui de familie, dar nimeni nu e vinovat pentru asta.

Fericiţi sunt cei care ştiu să se bucure, iubiţi sunt cei care ştiu să ofere, iubind cei care ştiu să primească.

Nu sunt pro, nu sunt contra, pur şi simplu sunt. Am crezut că e vremea mea dar m-am înşelat. Încă aştept *generaţie la post restant*.

Am trăit să văd minunea. *Ea* mi-a demonstrat că se cunoaşte atât de bine încât a îndrăznit să ridice piatra pentru a lovi, simţindu-se imaculată.

A propune o temă, a scrie despre, apăsarea clanţei, uşa deschisă; nu sentinţa cutumelor.

Relaţiile, indiferent de ce natură: sexuale, amicale, familiale nu trebuie să fie tabu, acoperite de vălul minciunii de dragul perfecţiunii, ci sincere. Sinceritatea nu exclude respectul. Nu toţi părinţii sunt ideali, nu toţi adolescen-

ţii sunt perfecţi. În această tranziţie devenită angoasă m-am tot întrebat pentru ce naiba s-a bulucit lumea în 1989, nemulţumirile de acum convingându-mă că nu pentru asta. Răspunsul a venit când deja uitasem să mă mai întreb: pentru dreptul la imperfecţiune, la unicitate, la evadarea *din*.

Eminescianul meu se ofileşte în Canada. Iluzia că se poate, uneori, devine coşmar. Leacuri pentru... stimularea eternităţii. Echilibristică prin viaţă, reţetă pentru următorul pas. Fiecare poate dar fiecare devine apoi ce îi este mai la îndemână.

Câtă nevoie are omul să obosească? Nu-mi doresc palate, îmi doresc sentimente.

Se adaptează omul la societate când devine om la casa lui? Pentru *a evolua* îşi cotidianizează omul fericirea? Ne este dor de tolba cu idealuri pentru că cea cu... concluzii devine apăsătoare. La un moment dat cred că fiecare Femeie devine Evă cedând banului. Zile şi nopţi ne răsucim în cotidian. Mi-e dor de feramătul iubirii. Banii sunt importanţi atunci când omul vrea doar să achiziţioneze.

O mie şi una de virgule pot întârzia punctul dar el tot este pus când, mai departe - nu există. Unduirea fascinează, stârneşte panică. Nu aduce certitudine dar hrăneşte speranţă. O atingere, un sunet şi ea se produce... unică, fără de concurenţă. Evidenţa tinde să aplatizeze prin *nu ştiu*.

Totul îl are cel căruia nu îi este indispensabil nimic. În piept nu-mi bate inima, ci zorii se deschid aşternându-se soarelui. Trupu-mi nu este aluat mâinilor flămânde, e codiţa cireşelor pe care şi le agaţă iubirea la urechi. Nu sunt: trebuiesc conturată; nu unduiesc: venerez. Învălui ceea ce

nu are puterea să se înalţe pentru a nu se clătina. Nu contează cât, contează cine.

Cui i se poate reproşa iubirea?

Omul iubeşte din capriciu, curiozitate, disperare, dar iubeşte şi pentru...

Nu ştiu dacă putem face lumea o clipă mai bună, pe noi, însă, cu siguranţă da. Înţeleptul... o, de n-ar fi prostul! Dacă toată lumea vrea zâmbetul eu cui să dau lacrima? Omul care reuşeşte este aşteptat în faţa tuturor uşilor; devine afiş de dimineaţa până seara. Neputinţa, spaima, oboseala - ce fac cu ele?

S-a dus timpul ca o pisică printre oalele cu lapte: furişat, politicos şi iresponsabil. Fiecare vorbă ne face să ne tulburăm luciul sufletului pentru a-i pipăi adâncimea.

Povestea noastră este extraordinară când buzele se caută şi braţele se ating.

Povestea noastră nu are rezolvare când arborele genealogic intră în scenă.

Povestea noastră este Turnul Babel când idealurile monologhează, incapabile să inventeze liniuţa de dialog.

Povestea noastră nu are sfârşit pentru că nu ştim care este începutul.

Dacă este poveste hotărăşte timpul.

Este important a alege, nu greu şi nici obligatoriu.

Ne plac jucăriile din pluş pentru că mângâindu-le putem spune: „O să fie bine"! De ce trebuie să fie întotdeauna cineva de vină? Dacă exprimăm ceea ce simţim, ceea ce ne frământă, intimitatea devine palpabilă. Pluralul existenţei nu este un extemporal pentru care trebuie să primim punctajul maxim.

Am fost, suntem sau vom fi dezamăgiţi. Ne dorim, ne imaginăm şi apoi constatăm... că nu este chiar aşa, că există acest *între* vis şi realitate. Iubim şi ne întrebăm undeva în timp, când realitatea este percepută în toată splendoarea de alb şi negru, dacă am iubit. Ultima poveste de dragoste se dovedeşte a fi... Când treci peste vocea interioară ai multe explicaţii să-ţi dai. În ea rezonează decesul visului, pe el probabil îl bântuie dorul.

Ceea ce a primit ex-ul... actualul trebuie să cucerească

Ce vină are actualul că este „submultiplu de"? De ce luptă el cu ex-ul?... Este victima ex-ului? De ce avem nevoie de al doilea, al treilea, dacă mereu ne raportăm la primul? Nu este de plâns actualul pentru ceea ce nu îi oferi, ci tu pentru ceea ce nu trăieşti şi ai putea trăi alături de el. Ce este mai valoroasă: o foaie albă într-o ramă de aur sau o icoană într-o ramă de lemn? Fosta mare iubire... pentru asta actuala va fi mereu doar iubire?

Pentru că omul defilează prin timp şi dragostea este supusă degradării. Ce trece, ce rămâne, ce se transformă? Prima dragoste, a doua dragoste, a treia dragoste: este dragoste. Cum ne-ar şedea o dragoste inflexibilă când, de fapt, scopul existenţei este modelarea? De dragoste de cele mai multe ori se vorbeşte când se uită să se trăiască.

Cine ar trebui să ne îndeplinească dorinţele? Ce creatori ştiu măsura? Mă strâng, mă pierd în ele, îmi ţin prea cald, ba mă fac să dârdâi şi când te gândeşti că sunt ale noastre!

Uneori concretul nu ne ajunge trezindu-ne că vrem aripi pentru a depăşi umanul. Câţi nu tânjim să existăm ca spirite? Pe câţi nu ne doare? Am trăit istorie şi acum simţim efectele.

Micile întâmplări apropie oamenii şi îi pun în posturi în care se arată aşa cum sunt. Datorită prietenilor sunt frumosă, sinceră, puternică, inocentă sau neîncrezătoare, mincinoasă, răutăcioasă, etc. Fiecăruia ne place să ne considerăm că suntem puternici, neinfluenţabili sau cei mai. Dar suntem ceea ce oglindesc ceilalţi din noi.

Căsnicia atenuează sentimentele sau doar manifestarea lor? Este ceva imposibil să te incite în fiecare seară, să te inventeze în fiecare dimineaţă, să-ţi umple sufletul de nerăbdare pentru că există?

Problema s-a rezolvat dar motivele pentru care a devenit problemă au rămas.

Ce înseamnă eu însumi? Să mă redesopăr ca şi creaţie a lui Dumnezeu. Nu ceea ce am făcut eu din creaţia lui Dumnezeu.

Femeia unui bărbat înseamnă mai mult decât iubita lui, înseamnă mama copiilor lui. Când va fi timpul vei vedea ce mai rămâne din iubită în femeie pentru bărbat. Când idealul coboară în realitate... femeia devine consumatoare de telenovelă. Oricine şi oricât te iubeşte este capabil să te trădeze. Căsătoria este o cumpănă în viaţa omului când pe lângă rudele de sânge are alături şi rudele alese. Este cel mai important moment pentru că omul îl alege şi îl determină. De el depinzând apoi totul, chiar şi pentru urmaşi.

Tată, iartă-mă pentru că am venit în această lume ca fruct al dragostei tale pentru mama! Tot ceea ce trecem cu vederea se întoarce împotriva noastră.

Omul are nevoie de familie pentru că se naşte în familie, creşte în familie - nu este o plantă care apare pur şi

simplu undeva. Cine neagă apartenenţa, nevoia de familie, nu numai că se minte, se automutilează. Avem deplina libertate să alegem şi ignorăm asta. Destin, putem numi bagajul genetic care oferă anumite caracteristici, nu mai mult. Noi suntem răspunzători pentru ceea ce ni se întâmplă.

Ştim unde şi cum putem cunoaşte oamenii de care avem nevoie? Nu cumva ne mulţumin cu ceea ce ne iese în cale iluzionându-ne că putem obţine de la ei ceea ce dorim schimbându-i? Mai grav este că nu ne asumăm eşecul, ne complacem condamnându-ne prin „asta-i crucea mea". Crucea reprezintă ceea ce nu putem alege: părinţii, baza genetică care o luăm de la ei; relaţia pe care ei decid să o aibă cu noi.

Alesului

Ochii tăi! Ce mai privesc ochii tăi? Pe cine dezmiardă, le este bine, dor? Sunt răsfăţaţi? Exişti, iar eu trebuie doar să-mi imaginez asta. Ştii că împărţim acelaşi secol şi ne trezim în aceeaşi dimineaţă; că cerul meu este cerul spre care şi tu îţi îndrepţi privirea? Trăim acelaşi anotimp visând amăgiţi de aceeaşi lună.

Gândul freamătă pentru că ochiului îi este dor să privească, mâinii să alinte, pasului să răsfeţe iar gurii să tulbure. Multe vor să se exprime, dar se bulucesc nehotărându-se care să înceapă.

Bună dimineaţa! Nu ţi-e dor să admiri o floare, să mângâi firul ierbii, să îţi scoţi pălăria în faţa unei păsări, să ajuţi o mămăruţă să îşi ia zborul, să joci şotron sau să cânţi unui melc?

Bună ziua! Nu-ţi doreşti să prânzeşti văzând lumea-n ochii ei?

Bună seara! Cât de uşor este să hoinăreşti la braţul... să te cuibăreşti şi să inspiri viul...

Luându-mi paşii de pe umbra ta

Sentimentele nu se pot mima, nu pot fi excitate precum în jocul „de-a plăcerea".

Este! Ne refugiem în puterea simţului pentru că avem nevoie să fim învingători.

În îmbrăţişare există femeie şi bărbat, în întreg există noi: goi, eliberaţi, împreună. Cu sentimentul nu stai în pat, nu-l cauţi între sâni, şi totuşi, între nemurire şi murire te aduni. Cu mângâiere adormi pentru a te trezi cu pătrundere şi vrei să afli dar nu ştii sensul, semnele pe unde alergi ca drogat şi nepornit spre data viitoare.

Şi vor, c-aşa s-au pomenit frământaţi să dospească, şi cer dar eu nu am birou de existenţă când degete întind: evidenţă! Nici o plăcere nu poate cumpăra „acasă" a iubitului meu.

Se întâmplă să întâlneşti oameni extraordinari, oameni care te atrag, oameni de care ai nevoie şi parcurgi împreună cu ei o perioadă mai scurtă sau mai lungă din viaţă. Încerci să te construieşti, să te descoperi, să fii ceea ce ei au nevoie, dar asta nu este de ajuns. Mereu apar amănunte - amănuntele sabotează marile iubiri - care scot în evidenţă imperfecţiunea umană şi hazardul existenţei. Fiecăruia îi spui „te iubesc" şi pe fiecare vrei să-l păstrezi, dar a doua sau a câta zi te trezeşti străin doar cu ecoul amintirilor în suflet.

Oare femeile au inventat aniversările, cadourile, gesturile şi surâsul? Oare bărbaţii au inaugurat ocaziile, nevoia şi îndestularea?

Lacrima este la graniţa dintre cuvânt şi sentiment.

Marile pasiuni oglindite sau descrise aduc premii, glorie şi admiraţie pentru că „ne trezesc". Dar care sunt marile pasiuni? Ce le îndreptăţeşte dimensiunea: trăirea

sau transpunerea? Personajul de roman sau de film ne impresionează, ne stoarce lacrimi, este atât de convingător. De unde vin aceste personaje? De ce avem nevoie de ele? Viaţa noastră nu ne poate oferi motivaţia, contextul, mijloacele personajului? Suferinţa personajului ne acaparează; gestul, declaraţia lui ne încântă, mişcarea lui ne excită. Sunt extraordinare dar sunt ficţiune. Nu se răsfrâng concret asupra noastră ci asupra imaginaţiei. Cel de lângă noi spune simplu: te iubesc şi, de cele mai multe ori, nu este luat în seamă pentru că prim-planul, coloana sonoră, decorul, lipsesc şi pare atât de primitiv pentru adăparea imaginaţiei noastre. Cum putem exprima tragicul disperării de a nu pierde persoana iubită, cum putem concura cu regizorul, campion al oftaturilor? Viaţă şi imaginaţie, gând şi dorinţă, încercare şi destin. Se desfăşoară acţiunea şi ni se suprapun chipuri, verbe; ne trezim cu o flacără în inimă şi un izvor sub pleoape biciuiţi de senzaţia: „Dar eu eram capabil de mult mai mult pentru că iubeam!". Şi vraja se rupe sub impulsul de a merge la baie, a fuma o ţigară sau strivită de sunetul telefonului, al soneriei. Nervul de a da viaţă la tot ceea ce a stârnit personajul se atrofiază, rapid şi nesimnificativ, ca şi genericul de final al participanţilor. Cineva scrie, telefonează sau poate doar plânge sau se gândeşte dar nu ne captează atenţia, nu convinge pentru că marile pasiuni ne plac doar oglindite... ne zgândăresc câteva minute şi apoi ne eliberează complacerii. Corpul... îl purtăm în toate zilele şi îl înveşmântăm ba pentru noi, ba pentru alţii, îl oferim, îl poluăm; încercăm să-l păstrăm până ce ne va fi luat de cine ni l-a dat. Îl evaluăm în oglindă... unde şi de ce punem notele? Ne străduim atât de mult pentru o amânare spre totdeauna.

Neluarea la trântă
Arta de a fi femeie, nu şiretenia de a fi independentă.

Rostul femeii este de a împodobi bărbatul, de a-l scoate din sălbăticie, cizelând manifestarea. Competiţia la care ea se înhamă este un regres... chiar eşec, nu trebuie nimic demonstrat ci pus în valoare. A bate cu pumnul în masă, a le face pe toate, a nu depinde, nu este independenţă, ci incapacitate... de adaptare, de modelare, chiar de căutare a partenerului. Cine se apucă să inventeze rosturi, anulează creaţia. Ceva s-a blocat, undeva pe parcursul vieţii. Nu există egal între femeie şi bărbat pentru că atunci este vorba de cantităţi şi existenţa la nivel de competiţie. Femeia puternică este femeia neîmplinită, care se agaţă de un singur reper: ambiţia. Femeia fericită este „coastă", îşi are locul şi fantezia să se manifeste.

Există un timp pentru toate lucrurile şi acţiunile noastre. Atunci când simţim că suntem pregătiţi, dorim să se întâmple sau să avem.

Problema este: avem capacitate şi răbdare pentru asta sau trăim în ritmul şi dimensiunile stabilite convenţional de societate?

Cine se încumetă să oprească iubirea la semaforul moralităţii dacă celălalt nu ştie, nu aude cât de important este pentru viaţa noastră?!

Când n-am ştiut să fericesc bărbatul, el dorea asta; acum când ştiu... el se teme.

A cere puţin nu înseamnă a obţine mult.

Adieri

„... să iubeşti aşa cum îşi iubesc bătrânii ultimul copil". Aşezat, tandru, spontan şi pentru totdeauna. Ei scapă de sub goana obiectivelor revărsându-se în arta amănuntului.

Timpul nu mai contează pentru că oricum este învingător ci gestul, surâsul, amănuntul.

Senzaţie

Tot drumul am avut acea tendinţă de a păstra căldura ultimei îmbrăţişări şi privirea drept tovarăş de drum. În gesturi mărunte se simte şi se revarsă dragostea. Marile bătălii sunt pentru eroi iar sufletul nu este o panoplie.

Nu pot fi un buştean care pluteşte în inima lui.

Cât timp a trecut de când nu te-ai mai întrebat:

De ce nu sunt îndrăgostit?

De ce las zilele şi nopţile să-şi urmeze trecerea nepăsătoare?

Cum de pot exista fără a împărtăşi, fără a dărui, fără a sorbi zâmbetul de pe buzele dragi, fără a simţi că sunt... prin ceea ce ofer şi primesc de la... ce-mi stă în braţe, toată dăruită mie, dimineaţa la trezire?

Pentru a câta oară m-am convins că bărbaţii nu ştiu „să iubească" până la capăt, lipsindu-le fantezia. Sunt extraordinari până pescuiesc statornicia femeii, apoi... altă victorie.

Care este distanţa dintre util şi inutil?

Te sperie iubirea doar atunci când nu mai ai nimic de oferit, când nu vrei să mai primeşti nimic. Un sărut, o mângâiere, un gest, un suspin, orice este iubire dacă te face să tresari, să simţi că tu eşti viaţa. A iubi, nelinişte pentru cel de lângă tine, luptă şi neprevăzut la fiecare pas. Întotdeauna cele mai frumoase şi cele mai importante lucruri le faci pentru celălalt.

Societatea românească!... unii care ţipă şi alţii care nu-i ascultă. Ce este mai uşor: să arăţi cu degetul sau să te uiţi în oglindă?

Constatări

Privesc în urmă şi nu pot spune că am avut parte de dragostea unui bărbat; a fost atracţie sau soluţie convenabilă de viaţă... pentru care au formulat cereri în căsătorie. Chiar dacă s-a întâmplat să fiu eu îndrăgostită, sfinţenia iubirii a devenit şatră direcţionată în funcţie de interesul momentului.

Cu câte probleme se confruntă omul în copilărie şi nu cred că reuşeşte vreodată să le vindece complet! Simt pe propria piele că sunt atâtea aspecte pe care nu le pot depăşi, de care nu mă pot elibera. Îi privesc, îi analizez pe ceilalţi spunându-mi: „Cât de simplu este pentru ei..." Din păcate pentru mine, nu sunt toate până la capăt, ci doar intense. Iubirea nu este o monedă pe care o arunci ca să vezi cine câştigă.

În adolescenţă am iubi orice bărbat dar, cu trecerea timpului, descoperim că de fapt trebuie să te concentrezi doar asupra celui care ţi se potriveşte.

Realitatea! O definiţie simplă ca şi metodologia de aplicare: *a vrea = a putea*... a lupta, cu rezultate palpabile. Faţă în faţă cu realitatea presupune înţelepciune nu curaj, determinând soluţii. Diferenţa dintre a supravieţui şi a trăi este tocmai nevoia de soluţii. Părinţii care înţeleg plecarea copiilor de acasă sunt adepţi ai reuşitei, oferindu-le ocazia *de a fi cel mai bun* acolo unde mediul este propice. Satisfacţia rezultatelor apare când ai obiective. Cu trecerea timpului şi acumularea experienţei nu este greu să ne îndrăgostim, cum poate mulţi cred, ci să nu înăbuşim fiorul sublim, din faşă, prin logica argumentelor nefavorabile care aduc suferinţa.

De ce ne răneşte infidelitatea? Infidelitatea produce acel efect care o transformă la miezul nopţii pe Prinţesă

înapoi în cenuşăreasă. Apariţia infidelităţii taie rădăcina încrederii nu doar în partener, ci în propria persoană, anulând înflorirea. Infidelitatea este evadare, devi un fugar iar când eşti prins, desconspirat primeşti condamnarea. Fidelitatea nu are legătură doar cu sexul, cum percep majoritatea, ci cu propriul sistem de valori şi, mai ales, cu echilibru. Pentru a nu ajunge la infidelitate poţi lua hotărârea de a schimba ceva, de a pune punct şi a merge mai departe. Infidelitatea înlocuieşte respectul de sine cu iubirea de sine. Avem nevoie, cerem fidelitate chiar dacă ni se pare prea costisitor să o oferim.

Abia după ce crucifică, oamenii învaţă să respecte. Reţeta succesului: a nu greşi în momente de cumpănă, nu neapărat a nu greşi foarte des. Puritatea nu trebuie să fie o obsesie, ci o stare, ea izvorăşte, nu expune. Virginitatea nu este o calitate, ci un argument...

Se revoltă doar cel care se simte sub jug. Bărbaţii! Îi acuzăm, îi arătăm cu degetul, îi condamnăm, dar pentru ceea ce sunt, pentru cum se comportă oare nu sunt de vină femeile? Orice bărbat este născut, format de femeie. Societatea are atâtea rebuturi pentru că a scăzut calitatea femeilor.

Cu bărbaţii trecuţi prin viaţă nu ştii când te arzi. Ei ştiu precis ce vor şi niciodată nu oferă totul, autoprotejându-se. Nu îi admir, îi consider utili având ce învăţa de la ei.

Adevăratul bărbat, adevărata femeie, adevăratul sentiment, adevărata valoare... Restul ce sunt? Trecere de vreme, ciorne neîngomoloţite. În ce constă bărbăţia, feminitatea, sentimentul? Sinceritate, opţiuni, intensitate, nu doar atât, ci amestecul din toate acestea. Experienţa în ale iubitului ne face să credem că a iubi nu înseamnă numai a te privi cu celălalt în adâncul ochilor ci, mai degrabă, a privi împreună în aceeaşi direcţie.

Nu ne place să pescuim dar găsim peştele din farfurie gustos.

Crescând animale de companie, copiii au şansa să înveţe să iubească, nu doar să demonteze şi să modeleze, să se joace şi să pipăie cuvinte. Pierdem ani pregătindu-ne pentu o lume care constatăm cu stupoare că nu ne place!

Oare omul îşi permite orice pentru că poate spune: *îmi pare rău*, la sfârşit? Bunicul a împlinit 70 de ani. Eu, ultima ramificaţie a *arborelui*, n-am reuşit să mobilizez toate crengile pentru ca măcar acum să fie sărbătorit, dându-i-se cezarului ce-i al cezarului. Stau cu frica în sân că în următoarea clipă cineva va suna anunţându-mă că nu mai este. De ce mă tem mai mult că îi pierd pe cei dragi, decât că *mă pierd* pe mine? Să nu-i fi iubit niciodată suficient lăsând *momentele istorice* să se scurgă pur şi simplu? Niciodată n-am ştiut ce aşteaptă bunicul de la mine pentru că niciodată nu mi-a cerut nimic. Deşi nicodată n-am considerat că am făcut suficient pentu că niciodată nu l-am văzut fericit. Cine veghează fericirea părinţilor? Cine veghează fericirea bunicilor? Dacă noi *ne privim* ramoliţi părinţii, părinţii *privesc* ramoliţi bunicii. Bunicul meu are defecte, dar nimeni nu priveşte dincolo de ele. Pe bunicul meu toţi îl vom plânge, dar oare câţi îl facem acum să râdă?! Bunicul meu este scena pe care bunica *şi-a cucerit oscarul*, cortina după care membrii familiei îşi ascund eşecurile. Te iubesc bunic al meu, în lacrimi înecând neştiinţa de a te face fericit! (1997)

Eu şi cu *mine* supravieţuim în casă. Lui *eu* apartamentul i se pare infim prin lisa spaţiului manevrabil, iar pe *mine* frigul mă face să cred că spaţiul dintre mobilă este imens. *Eu* nu vrea să părăsesc locuinţa pe când *mine* se simte înspăimântat de acest statut al morcovului în ţărâna beciului. *Eu* a devenit ministru de finanţe neputându-se întinde cât e petecul,dară-mi-te plapuma, pe când *mine* se

simte samaritean dornic să ofere la răscrucea drumului. *Eu* a scos pentru a câta oară un oportunist din oală, iar *mine* se înghesuie cu saci de totuşi... *cheia*... *eu* vrea să fie drastic coborând disciplina din pod, *mine* anunţă poetic: Şi ce dacă!

Eu şi cu *mine* supravieţuim în locuinţă. Dar dacă doamnele tarife ne vor arunca în stradă, divergenţele nu asigură nici măcar supravieţuirea. Îl va face consumator *eu* pe *mine* sau *mine* îl va lăsa să moară pe *eu*?

Ninge, ninge şi nu e destul pentru a acoperi găurile din cauza cărora ştiu că perfecţiunea aparţine gâzelor. Am văzut nămeţii dar, am uitat să caut fulgul. Ecoul scursurilor m-a făcut să număr zerourile modei. Victoria are papucii scălciaţi de idealuri, ciorapii zdreliţi de pârghii şi centura roasă de principii. Hamacul îi leagănă certitudinile. De mâine soarele niciodată nu va hori cu luna. Ne aşteaptă atâtea... mereu e ceva de achitat. Când ne amanetăm trofeele? Toate stau cuminţi în sau lângă husă, mai puţin degetele care... au uitat drumul spre baghetă. Rânduiala!

Totul e confuz, totul e absenţă... când vorbim la telefon părem două personaje, când ne întâlnim părem două realităţi.

A iubi este eternitate dar nu mijlocul pentru a atinge etern.

Trunchi

La fel plângi acasă sau printre străini, este adevărat că diferă modul în care îţi ştergi sau îţi sunt şterse lacrimile.

Vorbeşti, te înveşmântezi, mănânci dar nu te simţi al locului Tot timpul compari şi îndestularea nu poate radia nostalgia. Dispare ruşinea, nu mai tresari „vai...", schiţezi doar o reacţie la ceea ce recepţionezi caraghios. Până la urmă ruşinea are sacralitatea ei. Când ruşinea nu

mai există poţi înhuma puritatea. Îţi aminteşti vag, ca şi cum periodic se face parastas decedaţilor de inocenţă. Nu te mai admiră nimeni, doar te evaluează. Poţi foarte uşor primi nota de trecere, dar nu mai există catalogul numelui de familie care, în locul natal, are atâta valoare.

Cine este vinovat pentru că nu te integrezi „acasă"? Când descoperi soluţia pe alte meleaguri eşti dezertor şi nu meriţi onoruri.

Dacă trecerea (de pietoni) a apărut pentru a nu te strivi mijloacele, sistemul există pentru a nu te ciocni cu libertatea.

Visăm, dorim, credem că totul este posibil şi, dintr-o dată, cade cortina. Trebuie să faci faţă realităţii, devii stâlp de bază în familie, de tine depinde totul, dacă tu nu ai soluţia ea nu poate veni din altă parte.

Poate de aceea este o vreme a deschiderii aripilor, a construirii cuibului, a puilor. Timpul nu acordă concediu, nu ai sezon de restanţe. Te integrezi în ritm, le poţi parcurge pe toate, nu ai ritm... rişti să te sufoci, în disperarea de a recupera *imensitatea* care te separă de plutonul ce trece linia de sosire.

Ai responsabilităţi. Ai calităţi. Ai idealuri. Din păcate ne oprim doar la: Oare cum? Oare cât? Oare cine...

Nu este greu să faci schimbări majore, în viaţă, ci doar solicitant.

Îmbătrânim şi ar trebui să cunoaştem, în fiecare an, încă o modalitate de a fi fericiţi. Din păcate ne însuşim doar încă o modalitate de a fi critici cu ceilalţi.

Nebunia de a dori totul, uneori ne gândim la „perioada..." şi pare foarte îndepărtată pentru că am uitat emoţia, motivaţia, minunea de a dori...

Nu priorităţile sunt problema ci absenţa emoţiilor, tot ceea ce nu se câştigă ci se împărtăşeşte.

Am îngropat pasiunea supravieţuind datorită indiferenţei.

Artistul: animalul conştient de frumuseţe deschide poarta îngerilor şi fluturii înfloresc drumuri.

Parastasul mortului care clipeşte

Secretariatul General al Absenţei a scos din urna inutilităţii alt mod de a deconta comoditatea.

Să ne cunoaştem indiferenţii, să ne dresăm cârcotaşii. Uniunea are scriitori, scriitorii au acces în spaţiile unde s-a zămislit literatura. Banii zeifică despoţi, apartenenţa dă tonul la fărâmituri. „Noi suntem cei care năvălim în manuale pentru că am fost deratizaţi de cititori." Anul a mai descheiat un nasture al bugetului printr-un proiect trâmbiţat pe frecvenţa conducerii, nu a cititorilor.

Curiozitatea nu poate suplini cuprinsul iar numele nu poate satisface coperţi. Microfoane, scaune, afişe şi ei, cei care, aidoma alaiului bifează: nunta, botezul şi înmormântarea. Moderatorul, criticul, şeful şi tu, scriitorul – posesorul oglinzii care-ţi şopteşte că nu eşti protagonistul ci doar cel care poate rosti întrebarea.

Tu alegi ce, dar autorităţile decid cum îţi influenţează viaţa.

Când deciziile nu ne aparţin, confundăm prompterul cu talentul.

După 30 de ani începem să abandonăm prea repede mijloacele care transformă ideea în proiect. Pe lângă inocenţă ni se atrofiază şi entuziasmul.

Dacă pentru decesul inocenţei îi putem acuza pe bărbaţi, pentru decesul entuziasmului să îi arătăm cu degetul pe profesori? Dependenţa de părinţi să o punem în cârca... comuniştilor?

În afara calităţilor organizatorice ce i se mai poate evidenţia femeii mature?

Cuvintele importante ale zilei... gesturile importante ale nopţii... gazeta de perete a greşelii

Ambiţia şi obiectivele nu-ţi vor dispărea din agenda zilei doar că uneori nu o consulţi.

Ritmul despachetării bagajelor nu coincide niciodată cu ritmul împachetării. Care sunt posibilele succese 30 – 40?

De ce trebuie să împăcăm mereu şi capra şi varza când, de fapt, trebuie doar să trecem podul? De obiectivele noastre nu se ocupă nimeni, ca gest de recunoştinţă.

Nu trăim pentru cronici, trăim pentru sentimente. Suntem la vărsta la care doar ni se cere.

Întrebându-mă mereu: Ce este, nu se evaporă efectul. Când te înţepi cu un ac durerea nu încetează imediat ce opreşti sângerarea. Clipe de frumuseţe, clipe de iubire, clipe de libertate... de rest mă izbesc la tot pasul. Renunţ la ciocanul judecătorului dacă renunţi la rechizitoriu. Diferenţa între două unicităţi şi două certitudini! Sunt un ghem de senzaţii şi argumente, impulsuri şi renunţări, radicală şi indulgentă în atitudini. Trupul, sufletul şi mintea n-au căzut la înţelegere, încă n-am ajuns la armonie. Oare cum se simt două paralele?

Cine sunt? Acel cineva care se trece, o învinsă dar... doar a timpului. Cineva care întreabă şi răspunde,

oferă şi primeşte, cade şi se ridică, aleargă după doi iepuri, iar după ce nu a prins nici unul se mai şi miră de ce. Cineva care gustă tragedia până descoperă comedia... monologul... De ce trăiesc? Pentru că am avut dreptul de a mă naşte. În acest an trebuia să botez un copil, dar el a fost între timp avortat! Stupidă senzaţie... nu te mai poţi întreba nici măcar *de ce*... a pierdut o cursă la care n-a avut dreptul să ia startul.

„Se scumpeşte"- verbul la ordinea zilei; „se prosteşte" - starea de fapt a condiţiei umane.

Cât de banale sunt gospodinele, cât de influenţabile mamele şi cât de nesigure femeile care, cândva au fost adolescente şi, măcar au auzit de Julieta, dacă n-au visat să fie. O lume ca un lac în care nimic nu curge, ci totul se împute cu timpul, nimic nu se schimbă, totul se cufundă în mâl: obişnuinţă şi imagine. Nu s-au dus vremurile, ci eu le-am azvârlit într-un colţişor uitând până şi motivul pentru care am făcut-o. Cursul valutar nu cumpără frumuseţea. Cu sau fără reformă, iubirea nu dă faliment. Bucuriei nu i se poate cere demisia, ea nu este prim-ministru.

Nu sunt mai mult om decât la naştere, nu sunt mai puţin om decât la moarte.

Mereu... liniştea mi-o oferă singurătatea decorată de artă sau natură. Ceea ce trăiesc în preajma oamenilor este fragmentar: acum râd, acum mă plictisesc să mă simt decor. Resimt absenţa continuităţii. Fidelitate în prietenie, iubire, muncă şi, de fiecare dată, s-a sfârşit printr-o ruptură bruscă...

Starea de mănăstire este în sufletul meu şi nu consta in purtarea de haine lungi, acoperirea capului, orarul de rugăciune. Dumnezeu nu obligă pe nimeni. Dumnezeu

este bucuria, lumina sufletului. Societatea începe să mă strângă tot mai tare, nu pot să o schimb, nu pot să o abandonez! Este hidos să fii format pentru a crea şi să fi pus în situaţia de a fi un personaj blazat, previzibil pentru că astfel îi domini pe ceilalţi având, implicit, puterea. De fapt, mănăstirea este izolarea de rebuturi.

Vinovăţia este un sentiment inventat de om.

Îmi privesc prietenele: toate soţii, mame, ocupante a statelor de plată şi, de fapt, victime ale ambiţiei în neîmplinirea şi nefericirea lor. În fond, sunt doar Eve şi tocmai asta nu ştiu... să ispitească viaţa.

Se succed personaje de film, de roman, parfumuri, creme, ceaiuri şi exerciţii pentru a avea siluetă, sâni apetisanţi dar, de fapt, ce suntem între ele? Aici se află ceea ce ar trebui să primim la capăt de drum... Să fie între cratiţe, scutece, pat şi cabinet sau poate printre poale lungi, cârpe, necochetărie şi stricteţe? Ce aveau în plus acei primi muritori... sacralitatea ritualului, nesupunerea la argumente pro şi contra.

S-a dus moda dansului în doi, nu conteză cu cine o faci, ci ceea ce simţi... spunea ultimul meu posibil (în naivitatea lui instincuală) amant – singurătatea plăcerii. Mi-e dor de tine aşa cum aş fi vrut să fii, dar atunci mi-aş admira propria expoziţie, trezindu-mă în postura femeii de serviciu, care doar păstrează curăţenia.

Când învaţă omul să muncească?!

...„cu osteneală să te hrăneşti... în sudoarea feţei tale îţi vei mânca pâinea ta"... Prin izgonirea din Rai omul a fost condamnat la muncă. Cât de conştient este el de asta? A munci... s-a alterat acest verb, deşi, până la urmă, este chiar un drept. A fi rentabil, a achiziţiona; a sosit generaţia învingătorilor, sloganuri publicitate, dar şi măsura cu

care te percepe societatea. Este important ce faci sau este important rezultatul? Întrebând în stânga şi-n dreapta, am primit diferite răspunsuri, dar nici unul potrivit. O mamă spunea: „Când nu are sponsor!". O viitoare absolventă: „De când se naşte, *a suge* presupune efort." Un proaspăt soţ: „Când are nevoie de bani, dar e bine să nu facă din muncă un zeu... de altceva să nu mai ştie." O şomeră: „Munca asigură satisfacerea unor necesităţi." Daca amorul este o artă, atunci munca să fie o lecţie? Dacă da, cine şi când ne declară promovaţi sau repetenţi?!

O altă promoţie se apropie de linia de sosire şi ar fi tragic să se întrebe: „Când învaţă omul să muncească?" atunci când ar trebui să primească urarea: Bun venit la masa posibilităţii!

Dacă nu te mai simţi munte n-ai de ce să te simţi inutil... şi câmpiile cândva au fost munţi! Probabil toţi ştim povestea cu muntele şi Mahomed, dar foarte puţini realizăm dacă suntem munte... dacă suntem Mahomed. Când devenim munte? Când avem valoare sau bani. De ce îi este omului frică de examene? Muntele este înţelepciune, stare de fapt, pe când Mahomed este calea pentru a ajunge. *Mireasa* a început să ia locul basmului, este acel *a fost odată*... Ceva se sparge şi *cică* suntem pe picioarele noastre! Sau poate că tocmai noi spargem acel ceva care face totul posibil alegându-ne cu nişte bieţi paşi în ţărână... Ce ne facem când ne axfisiază repetenţii? Adevărul este unul, ochii care-l privesc sunt mai mulţi. Primul care a făcut planuri a fost şarpele, când şi-a pregătit ispitirea.

Tristeţea merge la braţul cui se lasă însoţit de ea. Iubirea presupune împreună, altfel devine muză sau ocnă. Numai valetul se mulţumeşte cu fărâmituri.

S-ar putea ca Raiul să fie o creaţie *post izgonire*, întreţinând regretul pentru a ajunge la căinţă. Dar dacă Evei şi lui Adam nemurirea li s-a părut plictisitoare? Cât despre... *opţiunea pentru altceva*, nu ştiu dacă asta este ceva condamnabil.

Suntem mai schilodiţi decât cei de acum 2000 de ani... de propriile coordonate... instabili şi fără conştiinţa propriei valori; posesori ai unei cozi în jurul căreia să ne învârtim; rupţi de natură, fără rădăcini. Greşim crezând că ne putem regăsi doar cufundându-ne în noi înşine, în stări, amintiri şi dorinţe, posibilităţi... excluzându-l pe Dumnezeu.

Omul nu poate să trăiască mai mult, îl copleşeşte oboseala. Nu ştie să se reîmprospăteze, el nu ştie ce este roua.

Cine sunt eroii dragi prichindei? Muşchetarii care populau visurile multor generaţii? Poate. Cei care ridică deasupra capului trofeu după trofeu? De ce nu... Negociatorii care străbat lumea pe post de Dumnezeu? Părinţii care supravieţuiesc, absenţei obiectelor, împreună pentru că ştiu de ce s-au căsătorit! Mai mult ca sigur.

Dreptul la joacă

Toate încep odată, dispar sau continuă. Să fie joaca antrenamentul vieţii? Cine ştie.

Puterii numelui părinţilor îi urmează zornăitul buzunarului. Ai, mergi mai departe, nu ai, rămâi la un nivel privind în urmă sau pedepsind pentru ceea ce n-ai fost de fapt în stare să faci. De-a ce se jucau actualii bătrâni? În principiu „de-a mama şi de-a tata", „de-a doctorul", „de-a şcoala", „de-a..."...

Cade cortina, actul doi. Elevii cu intenţii familiste şi cu doruri ascunse dau din coate pentru diplome, singurul criteriu de departajare.

Se ridică cortina, actul trei: actualitatea. Oameni la 40-50 de ani au făcut o nouă descoperire: divorţul. S-a dus vremea când părinţii îşi sprijineau copiii pentru întemeierea unui cămin şi alegerea unei direcţii, ajunşi în intersecţia vieţii. Nu, acum tinerii la 16, 17... 25, 26 de ani sprijină un acoperiş sub care nu se mai află decât sete de răzbunare sau poftă de a avea ceva ce tot nu ştiu ce este.

Schimbarea vine de la generaţia actuală dar cu ce preţ. Moştenirea determină încovoierea. Pe actuala povară scrie *altfel, altceva*. Şi pentru ce pasăm povara în cârca celorlalţi? Pentru că avem dreptul!

De-a ce ar trebui să se joace puştimea? „Cât sau ce ne mulţumeşte?", „Care pe cine distruge?" Sau poate „Cum putem asasina absenţa?" Acum, de la piaţă în drum spre casă stau în cărucior greutăţile conjugale nu copilul. Ce se întâmplă cu mâinile părinţilor? A devenit povara prea grea sau au uitat să mângâie.

Am dat vrabia din mână pentru ideea de pe gard. Pentru că nu am ştiut am adunat o panoplie de eşecuri. Am bătut la toate uşile dar am omis-o tocmai pe cea bună. Personajele absolutiste întotdeauna sfârşesc învinse. M-am dat de câteva ori la rând cu capul de acelaşi prag şi nici măcar nu mi-am dat seama care este. Pot crea personaje, însă nu propriul destin care... nu este *un* personaj! Am văzut mărul dar nu am avut puterea să învăţ a-mi creşte propria livadă. Asta cere răbdare şi voinţă. Doar bătând din palme nu obţinem nimic.

Am furat un bob şi strugurii nu sunt acrii! Cea mai grea viaţă este cea a omului obişnuit. Geniile au dramul lor de nebunie care le dă putere. Dacă am fi toată viaţa musafiri!

Nu e rău să doreşti, dar este periculos să te obişnuieşti doar cu dorinţa... când dormi doar ca să visezi, nu să te odihneşti. Dacă nu te vezi în ochii celuilalt... e doar ... felie şi nu tort. O singură picătură nu poate face deşertul să guste fertilitatea ploii. În urma paşilor grăbiţi ai călugărilor fâşâitul sutanelor pare ecoul ispitelor care îi asaltează.

Toate *obiectivele strategice* ale omenirii, la ora actuală, sunt multipli ai orgoliului: mai mult, mai repede, mereu altceva de scos la rampă.

Paietele sunt pentru cei care nu ştiu să privească soarele. Întotdeauna când eşti în faţa unei vitrine ţi se dă peste mână pentru că ceea ce este expus nu se vinde, este... decor!

Dragostea este precum zăpada: ninge, se formează nămeţii şi se topeşte. Care este rostul ei? Să hrănească pământul care altfel n-ar avea puterea să rodească primăvara. Doar atracţia fizică presupune un suflet ciung.

Ce înseamnă trădarea – în contextul iubirii, o crimă imposibil de condamnat în lipsa codului de procedură şi mai ales a judecătorului. Ţi se suprimă ceva la care încă mai ai dreptul.

E bine de ştiut! Dacă este să mi se întâmple, mi se întâmplă! Greşit. Dacă vreau să mi se întâmple, mi se întâmplă pentru că:

îmi place
mă protejez
ştiu să mă apăr
am dreptul să refuz
ştiu să depăşesc o criză
îmi asum responsabilităţi
nu-mi place statutul de victimă
niciodată nu îmi, şi nu acord o singură şansă

a pierde nu înseamnă a sfârşi războiul, ci a pregăti o altă bătălie
ştiu să aleg
ştiu ce vreau

Scaunul devine *nordul* oricui apucă măcar să-l prindă de picior. A nu fi victimă presupune abilitate de călău.

Nimic nu ne poate împiedica să zâmbim şi totul ne poate face să plângem.Venim pe lume precipitat şi cu mare consum de energie, murim nedumeriţi şi, de cele mai multe ori, nepregătiţi.

Votul presupune ştiinţa alegerii. Toate lucrurile mari se fac dintr-o dată.

Cine a greşit o dată învaţă să se scuze. În dragoste omul are nevoie de noroc pentru a face alegerea potrivită.

Cruciadele ilustrează cel mai bine dorinţa omului de a se impune. Omul este autodistructiv, creat spre înălţare şi incapabil de a se elibera de iad.

A te ruga, a muri şi a renaşte. Te laşi în genunchi copleşit şi te ridici prunc. Nu e greu, nu e uşor, este miraculos. Speranţa învie în noi în fiecare an prin Hristos.

A început să curgă sânge, a debutat năruirea. De la independenţă la convingere se culege puterea.

De ce vrea omul mereu să cumpere? Va trebui să trăiesc cu toate alegerile pe care le-am făcut. „Eretic este cel care aprinde rugul nu cel care este ars pe el." La sufletul meu se ajunge foarte uşor sau nu se ajunge deloc.

Cât pot alinta degetele? Cât pot acuza!

Omul trăieşte între: pentru totdeauna şi niciodată. Argumentarea unei hotărâri o face vulnerabilă?

Ce este în neregulă? Harababura de culori care nu reuşesc să-şi amintească că rostul lor este să fie curcubeu. Absenţa care face golul să doară, ceea ce nu simţi îşi ţipă drepturile. O viaţă nu este mai presus de altă viaţă. O iluzie poate concura cu o altă iluzie.

Mereu ne dorim să plecăm de acasă pentru că ne place să ne întorcem acasă.

Nimic nu este uşor şi nu vine de la sine. Pentru orice se pleacă de la 0 şi se munceşte. Ceea ce stoarce sudoare este valoros... dar nu sudoarea sufletească. Sentimentele trebuie îngrijite ca nişte flori nu antrenate precum muşchii.

Nu-mi place să fiu scobitoarea vieţii nimănui.
Posesia l-a nefericit pe om.
Cât de minunat ştie să valorifice gâza imensitatea!

Omul religios este cel care respectă, cel care se integrează şi nu există pentru a experimenta, pentru a se revolta revoluţionând. Este omul liniştit care se bucură şi percepe, dar nu despică. Te-ai rătăcit pentru că ai nevoie de ceilalţi să-ţi arate de unde ai plecat, unde poţi să ajungi, ce poţi să oferi, ce poţi să pierzi. Lacrimile din ţărâna Golgotei erau cu destinaţie individuală. Este atât de uşoară pitirea în spatele maselor, se scuză atât de multe greşeli prin cuvântul naţiune. Individ cu individ greşeşte şi individ cu individ trebuie să se purifice, să dobândească mântuire. Vorbele au determinat apariţia conflictului, iar conflictul a născut negocierea.

Realităţi

Politicienii sunt un rebut! Şi, culmea, ne condamnă la anormanlitate pe noi, cei care ştim ce este, dorim normalul. România nu este altceva faţă de ceea ce se întâmplă pe glob, ci în altă cantitate. Doza de haos, iluzie, neputinţă şi extravaganţă diferă. Am început să cunosc politicieni şi remarc în fiecare eşecul, ca om. Fiecare are o cicatrice care a ucis ceva important şi a lăsat în urmă un suflet schilod. Nici unul nu are noţiunea de normalitate – coloană vertebrală, ci pe cea de scop determinat de orgoliu. Trăim într-o lume bolnavă pentru că oamenii sunt poluaţi.

Miliarde de braţe se mişcă fără să se usuce pentru că nu mângâie, miliarde de guri nu se încleştează pentru că mint, miliarde de ochi nu orbesc pentru că nu oglindesc iubirea.

A zburat entuziasmul, dorinţa s-a convertit în utilitate iar generaţia revoluţionară este în comă. Nici n-a murit, nici nu mai mişcă în România. Toţi eram revoltaţi, toţi doream mult, până la un punct poate am avut şanse. Dar porţile prosperităţii s-au închis. Le mai pot trece pragul doar cei care ştiu cât de important este ambalajul nu conţinutul... în viaţă... Când dragostea pe care i-o oferi nu-l face nici bărbat, nici profesionist, nici tată... nici măcar fericit pe de-a-ntregul... Eliberarea din moment, asta caută cei care aleg drept destin călugăria.

Dilema nu este dacă fericirii i se pot atribui calităţi, ci defecte...

Interogaţia am inventat-o şi dezvoltat-o pentru noi, ca persoane, pentru a ne descoperi, a ne cunoaşte; sau pentru ceilalţi, pentru a ne scuza, a ne accepta la un anumit nivel şi chiar a ne abandona valului? Bârna din ochii noştri şi paiul din ochii lor: lenea. Ne războim cu timpul, cu societatea, cu ei... dar cu noi?

Preţ

Minciuna capătă identitate doar în prezenţa adevărului. Fanatismul este desuet în coordonatele normalului, iar puterea se exercită asupra vulnerabilului. Aglomerarea consecinţelor evenimentelor determinate de oameni face istoria palpabilă, înspăimântă, incită la interiorizare pentru putere de reacţie şi stăpânire. S-au întâmplat atâtea în ultimul deceniu încât normalul fuge de sub picioare iar umanul se defineşte după fiecare catastrofă.

Probabil e vremea începutului şi asta atrage furtuna care aduce punctul.

S-a zguduit lumea pentru că s-a depăşit o limită. Din păcate doar cei puternici îşi permit luxul să reacţioneze, iar cei slabi propagă unda. Americanii, care au inventat terorismul drept cal troian, au scăpat jucăria de sub control şi s-au rănit. E sinistru ce s-a întâmplat, dar grotească este cauza care a născut sinistrul. Am stat cu sufletul la gură uimită de banalul în care mă pierd după ce închid televizorul. Fitilul ordinii mondiale a fost aprins şi, culmea, dacă renunţ la ştiri, zâmbetul şi lacrima personală îmi reamintesc că omul este o finţă individuală, se naşte şi moare singur. Poate că niciodată nu m-a apăsat atât de mult îndestularea. E frumos, e greu dar este şi plictisitor să ai de toate.

Lejeritatea cu care trecem peste privilegiul de a alege între bine şi rău ne costă accesul la calitatea vieţii, continuitatea inocenţei şi a bucuriei. Greşim, uneori ne pare rău, sărind... gata: *de astăzi* nu mai fac, alteori nici nu reacţionăm şi tregedia este că o putem face de fiecare dată. Cum ar fi lumea perfectă? Liniştită, simplă şi tandră. N-aş putea spune că ne plictisim ci ne oboseşte liniştea. Avem nevoie de hărmălaie spunând că asta ne face *să simţim* viaţa care este atât de scurtă!

Este importantă o privire de ansamblu asupra

vieţii, nu doar în amănunt asupra momentului. Uităm ce am vrut iniţial să facem, ce ne-a plăcut, ce ni s-a potrivit; acceptând ceea ce avem la îndemână, ceea ce este acesibil ori ne oferă alţii.

Putem afla... Câţi oameni nu sunt dezamăgiţi de ţara lor? Oriunde este greu pentru că peste tot este provizoriu.

Viaţa în 200 de cuvinte

Ce-aş mai putea inventa pentru a putea seduce istoria? Eventual absenţa şarpelui, vaccinul împotriva curiozităţii nefiind brevetat. Undeva, în licenţa de părinte, voi stabili trecerea de pietoni pentru eroi. Nimic nu-mi poate satisface plăcerea de a amenda mediocritatea vitezei cu care trecem peste toate. Succesiunea depresiilor a exasperat subalternii. Fiecare unghie dovedeşte neregularitatea pentru că nu mă pot hotărâ cu care anume să încep eradicarea crizei preferând să le abandonez pe toate observaţiilor. Din 5 în 5 m mi se vând reţete ale succesului de parcă aş putea să le păstrez supraaglomerată de zerourile autorităţiilor. Să poţi alege locul de muncă, locuinţa, stilul pe care vrei să-l adopţi, iubitul şi câte altele. Vreau eliberarea de sub jug, asta-mi permit!

Păstrarea... în societate a dus la apariţia regulilor şi metodelor de aplicare a acestora.

Suntem capabili dar cedăm în faţa stringentului. Acum simţim, acum avem nevoie, acum vrem... şi toate celelalte devin transparente şi nesemnificative. Ţine echilibrul de calcul, de cultură, de temperament, de educaţie? Deraiem doar când obosim sau ne plictisim să fim conectaţi 100% la viaţă. Să fie imperfecţiunea un rebut de eficienţă? Orice are soluţie, orice trece, orice este adaptabil. Şi

abandonul intră în această categorie, dar abandonul nu este capăt de linie, ci haltă spre altă direcţie. Să fie insuportabilă tactica de a trăi fiecare zi 100%, dând gust tuturor opţiunilor care compun meniul ales sau impus datorită adaptării? Maestrul? Cel care...

A înşira cuvinte la nesfârşit, degeaba, nu pot exprima ceea ce încearcă să spele lacrimile.

În faţa surprizelor nu trebuie să ne apărăm, ci să reacţionăm.

Arhimandritului

Ca niciodată, am simţit nevoia la cumpăna dintre ani să poposesc la mănăstire. Abia ajunsă acasă am simţit, aidoma lui Toma necredinciosul, că l-am pipăit pe Hristos, trăind o linişte desăvârşită. Cât am fost la Cernica, toate au decurs firesc, de parcă n-am plecat de undeva, de acasă, n-am simţit că mi-e dor de cineva sau că îmi lipseşte ceva. „Dimensiunea îndreptării este până la mormânt. Cine se roagă are un scop, un echilibru în toate."Într-adevăr, după ce am poposit la Cernica cu sufletul degerat, parcă la răsăritul soarelui viaţa a intrat pe făgaşul normal şi am ajuns să cred că „rugăciunea disciplinează mintea, eliberând sufletul, hrana acestuia fiind smerenia nicidecum îndestularea".

Relaţia cu Dumnezeu nu este o luptă, ci o descoperire... că poţi fi după chipul şi asemănarea Sa dacă doreşti asta.

Resimţim suferinţa când ne comparăm cu ceilalţi, aidoma Evei ignorând învăţătura dumnezeiască, ţintind coroniţa prezentă în locul fericirii de mâine. Cel care nu are răbdare să înveţe alfabetul existenţei, să-şi creeze propria operă, va suferi iluzionat de succesul celuilalt. Dacă

Eva ar fi avut răbdare ar fi descoperit că şarpele este un impostor. Dacă noi ne-am elibera de *acum* ne-am putea bucura de răsăritul de mâine.

Uciderea plantelor ne impresionează mai puţin pentru că nu au ochi să ne privească când mor?!

Bună dimineaţa viaţă! Bună seara iubire! Câte lucruri facem doar pentru că asta aşteaptă ceilalţi de la noi! Dar noi, nouă ce ne cerem, ce ne oferim?! Când plouă învăţăm să ne îmbrăcăm pentru a ne putea dezbrăca apoi când e soare. Când e zi suntem treji pentru a putea visa peste noapte, iar noaptea dormim pentru a avea ce îndeplini peste zi! Şi... avem ani ca să ne bucurăm de clipe.

Dincolo de linia orizontului

Doi oameni nu-şi mai vorbesc atunci când se judecă, iar judecata în afara sălii de tribunal porneşte din frustratre. O dată emisă prima sentinţă fascinaţia pentru persoana de lângă tine moare. Nimeni şi nimic nu poate anula imperfecţiunea cu care de acum încolo ochii tăi o privesc. Intră în scenă comparaţia: este mai mult sau mai puţin decât....

Astăzi toate au trecut, mâine toate pot fi inventate!

Sănătatea! Este aidoma sentimentelor, n-o poţi stăpâni. Când o ai este atât de banală încât n-o bagi în seamă, ca şi tinereţea, de altfel, care ai iluzia că este veşnică... până când te trezeşti într-o dimineaţă şi vezi în oglindă primul rid, primul fir de păr alb... şi boala se anunţă printr-un semn.

Corupţia este atât de generalizată încât trebuie plătit un asasin *din afară* să avem scăpare.

Când nu ţi se mai propune nimic nu mai eşti în postura de a alege. Leac al deznădejdii este dorinţa.

Oricând este timpul de a face bine. Oricând este timpul de a-l îndatora pe Hristos. Şi, după cum împărăţia lui Dumnezeu va veni pe negândite, pe furiş, tot astfel şi faptele care o prevestesc nu ţin seama de termene şi contracte. Tăcerea este dialogul gesturilor.

Într-un cuplu amânarea deciziilor înseamnă lipsă de comunicare iar evadarea în *echilibrul singular* atrage cataclisme. Ce te strânge şi nu vrei să descalţi? Ambiţia, imprudenţa – neglijenţa în faţa amănuntelor... or tocmai aceste amănunte devin, la scadenţă, capete de acuzare. Sfaturile celorlalţi nu-ţi pot da liniştea, te pot ajuta să-ţi exteriorizezi neliniştea.

Este fascinant să iei hotărâri, este tiranic să suporţi consecinţele! Viaţa după 30 de ani se schimbă. Renunţi la ferestre, mulţumindu-te cu uşa şi patul.

Societatea românească şi, în special, instituţiile statului sunt aidoma xeroxului care execută doar copii alb-negru după o superbă imagine color - democraţia. Nu este nevoie de culori atâta timp cât albul rezolvă interesul personal iar negrul maschează indiferenţa şi incompetenţa. Unde te poţi poziţiona tu, peisagistul, cu idealurile şi sistemul de valori?

A iubi, de la o vârstă, datorită mediului, devine şablon. Asta, aşa, atunci...Devine sentinţă: „Îmi oferi ceea ce am eu nevoie, nu ceea ce eşti capabil!" Din păcate viaţa noastră nu este succesiune de anotimpuri, noi suntem un balon din care se tot aruncă iar la un moment dat se defectează instalaţia pentru că a fost proiectată cu un termen limitat de funcţionare.

Lumea a fost din nou zguduită de explozii; durere, sânge, neputinţă şi mai ales nedumerirea: pentru ce toate acestea? Toate continentele au simţit, au reacţionat dar caravana atentatelor va trece, desigur, nestingherită mai departe. Să gândeşti, să pui în aplicare şi apoi, culmea, să mai şi revendici un asemenea carnagiu. Nebunia a ajuns la stadiu de virus. Mereu alţi şi alţi sinucigaşi care se aruncă-n aer pentru a curma cât mai multe vieţi, mereu altă ţară, dar pentru acelaşi scop, cu aceleaşi justificări se produc atentate. Probabil nu va mai trece mult timp şi va veni rândul României pentru că şi ai noştri sunt acolo. Cum va fi atunci? Ne-am obişnuit să auzim în buletinele de ştiri, să citim în ziare despre, dar când le vom simţi pe propria piele?!

Trăim vremuri tulburi şi sărace, în primul rând din punct de vedere spiritual. Este emoţionant să ai timp şi disponibilitate să te rogi în fiecare zi pentru cei dragi. N-ar trebui să ne supărăm pe Dumnezeu pentru răutatea care ne înconjoară pentru că ne aparţine nouă, oamenilor!

Să trăieşti o permanentă adolescenţă când totul te motivează, te emoţionează, te provoacă, îţi scapă printre degete, te răneşte, nu lasă urme!

Bărbatul provoacă pentru că de el depinde perpetuarea, femeia doar are capacitatea de a se adapta. Neliniştea chinuie bărbatul iar nesiguranţa bântuie femeia. Iubire, respect şi mai degrabă prietenie decât fidelitate pare posibil de utilizat la fundaţia unui cuplu.

Mai mult are n valori pentru bărbat şi n+1 pentru femeie (ea mai vrea un orgasm în plus). Ne place cotrobăiala, răsfăţul, impertinenţa. Ştim că nu ne mai îndrăgostim ci doar găsim persoane compatibile iar relaţiile nu vor muri cu ultima casată.

Pupici

În urmă cu..., la această oră admiram frunzele care se bălăceau într-un lac şi iubeam toamna... în urmă cu patru zile vorbeam „despre" şi ne priveam „pentru". Cât de provocator este mâine ştiind „ceea ce"! Timpul, distanţa şi noi. Evident că-mi lipseşte bronzul tău care mi-a vrăjit degetele şi fiecare pas caută cochetele-ţi aluniţe pe care doar eu ştiu să le „interpretez". A plouat, a nins, a răsărit soarele, te-am căutat pentru că mi-era frig în aşternut, te-am certat fiind mai uşor să elimini decât să integrezi, n-am vrut să te ascult, dorind să-ţi spun atâtea, dar cel mai mult să te sărut.

Anul bate la uşă, te-ai gândit că tu trebuie să îi croieşti veşmintele?!

Studiu

Îşi auzi intestinele frământându-se, dar foamea nu-l mai preocupa de mult. Amintirea buzelor fierbinţi, a limbii catifelate şi a degetelor neastâmpărate îl însoţea, devenindu-i pas şi umbră. Cândva, fusese obiectul ei de răsfăţ, neştiind că este doar o delicatesă pentru ea.

„Să-l iubim şi pe el, ce, el nu este al tău?" îi spunea, când îşi muta atenţia şi fantezia asupra piciorului. Degetele cochete parcă dansau, unduind muşchii şi făcând încheieturiile să tresară. Îl săruta ca pe un prunc. „N-aş fi crezut că picioarele pot deştepta atâta tandreţe." Limba umedă şi capricioasă răsfăţa, iubind la întâmplare. Penisul se sălta parcă pe vârfuri pentru a vedea, însetat să o simtă. Dar ea zăbovea strengăreşte la o aluniţă pe coapsă sau admirând părţi ale corpului. Şi-ar fi dorit să ştie ce gândeşte, ce caută cu privirea. Ştia de fiecare dată să-l facă să aştepte până la limită. Ah! Îl umezea încântată de ceea ce avea să urmeze. Îl pregătea parcă de bal, deschizând prin pre-senzaţii îndestularea.

Un sărut şi... în America! Se simţea înăuntrul gurii sale ca un dansator de tango absorbit şi pătimaş, gata să exerseze totul. Îmmm... eliberare şi plutire. Încerca să-l amăgească că-l abandonează pentru a reveni de fapt mai catifelată. Erecţia nici nu mai conta pentru că se abandonă în dimensiunea plăcerii. N-avea noţiunea timpului, după ce-l elibera, dorinţa îl lua cu asalt, o dorea atât de mult încât îndestularea îl făcea din ce în ce mai flămând. Începea să o frământe, creând-o cu fiecare vibraţie. Avea în ea o sălbăticie care-l încânta, a o iubi era echivalentul unei vânători în junglă. Limba ei îi întărâta urechea intensificând impulsul penetrării. Se unduia leneşă pentru ca, pe nepusă masă, să devină flămândă, devorându-l. Era un tot de ritm şi sunet. Uneori se opunea brusc, capriciile sale făcându-l să nu intuiască niciodată cât şi ce. O strângea în braţe, iubind-o, dar dezarmat în convingerea că-i scapă printre degete. Simţea în ea ceva la care nu avea acces. O dorea. A fi în compania ei era ca o ascensiune pe munte. Până...

Capătul lumii este o uşă pe care o închide realitatea şi o deschide visul.

Capătul lumii este punctul care naşte cercul, sunetul care construieşte melodia.

Începe şi se sfârşeşte, cu generozitate omul adăposteşte. Ce este? Ei, ce este? ...viaţă, capăt l-am putea numi.

Citim în ochii nopţii albe eleganţa lunii, ne refugiem vrăjiţi sub dantela sentimentelor, descheiem nasturi de dor... sorbind nerăbdători, picătură cu picătură, fericirea.

Deschisă este existenţa noastră, să o răsfoim, toarcem cuvinte spre ghemul iubirii când tandre pleoape mângâie ochii lumii.

Nimic nu mai este bine delimitat: plăcere şi obligaţie, etape de evoluţie şi vârstă, vreme şi anotimpuri, moarte şi eternitate, soartă şi loc, modă şi util.

Peste noapte, milioane de oameni au rămas fără cea care a învăţat generaţii să-şi declare iubirea. M-a răvăşit dispariţia Anei Maria Zaharescu. Niciodată nu eşti suficient de bogat pentru a acoperi moartea unui prieten. Nu ştiu câţi dintre colegi, câţi dintre şefi au plâns-o. Peste toate cele petrecute, în spatele uşilor, se va aşterne praful. Când duşmanul moare, este imposibil să te mai lupţi cu legenda, rămâne doar rugăciunea pentru a deveni suportabilă victoria. Pe acele coridoare, în spatele acelor uşi, de

pe acele scaune am respirat-o pe Ana Maria Zaharescu. Zâmbetul a ieşit din scenă predând ştafeta încrâncenării. E vremea pricopsirii mercenarilor...

Aş vrea să exprim atât de multe pentru că aş vrea să schimb atât de multe. Ana Maria Zaharescu, copil al radioului şi fântână a ascultătorilor, ne-a împrospătat sufletele învăţându-ne să înflorim în fiecare noapte, în fiecare zi. Ne-a îndemnat să scriem, ne-a învăţat să ascultăm, pe aripa nopţii hoinărind spre lume. Am pierdut-o şi nu plâng dispariţia ei, ci neputinţa mea. Nu ne şochează viaţa unui prieten, ci absenţa lui, certitudinea că nu va mai fi acolo – unde credeam că-l găsim veşnic. Brusc, ne revoltăm găsind un motiv pentru a condamna destinul. De ce, nu trebuie să-l întrebăm pe Dumnezeu, ci pe noi care am lăsat timpul să treacă mulţumiţi de lista prietenilor. Ana Maria Zaharescu, vocea zâmbetului ce ne împodobea existenţa s-a retras şi fiecare din cei care am cunoscut-o ne-am trezit corigenţi ai dăruirii, neatenţi şi însetaţi de a primi.

Sensibilitatea mea va orbecăi, glasul tău a amuţit şi nu o va mai îmbrăca. Gestul va rămâne fără destinatar iar muza fără slujbă. Mă doare tristeţea sărăciei la care mă condamnă capătul de drum pe care l-ai găsit în miezul verii. Ca pepenele plesneşte penuria de cuvinte înecată-n lacrimi. Aş urla aidoma câinelui, dar... Mi-e dor şi nu ştiu... Venirea ta pe lume n-a fost naştere, ci înflorire, drept pentru care rămâne teren, arid, cu amintiri. Ce greu este ţărânii să te dau, de parcă n-ai avea drepturi, ci doar obligaţii.

(august 2002)

„Când luna sună din corn de aur miezul nopții
Când tăcerea domnește peste oameni și lucruri
Du-mă cu tine la capătul lumii...
Sentimentală
Călătoria noastră poate să înceapă...“

Ana Maria Zaharescu

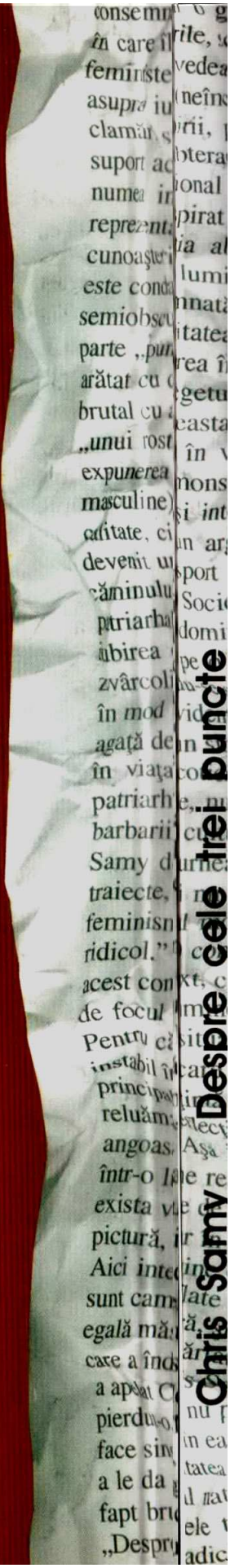

Chris Samy Despre cele trei puncte